

ΤΖ.Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

TM

και το
Τάγμα του Φοίνικα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE ORDER OF THE PHOENIX

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 2003

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και το Τάγμα του Φοίνικα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:

Άννα Μαράντη, Ράνια Μπουμπουρή, Αγγέλα Σωτηρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi και Jason Caffoe

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

© J.K. Rowling, 2003

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kazu Kibuishi, 2013 by Scholastic Inc.
Harry Potter, names, characters and related indicia are copyright
and trademark Warner Bros., 2000

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2003

ISBN 978-960-274-745-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

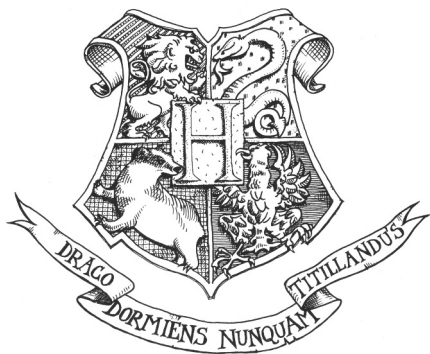
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ.Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

και το
Τάγμα του Φοίνικα

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου

Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη

ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΚΕΝΙΛΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΙΣΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Στον Νιλ, στην Τζέσικα και στον Ντεϊβιντ,
που κάνουν τον κόσμο μου μαγικό...*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Ντάντλι παραφρόνησε	9
Ένα σμάρι κουκουβάγιες	27
Οι σωματοφύλακες	46
Γκρίμολντ Πλεις, αριθμός 12	63
Το Τάγμα του Φοίνικα	81
Ο πανάρχαιος, τιμημένος Οίκος των Μπλακ	98
Το Υπουργείο Μαγείας	119
Το πειθαρχικό συμβούλιο	133
Οι συμφορές της κυρίας Ουέσλι	146
Λούνα Λάβγκουντ	171
Το καινούργιο τραγούδι του καπέλου της επιλογής	190
Καθηγήτρια Άμπριτζ	208
Η τιμωρία της Ντολότες	234
Ο Πέρσι και ο Αλαφροπάπτος	260
Η Μεγάλη Επιθεωρήτρια του «Χόγκουαρτς»	285
«Η Γουρουνοκεφαλή»	307
Εκπαιδευτικό Διάταγμα υπ' αριθμόν 24	325
Ο Στρατός του Ντάμπλντορ	346
Το λιοντάρι και το φίδι	367
Οι περιπέτειες του Χάγκριντ	388
Το μάτι του φιδιού	406
Νοσοκομείο Μαγικών Νόσων και Τραυμάτων «Ο Άγιος Μάνγκο»	428
Χριστούγεννα στο θάλαμο απομόνωσης	452
Σφραγισματική	474
Το παροπλισμένο σκαθάρι	498

Προβλέψιμα κι απρόβλεπτα	522
Ο κένταυρος και το φίδι	547
Η χειρότερη ανάμνηση του Σνέιπ	570
Επαγγελματικός προσανατολισμός	595
Ο Γκράουπ	618
Κοινά Διπλώματα Μαγείας	642
Σύλληψη στο ιζάκι	666
Μάχη και φυγή	685
Το Τμήμα Μυστηρίων	697
Πίσω από το πέπλο	713
Η αναμέτρηση	738
Η χαμένη προφητεία	750
Ο δεύτερος πόλεμος αρχίζει	773

Ο Νιάντλι παραφρόνησε

Η πιο ζεστή μέρα εκείνου του καλοκαιριού όδευε προς το τέλος της. Τα μεγάλα τετράγωνα σπίτια της οδού Πριβέτ ήταν τυλιγμένα σε μια χαυνωτική σιωπή, ενώ τ' αυτοκίνητα, που άστραφταν συνήθως από καθαριότητα, σάθμευαν τώρα σκοτισμένα στις πρασιές. Το άλλοτε καταπράσινο και φροντισμένο γκαζόν ήταν κατάξερο και κατσιασμένο — λόγω της ανομβρίας είχε απαγορευτεί στον κόσμο να ποτίζει με το λάστιχο. Οι κάτοικοι της οδού Πριβέτ, που είχαν στερηθεί τις συνηθισμένες ασχολίες τους, να πλένουν τ' αυτοκίνητό τους και να κουρεύουν το γκαζόν, αποτραβήχτηκαν στη δροσερή σκιά των σπιτιών τους. Ωστόσο, είχαν αφήσει ορθάνοιχτα τα παράθυρα με την ελπίδα να δελεάσουν το ανύπαρκτο αεράκι. Ο μόνος που βρισκόταν έξω ήταν ένας έφηβος, ξαπλωμένος ανάσκελα σ' ένα παρτέρι μπροστά στο σπίτι με τον αριθμό 4.

Ήταν ένα λιγνό αγόρι με μαύρα μαλλιά, στρογγυλά γυαλιά και την ταλαιπωρημένη, αδιόρατα ασθениκή, όψη του παιδιού που ψήλωσε απότομα. Φορούσε ένα φθαρμένο, βρόμικο τζιν, ένα μακό μπλουζάκι καχόλικο και ξεθωριασμένο, ενώ τα αθλητικά παπούτσια του είχαν αρχίσει να ανοίγουν στο σημείο όπου ενώνεται η σόλα με το πανώδερμα. Η εμφάνιση του Χάρι Πότερ δεν τον έκανε ιδιαίτερα συμπαθή στους γείτονες. Οι περισσότεροι ήταν απ' τους ανθρώπους που θεωρούν ότι το απεριποίητο παρουσιαστικό θα 'πρεπε να τιμωρείται διά νόμου. Εκείνο το απόγευμα όμως, έτσι όπως είχε κρυφτεί πίσω από μια ορτανσία φουντωτή σαν θάμνο, ήταν αθέατος από τους περαστικούς. Η μοναδική περίπτωση να τον δει κάποιος ήταν να βγει ο θεός Βέρνον ή η θεία Πετούνια στο παράθυ-

ρο του σαλονιού και να κοιτάξει στο παρτέρι που βρισκόταν ακριβώς από κάτω.

Έτσι, ο Χάρι έδινε συγχαρητήρια στον εαυτό του για την ιδέα του να κρυφτεί εκεί. Μπορεί να μην ένιωθε και πολύ άνετα ξαπλωμένος στο σκληρό χώμα που έκαιγε από τη ζέση αλλά, από την άλλη, δεν υπήρχε κανείς να τον αγριοκοιτάζει, να τρίζει τόσο δυνατά τα δόντια του ώστε να μην μπορεί να ακούσει τις ειδήσεις και να τον βομβαρδίζει με εκνευριστικές ερωτήσεις, όπως συνέβαινε κάθε φορά που αποφάσιζε να καθίσει στο σαλόνι για να δει τηλεόραση με τη θεία και το θείο του.

Ξάφνου, θαρρείς και οι σκέψεις του πέταξαν στο σπίτι μέσα από το ανοικτό παράθυρο, ακούστηκε η φωνή του Βέρνον Ντάρσλι, του θείου του.

«Πάλι καλά που μας άδειασε τη γωνιά ο νεαρός. Αλήθεια, πού είναι;»

«Δεν ξέρω», έκανε αδιάφορα η θεία Πετούνια. «Στο σπίτι, πάτως, δεν είναι».

Ο θείος Βέρνον γρύλισε.

«Άκου να θέλει να δει ειδήσεις...» σχολίασε εκνευρισμένος. «Ήθελα να ΄ξερα τι σκαρώνει πάλι. Ποιο φυσιολογικό παιδί ενδιαφέρεται για τις ειδήσεις; Ο Ντάντλι δεν ξέρει πού πάν' τα τέσσερα: αμφιβάλλω αν γνωρίζει καν το όνομα του πρωθυπουργού! Άλλωστε, οι ειδήσεις μας δε λένε τίποτα για τους δικούς του...»

«Σώπα, Βέρνον», τον διέκοψε η θεία Πετούνια. «Είναι ανοικτά τα παράθυρα!»

«Αχ, ναι, χρυσή μου, συγγνώμη».

Οι Ντάρσλι βυθίστηκαν στη σιωπή. Ο Χάρι άκουσε να παίζεται μια διαφήμιση δημοφιλών με ξηρούς καρπούς τη στιγμή που η κυρία Φιγκ, μια ιδιόρρυθμη γριά κυρία από τη γειτονική οδό Γλυσίνας, που λάτρευε τις γάτες, περνούσε από το δρόμο με αργό βήμα μονολογώντας συνοφρυωμένη. Ο Χάρι ευχαρίστησε την τύχη του που ήταν κρυμμένος πίσω από την ορτανσία, γιατί τώρα τελευταία, κάθε φορά που η κυρία Φιγκ τον συναντούσε στο δρόμο, τον καλούσε στο σπίτι της για τσάι. Η γριά έστριψε στη γωνιά και κάθηκε από τα μάτια του, όταν ξανακούστηκε από το παράθυρο η φωνή του θείου Βέρνον.

«Ο Ντίντι βγήκε για τσάι;»

«Τον έχουν καλέσει οι Πόλκισ», είπε με καμάρι η θεία Πετού-

νια. «Έχει τόσους φίλους, είναι τόσο αγαπητό το χρυσούλι μου...»

Ο Χάρι έπνιξε με κόπο ένα ειρωνικό γέλιο που ανέβηκε στα χείλη του. Οι Ντάρσλι ήταν εντελώς πλήθιοι σε ό,τι αφορούσε το γιο τους τον Ντάντλι. Ήταν ικανοί να πιστέψουν ό,τι τους σέρβιρε, ότι δήθεν κάθε απόγευμα των καλοκαιρινών διακοπών ήταν καλεσμένος για τσάι, μια απ' τους γονείς του ενός φίλου του, μια απ' του άλλου. Ο Χάρι ήξερε καλά ότι ο Ντάντλι δεν ήταν καλεσμένος πουθενά· αυτός και η παρέα του — η συμμορία του, περ καλύτερα — περνούσαν τα βράδια τους ρημάζοντας την παιδική χαρά του πάρκου, καπνίζοντας στις γωνιές των δρόμων και πετώντας πέτρες σε διερχόμενα αυτοκίνητα και μικρά παιδιά. Ο Χάρι τους είχε δει πολλά βράδια που συνήθιζε να πηγαίνει μόνος του βόλτα στο Λιπλ Γουάινγκιν· είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος των διακοπών του τριγυρίζοντας στους δρόμους και μαζεύοντας εφημερίδες από τα σκουπίδια.

Στ' αφτιά του έφτασαν οι πρώτες νότες του μουσικού σήματος που ανήγγειλε τις ειδήσεις των επτά και το στομάχι του σφίχτηκε. Ίσως απόψε, ύστερα από έναν ολόκληρο μήνα που πέρασε περιμένοντας, να έφτανε η μεγάλη νύχτα.

«Τεράστια πλήθη ταλαιπωρημένων τουριστών πλημμυρίζουν τα αεροδρόμια της Ισπανίας, καθώς η απεργία των υπευθύνων για τη διακίνηση των αποσκευών διανύει τη δεύτερη εβδομάδα...»

«Μωρέ, δώστε τους τα παπούτσια στο χέρι, εγώ αυτό θα έκανα», γρύλιζε ο θεός Βέρνον σκεπάζοντας τις τελευταίες λέξεις από τη φράση του παρουσιαστή. Έξω στο παρτέρι, όμως, ο Χάρι ξαναβρήκε το χρώμα του. Αν είχε συμβεί κάτι, θα ήταν πρώτο θέμα στις ειδήσεις· ο θάνατος και η καταστροφή έχουν πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον από τους ταλαιπωρημένους τουρίστες.

Άφησε ένα βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης και κάρφωσε το βλέμμα του στον καταγάλανο ουρανό. Κι αυτό το καλοκαίρι επαναλαμβανόταν καθημερινά η ίδια ιστορία: αγωνία, αναμονή, προσωρινή ανακούφιση κι ύστερα η αγωνία ξαναφούντωνε... και τον βασάνιζε το ίδιο, όλο και πιο επιτακτικό ερώτημα: Γιατί δεν είχε γίνει τίποτε ακόμη;

Έστρεψε πάλι την προσοχή του στις ειδήσεις για την περίπτωση που υπήρχε κάποια μικρή ένδειξη, κάποιο γεγονός που οι Μαγκκλ δεν ήταν σε θέση να αντιληφθούν την πραγματική του σημασία — μια ανεξήγητη εξαφάνιση, ίσως, ή ένα παράξενο δυστύχημα —, αλλά την απεργία στο αεροδρόμιο διαδέχτηκαν ειδήσεις για την ανομβρία στα

νοτιοανατολικά («Ελπίζω να τ' ακούει ο απέναντι, που βάζει το αυτόματο πότισμα στις τρεις το πρωί!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον). Στη συνέχεια είπαν για ένα ελικόπτερο που κινδύνευσε να συντριβεί σε έναν αγρό στο Σάρει κι ύστερα για το διαζύγιο μιας διάσημης ηθοποιού από τον επίσης διάσημο σύζυγό της («Λες και μας ενδιαφέρουν οι ελεεινές τους υποθέσεις», σχολίασε περιφρονητικά η θεία Πετούνια, που ωστόσο ξεκοκάλιζε τα περιοδικά παρακολουθώντας μανιωδώς την υπόθεση του διαζυγίου).

Ο Χάρι έκλεισε τα μάτια του για να προστατευτεί από την απογευματινή αντηλιά τη στιγμή που ο παρουσιαστής έλεγε: «... και τέλος, ο Μπάνγκι το παπαγαλάκι βρήκε έναν πρωτότυπο τρόπο να δροσίσει το καλοκαίρι του. Ο Μπάνγκι, που μένει στο Μπάρνολι, στην οδό Πέντε Φτερών, έμαθε θαλάσσιο σκι! Η ρεπόρτερ μας Μαίρη Ντόρκινς θα μας δώσει περισσότερες πληροφορίες».

Το αγόρι ξανάνοιξε τα μάτια του. Τώρα που έφτασαν οι ειδήσεις στα παπαγαλάκια-σκιέρ, δε χρειαζόταν να ακούσει τα υπόλοιπα. Γύρισε μπρούμυτα, στηρίχτηκε στα γόνατα και στους αγκώνες, κι ετοιμάστηκε να περάσει μπουσουλώντας μπροστά από το παράθυρο.

Δεν πρόλαβε όμως ούτε δυο βήματα να κάνει, και μια σειρά από αλληπάλληλα γεγονότα τού πάγωσε το αίμα: ένας δυνατός κρότος, σαν πυροβολισμός, θρυμμάτισε τη χαυνωτική σιγαλιά· μια γάτα εμφανίστηκε ξαφνικά κάτω από ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο κι έγινε καπνός· από το σαλόνι των Ντάρσλι ακούστηκε μια στριγκλιά κι έπειτα μια βροντερή βλαστήμια που συνοδεύτηκε από το σπάσιμο ενός πορσελάνινου πιάτου. Ο Χάρι ανασκώθηκε, λες κι αυτό ήταν το σύνθημα που περίμενε, τραβώντας ταυτόχρονα σαν ζίφος από τη ζώνη του τζιν του ένα λεπτό ξύλινο ραβδί. Καθώς σηκωνόταν όμως, χτύπησε το κεφάλι του στο ανοικτό παράθυρο των Ντάρσλι. Ο βρόντος που ακούστηκε έκανε τη θεία Πετούνια να στριγκλίσει ακόμη πιο δυνατά.

Ο Χάρι ένωσε σαν να άνοιξε το κεφάλι του στα δύο. Τραντάχτηκε ολόκληρος και τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα, ενώ προσπαθούσε να εσιάσει το βλέμμα του στο δρόμο για να εντοπίσει την πηγή του κρότου. Αλλά πριν προλάβει καλά καλά να σταθεί στα πόδια του, ξεπρόβαλαν από το παράθυρο δυο κόκκινες χερούκλες και τον γράπωσαν απ' το λαιμό.

«Μάζεψέ το!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον στο αφτί του αγοριού. «Αμέσως! Προτού το πάρει κάνα μάτι!»

«Άφησέ με!» πρόφερε ο Χάρι με κομμένη την ανάσα. Πάλεψε μερικές στιγμές πασχίζοντας να ανοίξει τα χοντρά σαν λουκάνικα δάχτυλα του θείου του με το αριστερό χέρι του ενώ στο δεξί εξακολουθούσε να κρατάει σφιχτά το μαγικό ραβδί· και τότε, ενώ ο πόνος στο κεφάλι του γινόταν όλο και πιο έντονος, ο θείος Βέρνον έσκουξε σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα κι άφησε απότομα το λαιμό του Χάρι. Κάποια αόρατη δύναμη ξεχύθηκε από το κορμί του ανιψιού του και τον απώθησε αστραπιαία. Ήταν πλέον αδύνατον να τον αγγίξει.

Λαχανιασμένος ο Χάρι έπεσε με τα μούτρα πάνω στην ορτανσία, ανασπκώθηκε και κοίταξε ολόγυρα — δεν μπορούσε να καταλάβει από πού προήλθε ο εκκωφαντικός κρότος. Οι γείτονες όμως είχαν κιόλας βγει στα παράθυρά τους, έτσι ο νεαρός έκρυσε βιαστικά το ραβδί στο παντελόني του και πήρε το πιο αθώο ύφος του.

«Τι ωραία βραδιά!» φώναξε ο θείος Βέρνον χαιρετώντας την ιδιοκτήτρια του απέναντι σπιτιού, στο νούμερο 7, που αγριοκοίταζε πίσω από τις δικτυωτές κουρτίνες της. «Ακούσατε την εξάτμιση του αυτοκινήτου; Εμείς πήραμε μια τρομάρα!...»

Συνέχισε να χαμογελά σαν μανιακός μέχρι που οι περιέργοι γείτονες τραβήχτηκαν από τα παράθυρά τους, οπότε το φρικτό χαμόγελό του έγινε ένας μορφασμός οργής καθώς έγενεφε στον Χάρι να πλησιάσει. Εκείνος έκανε μερικά βήματα, αλλά φρόντισε να σταματήσει σε ένα σημείο που δεν τον έφταναν τα απειλητικά απλωμένα χέρια του θείου Βέρνον.

«Τι στο διάβολο πας να κάνεις;» ρώτησε ο θείος Βέρνον με σιργικιά φωνή που έτρεμε από λύσσα.

«Τι πάω να κάνω;» επανέλαβε ψυχρά ο Χάρι. Κοιτούσε πάνω-κάτω στο δρόμο ελπίζοντας ακόμη να δει το πρόσωπο που προκάλεσε όλη αυτή τη φασαρία.

«Ακούστηκε σαν να βροντάν κανόνια έξω ακριβώς από το σπίτι...»

«Δεν προκάλεσα εγώ αυτόν το θόρυβο», δήλωσε αποφασιστικά ο Χάρι.

Δίπλα στο πλατύ κόκκινο πρόσωπο του θείου Βέρνον εμφανίστηκε η αδύνατη αλογίσια μούρη της θείας Πετούνια. Ήταν κατάχλομη. «Γιατί παραμόνευες κάτω από το παράθυρό μας;»

«Σωστή ερώτηση, Πετούνια! Τι γύρευες κάτω από το παράθυρό μας;»

«Άκουγα τις ειδήσεις», παραδέχτηκε ο Χάρι υποχωρώντας.

Η θεία κι ο θεός του κοιτάχτηκαν οργισμένοι.

«Άκουγες τις ειδήσεις! Πάλι;»

«Βλέπετε, αλλάζουν κάθε μέρα», συνέχισε.

«Μη μου πουλάς εμένα εξυπνάδες! Απαιτώ να μάθω τι σκαρώνεις και μην ξανακούσω για ειδήσεις και τέτοιες σαχλαμάρες! Ξέρεις πολύ καλά ότι οι δικοί σου...»

«Πρόσεχε, Βέρνον!» ψέλλισε η θεία Πετούνια και ο θεός Βέρνον χαμήλωσε τόσο πολύ τη φωνή του, που ο Χάρι δυσκολεύτηκε να τον ακούσει.

«...ότι οι δικοί σου δεν αναφέρονται στις δικές μας ειδήσεις!» συνέχισε ο θεός του.

«Τόσα ξέρεις, τόσα λες!» είπε με έμφαση ο Χάρι.

Οι Ντάρσλι τον κοίταξαν με γουρλωμένα μάτια.

«Παλιοψεύτη! Και τι κάνουν όλες αυτές οι...» άρχισε να λέει η θεία Πετούνια και χαμήλωσε κι εκείνη τη φωνή της, ώστε ο Χάρι διάβασε στα χείλη της την επόμενη λέξη, «...κουκουβάγιες, αν δε σου φέρνουν τα νέα σας;»

«Αχά!» ψιθύρισε θριαμβευτικά ο θεός Βέρνον. «Τι έχεις να πεις τώρα, νεαρέ μου; Λες και δεν ξέρουμε ότι σου φέρνουν τα νέα σας αυτά τα σιχαμένα πουλιά!»

Ο Χάρι δίστασε προς στιγμήν. Του κόστιζε να παραδεχτεί την αλήθεια, αν και οι θείοι του δεν μπορούσαν να ξέρουν πόσο άσχημα ένιωθε που το παραδεχόταν.

«Οι κουκουβάγιες... δε μου φέρνουν νέα», είπε ανέκφραστα.

«Δεν το πιστεύω», βιάστηκε να πει η θεία Πετούνια.

«Ούτε εγώ», δήλωσε ο θεός Βέρνον.

«Ξέρουμε ότι κάτι ετοιμάζεις», συνέχισε η θεία Πετούνια.

«Δεν είμαστε ηλίθιοι», συμπλήρωσε ο θεός Βέρνον.

«Αυτό κι αν είναι είδηση», είπε νευριασμένος ο Χάρι και, πριν προλάβουν οι Ντάρσλι να αντιδράσουν, έκανε μεταβολή, διέσχισε το γρασίδι, πήδηξε τη χαμηλή μάντρα του κήπου και βγήκε στο δρόμο.

Τώρα την είχε άσχημα και το ήξερε. Αργότερα θα υποχρεωνόταν να αντιμετωπίσει τη θεία και το θείο του και να πληρώσει το τίμημα της αυθάδειάς του, αλλά αυτή τη στιγμή δεν τον ένοιαζε και ιδιαίτερα υπήρχαν πολύ πιο σοβαρά θέματα που τον απασχολούσαν.

Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι ο κρότος που ακούστηκε προήλθε από κάποιο διακτινισμό. Αυτόν ακριβώς τον ήχο έκανε ο Ντόμπι,

το σπιτικό ξωτικό, όταν εξαφανιζόταν. Μήπως βρισκόταν εδώ, στην οδό Πριβέτ; Μήπως αυτή τη στιγμή τον παρακολουθούσε; Μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, το αγόρι γύρισε απότομα και κοίταξε την οδό Πριβέτ, μα στο δρόμο δεν υπήρχε ψυχή. Όχι. Εξάλλου ήταν σίγουρος πως ο Ντόμπι δεν ήξερε να γίνεται αδράτος.

Προχώρησε χωρίς να κοιτάζει πού πηγαίνει· το τελευταίο διάστημα είχε περπατήσει τόσο πολύ αυτούς τους δρόμους, ώστε τα βήματά του τον οδηγούσαν από μόνα τους στα αγαπημένα του λημέρια. Κάθε τόσο έριχνε προς τα πίσω μια κλεφτή ματιά. Κάποιο μαγικό πλάσμα βρέθηκε κοντά του όταν ήταν ξαπλωμένος ανάμεσα στις μαραμμένες ορτανσίες της θείας Πετούνια, ήταν βέβαιος γι' αυτό. Γιατί δεν του μίλησε; Γιατί δεν επικοινωνήσε μαζί του; Γιατί κρυβόταν τώρα;

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, και καθώς κορυφωνόταν η απογοήτευσή του, η σιγουριά του εξανεμίστηκε.

Ίσως να μην ήταν τελικά μαγικός ο ήχος. Ίσως να λαχταρούσε τόσο απεγνωσμένα μια φευγαλέα έστω επαφή με τον κόσμο στον οποίο ανήκε, που αντιδρούσε υπερβολικά σε κοινούς και συνηθισμένους θορύβους. Πώς ήταν τόσο σίγουρος ότι ο κρότος που ακούστηκε δεν ήταν από κάποιο αντικείμενο που έσπασε στο διπλανό σπίτι;

Ο Χάρι ένωσε ένα πλάκωμα στην καρδιά του και, πριν προλάβει να αντιδράσει, βυθίστηκε ξανά στην απελπισία που τον βασάνιζε όλο το καλοκαίρι.

Αύριο το πρωί θα έβαζε το ζυπνητήρι στις πέντε για να πληρώσει την κουκουβάγια που του έφερνε τον *Ημερήσιο Προφήτη*· αλλά τι νόημα είχε να εξακολουθήσει να τον παίρνει; Τον τελευταίο καιρό έριχνε μια ματιά στο πρωτοσέλιδο και τον πέταγε στην άκρη· μόλις θ' ανακάλυπταν αυτοί οι βλάκες που διεύθυναν την εφημερίδα ότι επέστρεψε ο Βόλντεμορτ, θα το δημοσίευαν με πηχυαίους τίτλους στην πρώτη σελίδα, κι αυτή ήταν η μόνη είδηση που ενδιέφερε τον Χάρι.

Αν ήταν τυχερός, θα έρχονταν και κουκουβάγιες με γράμματα από τους κολλητούς του, τον Ρον και την Ερμιόνη, αν και είχε χάσει από καιρό κάθε ελπίδα να μάθει νέα από τα γράμματά τους.

Όπως καταλαβαίνεις, δεν μπορούμε να σου πούμε πολλά για το... ξέρεις τώρα... Μας είπαν να προσέχουμε τα λόγια μας για την περίπτωση που κάποιο γράμμα παραπέσει... Είμαστε πολύ απα-

σχολημένοι, αλλά δεν μπορούμε να σου γράψουμε λεπτομέρειες... Συμβαίνουν πολλά και διάφορα, θα σ' τα πούμε όλα όταν σε δούμε από κοντά...

Μα πότε θα τον έβλεπαν; Κανένας δεν έμπαινε στον κόπο να του δώσει συγκεκριμένη ημερομηνία. Η Ερμιόνη είχε γράψει *Θα σε δω σύντομα* στην κάρτα για τα γενέθλιά του, αλλά πόσο σύντομα ήταν το «σύντομα»; Απ' ό,τι κατάλαβε από κάποιες αόριστες νύξεις στα γράμματά τους, η Ερμιόνη και ο Ρον βρίσκονταν στο ίδιο μέρος, μάλλον στο πατρικό του Ρον. Μαράζωνε όταν σκεφτόταν τι ωραία που θα περνούσαν οι δυο τους στο Μπάροου, ενώ εκείνος ήταν καθηλωμένος στην οδό Πριβέ. Για την ακρίβεια, ήταν τόσο θυμωμένος μαζί τους που πέταξε χωρίς να ανοίξει τα δύο κουτιά σοκολατάκια από το φημισμένο ζαχαροπλαστείο «Μελόχουφτες» που του έστειλαν στα γενέθλιά του. Στη συνέχεια βέβαια το μετάνιωσε πικρά, όταν είδε τη μαραμμένη σαλάτα που σέρβιρε για βραδινό η θεία Πετούνια.

Και με τι ήταν απασχολημένοι ο Ρον και η Ερμιόνη; Γιατί δεν ήταν κι αυτός απασχολημένος; Μήπως δεν είχε αποδείξει ότι διέθετε την ικανότητα να αντιμετωπίσει πολύ πιο δύσκολες καταστάσεις από εκείνους; Είχαν ξεχάσει όλα όσα έκανε; Αυτός δεν ήταν που βρέθηκε στο νεκροταφείο κι έγινε μάρτυρας της δολοφονίας του Σέντρικ; Αυτόν δεν έδεσαν στην ταφόπλακα με σκοπό να τον δολοφονήσουν;

Μην τα σκέφτεσαι, είπε αυστηρά στον εαυτό του για εκατοστή φορά εκείνο το καλοκαίρι. Του έφτανε και του περίσσευε που έβλεπε ξανά και ξανά στους εφιάλτες του το νεκροταφείο, δε χρειαζόταν να το σκέφτεται και στον ζύπνιο του.

Έστριψε στη γωνία και βγήκε στην Ημισέληνο της Μανόλιας: στα μισά του δρόμου πέρασε μπροστά από ένα στενάκι δίπλα σε ένα γκαράζ, όπου είχε πρωτοδεί το νομό του. Ο Σείριος τουλάχιστον καταλάβαινε πώς αισθανόταν ο Χάρι. Μπορεί τα γράμματά του να μην περιείχαν ενδιαφέροντα νέα, αλλά ήταν γεμάτα συμβουλές και λόγια παρηγοριάς, όχι βασανιστικά υπονοούμενα όπως του Ρον και της Ερμιόνης: *Φαντάζομαι την αγωνία σου... Κάτσε φρόνιμος κι όλα θα πάνε καλά... Να προσέχεις και να αποφεύγεις τις βεβιασμένες κινήσεις...*

Πάντως, σκέφτηκε ο Χάρι καθώς διέσχισε την Ημισέληνο της Μανόλιας κι έστριβε στην οδό Μανόλιας, με κατεύθυνση το μισοσκότεινο πάρκο, *σε γενικές γραμμές έχω ακολουθήσει τις συμβου-*

λές του Σείριου. Αντιστάθηκε στον πειρασμό να δέσει το μπαούλο του στο μαγικό του σκουπόξυλο και να πάει, μια και δυο, στο Μπάρου. Μάλιστα, πίστευε ότι η συμπεριφορά του ήταν υποδειγματική, αν αναλογιζόταν κανείς την οργή και την απογοήτευση που του προκαλούσε ο αποκλεισμός του στην οδό Πριβέτ. Δεν ήταν και λίγο το ότι αναγκάζοταν να κρύβεται στα παρτέρια, με την ελπίδα να ακούσει κάτι που θα του έδινε μια ιδέα για τις κινήσεις του λόρδου Βόλντεμορτ. Ωστόσο, πήγαινε πολύ να τον συμβουλεύει να αποφεύγει τις βεβιασμένες κινήσεις ένας άνθρωπος που πέρασε δώδεκα χρόνια στη φυλακή του Αζκαμπάν, δραπετεύσε, προσπάθησε να διαπράξει το φόνο για τον οποίο είχε καταδικαστεί άδικα κι ύστερα διέφυγε με έναν κλεμμένο ιππόγρυπα.

Ο Χάρι σκαρφάλωσε στην κλειδωμένη πόρτα του πάρκου, πήδησε μέσα και άρχισε να περπατά στο κατάξερο γρασίδι. Το πάρκο ήταν έρημο σαν τους γύρω δρόμους. Όταν έφτασε στις κούνιες, κάθισε στη μία και μοναδική που δεν κατάφεραν να σπάσουν ο Ντάντλι κι η παρέα του, αγκάλιασε με το ένα μπράτσο του την αλυσίδα και κάρφωσε κατσουφιασμένος το βλέμμα του στο έδαφος. Δε θα μπορούσε να κρυφτεί ξανά στον κήπο των Ντάρουλι. Αύριο θα έπρεπε να σκεφτεί καινούργιο τρόπο για να ακούει τις ειδήσεις. Τώρα, λοιπόν, το μόνο που είχε να περιμένει ήταν άλλη μια δύσκολη και ταραγμένη νύχτα· ακόμη κι όταν δεν έβλεπε εφιάλτες με τον Σέντρικ, ονειρευόταν δαιδαλώδεις σκοτεινούς διαδρόμους που κατέληγαν σε αδιέξοδα κι αμπαρωμένες πόρτες, κάτι που σίγουρα οφειλόταν στο αίσθημα παγίδευσης που τον βασάνιζε στον ζύπνιο του. Στο μεταξύ ένιωθε ένα δυσάρεστο μυρμήγκιασμα στην ουλή που είχε στο μέτωπό του, αλλά δεν έτρεφε αυταπάτες: ο Ρον, η Ερμιόνη και ο Σείριος θα έμεναν ασυγκίνητοι. Παλιά, ο πόνος στην ουλή τον προειδοποιούσε ότι δυνάμωνε ο Βόλντεμορτ, αλλά τώρα, που είχε ανακτήσει πλήρως όλη του τη δύναμη, οι φίλοι του θα του επισήμαιναν ότι ήταν πολύ φυσικό να τον ενοχλεί διαρκώς η ουλή... έπρεπε να το περιμένει... τίποτα το ανησυχητικό... περσινά ξινά σταφύλια...

Τον έπνιγε η αδικία και του ερχόταν να ουρλιάξει από τα νεύρα του. Αν δεν ήταν αυτός, κανείς δε θα είχε πάρει μυρουδιά ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ! Κι η ανταμοιβή του ήταν να καθηλωθεί για τέσσερις ολάκερες βδομάδες στο Λιπ Γουάινγκιν, εντελώς αποκομμένος από τον κόσμο των μάγων, και να κρύβεται μες στις μαραμμένες

ορτανσίες για να ακούσει πώς κάνουν σκι τα παπαγαλάκια! Πώς μπόρεσε ο Ντάμπλντορ να τον ξεχάσει τόσο εύκολα; Γιατί ο Ρον κι η Ερμιόνη δεν κάλεσαν κι εκείνον μαζί τους; Ως τότε θα άντεχε να ακούει τον Σείριο να τον συμβουλεύει να κάτσει στ' αβγά του και να είναι καλό παιδάκι; Ως τότε θα αντιστεκόταν στον πειρασμό να γράψει σε αυτούς τους βλάκες του *Ημερήσιου Προφήτη* ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ; Όλες αυτές οι σκέψεις τριβέλιζαν το μυαλό του Χάρρι και η ψυχή του φλογιζόταν από αγανάκτηση, καθώς έπεφτε η υγρή βελούδινη νυχτιά και η ατμόσφαιρα πλημμύριζε από τη μυρουδιά του ζεστού μαραμένου χορταριού, κι ο μόνος ήχος που έσπαζε τη σιωπή ήταν το βουητό των αυτοκινήτων έξω από τα κιγκλιδώματα του πάρκου.

Δεν ήξερε πόση ώρα ήταν καθισμένος στην κούνια, όταν ομιλίες δέκοψαν τους συλλογισμούς του. Σήκωσε το βλέμμα του και είδε τις σιλουέτες μιας παρέας ατόμων, που διέσχισαν το πάρκο, να διαγράφονται στο ακνό φέγγος που έριχναν τα φώτα των γύρω δρόμων. Ο ένας τραγουδούσε δυνατά ένα κακόγουστο τραγούδι και οι άλλοι γελούσαν. Μερικοί από αυτούς κρατούσαν από το τιμόνι ακριβά αγωνιστικά ποδήλατα και τα τσουλάγαν δίπλα τους.

Ο Χάρρι κατάλαβε αμέσως ποιοι ήταν. Προπορευόταν η χαρακτηριστική σιλουέτα του εξαδέλφου του, του Ντάντλι Ντάρσλι, που επέστρεφε στο σπίτι συντροφιά με τους πιστούς του φίλους.

Ο Ντάντλι παρέμενε χοντρομπαλός όπως πάντα, αλλά η αυστηρή διάπλα ενός χρόνου και η ανακάλυψη ενός καινούργιου ταλέντου που διέθετε είχαν αλλάξει αισθητά την εμφάνισή του. Όπως διαλαλούσε πανευτυχής ο θεός Βέρνον, ο Ντάντλι ανακηρύχτηκε πρόσφατα νικητής στο Εφηβικό Διασχολικό Πρωτάθλημα Μποξ Νοτιοανατολικής Αγγλίας, στην κατηγορία βαρέων βαρών. Αυτό το «ευγενές άθλημα», όπως το αποκαλούσε ο θεός Βέρνον, έκανε τον Ντάντλι να φαντάζει ακόμη πιο τρομερός στα μάτια του Χάρρι απ' ό,τι την εποχή που πήγαιναν στο δημοτικό κι ο Χάρρι συνήθιζε να παίζει το ρόλο του πρώτου σάκου μποξ του Ντάντλι. Ο Χάρρι βέβαια δε φοβόταν πια ούτε κατά διάνοια τον ξάδελφό του. Εξακολουθούσε όμως να πιστεύει πως το ότι ο Ντάντλι έμαθε να ρίχνει πιο δυνατές και εύστοχες γροθιές δεν αποτελούσε και λόγο πανηγυρισμών από τους Ντάρσλι. Όλα τα παιδιά της γειτονιάς τον έτρεμαν· τον φοβούνταν πιο πολύ κι από «εκείνον τον Πότερ», που τα είχαν προειδοποιήσει πως ήταν χούλιγκαν και πως φοιτούσε στο

Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόητων Νέων «Ο Άγιος Βρούτος».

Ο Χάρι είδε τις σκοτεινές σιλουέτες να γλιστρούν πάνω στο γρασίδι κι αναρωτήθηκε ποιον να ξυλοφόρτωσαν πάλι απόψε. *Κοιτάξτε προς τα δω...* πρόσταξε νοερά ο Χάρι καθώς τους παρατηρούσε. *Άντε λοιπόν... κοιτάξτε προς τα δω... είμαι ολομόναχος... ελάτε να με δείρετε...*

Αν τον έβλεπαν οι φίλοι του Ντάντλι, θα άλλαζαν σίγουρα κατεύθυνση για να έρθουν προς το μέρος του. Τι θα έκανε τότε ο Ντάντλι; Δε θα ήθελε βέβαια να ρεζιλευτεί μπροστά τους, θα φοβόταν όμως να προκαλέσει τον Χάρι... Θα είχε πολύ γούστο να παρακολουθεί τον Ντάντλι που δε θα ξέρει τι να κάνει να τον προκαλεί κι αυτός να μην μπορεί να αντιδράσει... Κι αν επιχειρούσε κανένας άλλος να χτυπήσει τον Χάρι, ήταν πανέτοιμος — είχε μαζί του το ραβδί του. Ας κόπιαζαν αν τολμούσαν... Δεν έβλεπε την ώρα να ξεσπάσει τα νεύρα του σε αυτά τα αγόρια που έκαναν κάποτε τη ζωή του κόλαση.

Δε γύρισαν όμως προς το μέρος του, ούτε καν τον είδαν, και τώρα είχαν φτάσει σχεδόν κοντά στα κάγκελα. Ο Χάρι έπνιξε την επιθυμία να τους φωνάξει... θα ήταν λάθος του να πάει γυρεύοντας για καβγά... απαγορευόταν να χρησιμοποιήσει τις μαγικές δυνάμεις του... θα κινδύνευε πάλι να φάει αποβολή...

Έσβησαν οι φωνές της συμμορίας του Ντάντλι· είχαν χαθεί πια από τα μάτια του, προχωρούσαν στην οδό Μανόλιας.

Είδες, Σείριε; είπε από μέσα του ο Χάρι. *Απέφυγα τις βεβιασμένες κινήσεις. Κάθισα φρόνιμος. Το αντίθετο ακριβώς απ' αυτό που έκανες εσύ.*

Σηκώθηκε και τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει. Η θεία Πετούνια κι ο θεός Βέρνον θεωρούσαν πως, ό,τι ώρα κι αν γύριζε ο Ντάντλι, ήταν η σωστή ώρα να μαζευτείς στο σπίτι, ενώ αν κάποιος γύριζε αργότερα, ήταν πάρα πολύ αργά. Ο θεός του τον είχε απειλήσει ότι θα τον κλείδωνε στην αποθήκη αν ξαναμαζευόταν ύστερα από τον Ντάντλι, έτσι ο Χάρι έπνιξε ένα χασμουρητό και κίνησε βλοσυρός για την πύλη του πάρκου.

Η οδός Μανόλιας, όπως και η οδός Πριβέτ, είχε μεγάλα τετράγωνα σπίτια με άψογα φροντισμένο γκαζόν, τα οποία ανήκαν σε μεγάλους τετράγωνους ιδιοκτήτες που οδηγούσαν πεντακάθαρα αυτοκίνητα παρόμοια με του θείου Βέρνον. Ο Χάρι προτιμούσε να κυκλοφορεί στο Λιπλ Γουάινγκιν τη νύχτα. Το φως μέσα από τα πα-

ράθυρα με τις κουρτίνες διαχεόταν σμιλεύοντας λαμπερά περίτεχνα σχέδια στο σκοτάδι, γεμάτα χρώματα. Τέτοια ώρα δεν κινδύνευε να ακούσει περιφρονητικά σχόλια για την ατημέλητη εμφάνισή του, όπως συνήθως συνέβαινε όταν διασταυρωνόταν με τους ιδιοκτήτες των σπιτιών. Βάδισε βιαστικά, κι έτσι λίγο παρακάτω διέκρινε μπροστά του την παρέα του Ντάντλι· καληνυχτίζονταν μπροστά στη γωνία της Ημισελήνου της Μανόλιας. Ο Χάρι κρύφτηκε στη σκιά μιας μεγάλης πασχαλιάς και περίμενε.

«... κι έσκουζε σαν γουρούνι», έλεγε ο Μάλκολμ ανάμεσα στα χαχανητά των άλλων.

«Φοβερό κροσέ, Μεγάλε», ακούστηκε ο Πιρς.

«Αύριο την ίδια ώρα;» είπε ο Ντάντλι.

«Περάστε απ' το σπίτι μου, θα λείπουν οι γονείς μου», πρότεινε ο Γκόρντον.

«Τα λέμε, λοιπόν», είπε ο Ντάντλι.

«Γεια σου, Νταντ!»

«Αύριο, Μεγάλε!»

Ο Χάρι περίμενε να φύγουν οι υπόλοιποι πριν ξεκινήσει πάλι. Όταν έσβησαν οι φωνές τους, έστριψε στην Ημισέληνο της Μανόλιας επιταχύνοντας το βήμα του και λίγες στιγμές αργότερα πρόφτασε τον Ντάντλι, που πήγαινε με το πάσο του σιγοτραγουδώντας φάλτσα.

«Έι, Μεγάλε!»

Ο Ντάντλι γύρισε. «Α», μούγκρισε ενοχλημένος. «Εσύ είσαι;»

«Από πότε έγινες Μεγάλος;» ρώτησε ο Χάρι.

«Κόφ' το», γρύλισε εκείνος και συνέχισε το δρόμο του.

«Ωραίο όνομα», χαμογέλασε ο Χάρι συντονίζοντας το βήμα του με του ξαδέλφου του. «Αλλά για μένα θα είσαι πάντα “ο Ντίντι το ζουζουνάκι” μου».

«Είπα ΚΟΦ' ΤΟ!» νευρίασε ο Ντάντλι κι έσφιξε τις χοντρές γροθιές του.

«Δεν ξέρουν οι φίλοι σου πώς σε φωνάζει η μαμά σου;»

«Βούλωσέ το επιτέλους».

«Σ' εκείνη δε λες να το βουλώσει. Τι λες για το “Τζουτζούκο μου” και το “Ντινικάκι μου”, μου επιτρέπεις να τα χρησιμοποιώ;»

Ο Ντάντλι δεν αποκρίθηκε. Η προσπάθεια να συγκρατηθεί για να μη χτυπήσει τον Χάρι απορροφούσε όλο του τον αυτοέλεγχο.

«Λοιπόν, ποιον δείραμε απόψε;» ρώτησε ο Χάρι και το χαμόγε-

λο κάθηκε από τα χείλη του. «Πάλι κάνα δεκάχρονο παιδάκι; Ξέρω τι έκανες στον Μαρκ Έβανς προχθές το βράδυ...»

«Πήγαινε γυρεύοντας», γρύλισε ο Ντάντλι.

«Τι μου λες;»

«Μου μίλησε με αυθάδεια».

«Σοβαρά; Πάντως, αν σου είπε ότι είσαι σαν γουρούνι που εκπαιδεύτηκε να περπατά στα πίσω πόδια του, αυτό δεν είναι αυθάδεια. Είναι η αλήθεια».

Ένας μυσ πετάρισε στο πιγούνι του Ντάντλι. Ο Χάρι αισθάνθηκε απέραντη ικανοποίηση που κατάφερε να τον εξοργίσει τόσο πολύ. Ένωθε σαν να μεταγγιζε το θυμό του στον ξάδελφό του, τον μόνο που είχε για να ξεσπάσει.

Έσιρψαν δεξιά, στο σοκάκι όπου ο Χάρι είχε πρωτοδεί τον Σείριο· από εδώ έκοβες δρόμο κι έβγαίνες κατευθείαν από την Ημισέληνο της Μανόλιας στην οδό Γλυσίνας. Ήταν έρημο και πολύ πιο σκοτεινό από τους δυο προηγούμενους δρόμους που συνέδεε, γιατί δεν υπήρχε δημοτικός φωτισμός. Τα βήματά τους πνίγηκαν ανάμεσα στους τοίχους των γκαράζ που υπήρχαν από τη μια πλευρά κι έναν ψηλό φράχτη από την άλλη.

«Περνίεσαι για σπουδαίος επειδή κουβαλάς αυτό το πράμα», είπε λίγες στιγμές αργότερα ο Ντάντλι.

«Ποιο πράμα;»

«Αυτό... αυτό που έχεις κρυμμένο».

Ο Χάρι χαμογέλασε ξανά. «Τελικά δεν είσαι τόσο ηλίθιος όσο φαίνεσαι, έτσι, Νταντ; Αλλά αν ήσουν, δε θα μπορούσες να μιλάς και να βαδίζεις ταυτόχρονα», είπε κι έβγαλε το μαγικό ραβδί του. Είδε τον Ντάντλι να το λοξοκοπάζει.

«Απαγορεύεται να το χρησιμοποιήσεις», είπε αμέσως ο ξάδελφός του. «Το ξέρω πως απαγορεύεται. Θα σε αποβάλουν από το ηλίθιο σχολείο σου».

«Και πού ξέρεις ότι δεν άλλαξαν οι κανονισμοί, Μεγάλε;»

«Δεν άλλαξαν», βιάστηκε να πει ο Ντάντλι, χωρίς όμως να είναι και απόλυτα σίγουρος.

Ο Χάρι γέλασε σιγανά.

«Δεν έχεις τα κότσια να τα βάλεις μαζί μου χωρίς αυτό το πράμα», γρύλισε ο Ντάντλι.

«Ενώ εσύ χρειάζεσαι τη βοήθεια μόνο τεσσάρων φίλων σου για να ξυλοφορτώσεις ένα δεκάχρονο παιδάκι. Για πες μου τώρα γι' αυ-

τόν τον τίτλο του μπόξ που μας κοκορεύεσαι. Πόσων χρονών ήταν ο αντίπαλος; Επτά; Οκτώ;»

«Δεκαέξι, αν θες να μάθεις», γρύλισε ο Ντάντλι, «κι έμεινε είκοσι λεπτά τέζα όταν τον έβγαλα νοκ άουτ και είχε το διπλάσιο βάρος από σένα. Και περίμενε να δεις τι θα πάθεις, όταν πω στον μπαμπά ότι έβγαλες αυτό το πράμα...»

«Α, τώρα θα τρέξουμε στον μπαμπάκι! Τι έγινε; Φοβάται ο μέγας πρωταθλητής Τζουτζούκος το ραβδί του βρόμικου Χάρι;»

«Τη νύχτα όμως δεν είσαι τόσο γενναίος», σάρκασε ο Ντάντλι.

«Μα τώρα είναι νύχτα, Ντιντικάκι μου. Έτσι το λέμε όταν σκοτεινιάζει όπως τώρα».

«Εννοώ όταν πέφτεις στο κρεβάτι!» συνέχισε ο Ντάντλι.

Είχε σταματήσει να περπατάει. Ο Χάρι κοντοστάθηκε κι αυτός και κοίταξε τον ξάδελφό του. Από το λίγο που μπορούσε να διακρίνει, είδε ένα παράξενο θριαμβευτικό ύφος ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του Ντάντλι.

«Τι εννοείς ότι δεν είμαι τόσο γενναίος στο κρεβάτι;» ρώτησε απορημένος ο Χάρι.

«Σ' άκουσα χθες τη νύχτα», είπε χαιρέκακα ο Ντάντλι. «Μίλαγες στον ύπνο σου. Βογκούσες».

«Τι εννοείς;» επανέλαβε ο Χάρι μ' ένα σφίξιμο στο στομάχι. Χθες τη νύχτα είχε επισκεφτεί ξανά το νεκροταφείο στα όνειρά του.

Από τα χείλη του Ντάντλι ξέφυγε ένα κοροϊδευτικό γέλιο κι ύστερα άρχισε να μιλάει με στριγκιά κλαψιάρικη φωνή.

«Μη σκοτώσεις τον Σέντρικ! Μην τον σκοτώσεις!» Ποιος είναι ο Σέντρικ; Ο φίλος σου;»

«Λες... λες ψέματα», τον έκοψε ο Χάρι, μα το στόμα του είχε στεγνώσει. Ήξερε ότι δεν έλεγε ψέματα ο Ντάντλι — πώς αλλιώς θα μάθαινε το όνομα του Σέντρικ;

«Μπαμπά! Μπαμπά, βοήθεια! Θα με σκοτώσει, μπαμπά! Μπουχου-χου!»

«Σκάσε», είπε σιγανά ο Χάρι. «Σκάσε, Ντάντλι, σε προειδοποιώ!»

«Έλα να με σώσεις, μπαμπά! Μαμά, έλα να με σώσεις! Σκότωσε τον Σέντρικ! Βοήθεια, μπαμπά! Θα με...» Μην με σημαδεύεις με αυτό το πράμα!»

Ο Ντάντλι κόλλησε αυτόματα στον τοίχο. Ο Χάρι τον σημάδευε στην καρδιά με το ραβδί του. Στις φλέβες του κόχλαζε το μίσος που σωρευόταν δεκατέσσερα χρόνια για τον Ντάντλι. Και τι δε θα 'δινε

να μπορούσε να τον χτυπήσει με το ραβδί του, να τον χτυπήσει τόσο δυνατά που να γυρίσει σπίτι του έρποντας σαν σκουλήκι, να χάσει τη λαλιά του, να του φυτρώσουν κεραίες...

«Μην ξαναμιλήσεις γι' αυτό», τον πρόσταξε ο Χάρι. «Κατάλαβες;»

«Γύρνα αλλού αυτό το πράμα!»

«Είπα, κατάλαβες;»

«Γύρνα αλλού αυτό το πράμα!»

«ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ;»

«ΓΥΡΝΑ ΑΛΛΟΥ ΑΥΤΟ ΤΟ...» Ένα μακρόσυρτο τρεμουλιαστό βογκητό ξέφυγε ξαφνικά από τον Ντάντλι σαν να δέχτηκε ψυχρολουσία.

Κάτι άλλαξε στη νύχτα. Ο αστροκέντητος βαθυκύανος ουρανός σκοτεινίασε ξάφνου, μαύρισε σαν πίσσα· τ' άστρα, το φεγγάρι, τα φώτα των δρόμων, όλα έσβησαν. Το μακρινό βουητό των αυτοκινήτων και το θρόισμα των δέντρων έσβησαν κι αυτά. Η γλυκιά μυρωμένη νυχτιά έγινε αίφνης κρύα, παγερή. Ένα απόλυτο, αδιαπέραστο, σιωπηλό σκοτάδι τούς τύλιξε, θαρρείς και κάποιο γιγάντιο χέρι έριξε στο σοκάκι ένα χοντρό παγωμένο μανδύα, τυφλώνοντάς τους.

Για κλάσματα του δευτερολέπτου ο Χάρι νόμιζε πως έκανε μάγια άθελά του, παρόλο που προσπαθούσε να αυτοσυγκρατηθεί με όλη τη δύναμη της θέλησής του.

Ύστερα ξανάρθε στα σύγκαλά του — όχι, αυτός δεν είχε τη δύναμη να σβήσει τα αστέρια. Γύρισε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά προσπαθώντας να διακρίνει κάτι, μα το σκοτάδι, σαν πανάλαφρο πέπλο, έφραζε τα μάτια του.

Έφτασε σι' αφιά του η τρομοκρατημένη φωνή του Ντάντλι.

«Τι... τι κάνεις; Κό... κόφ' το!»

«Δεν κάνω τίποτα. Σκάσε και μείνε ακίνητος!»

«Δε... δε βλέπω! Τυ... τυφλώθηκα! Δε...»

«Σκάσε είπα!»

Ο Χάρι στάθηκε ασάλευτος, σρέφοντας δεξιά κι αριστερά το σβησμένο βλέμμα του. Το κρύο ήταν τόσο τσουχτερό που έτρεμε σαν φύλλο· είχε ανατριχιάσει ολόκληρος μέχρι τις τρίχες στον αυχένα του. Γούρλωσε τα μάτια προσπαθώντας να διαπεράσει το σκοτάδι, μάταια όμως.

Δε γίνονταν αυτά τα πράγματα... δεν υπήρχε περίπτωση να έρθουν εδώ... στο Λιπλ Γουάινγκιν... τέντωσε τα αφιά του και... πριν τους δει, τους άκουσε.

«Θα... θα το πω στον μπαμπά μου!» κλαψούριζε ο Ντάντλι.
«Πού... πού είσαι; Τι κά... κάνεις;»

«Θα σκάσεις επιτέλους;» ψιθύρισε επιτακτικά. «Προσπαθώ να ακού...» Σώπασε απότομα. Είχε ακούσει αυτό που έπρεπε η ψυχή του.

Εκτός από τα δύο παιδιά υπήρχε και κάποιος άλλος στο σοκάκι, κάποιος που έπαιρνε βαθιές, βραχνές, θορυβώδεις αναπνοές. Η καρδιά του Χάρι σπαρτάρησε από τρόμο καθώς στεκόταν τρέμο-ντας στην παγωνιά.

«Κό... κόφ' το! Σταμάτα αυτό που κάνεις, είπα! Θα σε χτυπήσω, σ' τ' ορκίζομαι!»

«Ντάντλι, βούλωσ'...»

ΓΚΟΥΠ!

Ο Χάρι έφαγε κατακέφαλα μια γροθιά που τον τίναξε στον αέ-ρα. Είδε αστράκια και προς στιγμήν νόμιζε πως άνοιξε το κεφάλι του στα δύο· κι ύστερα σωριάστηκε φαρδύς-πλατύς στο έδαφος ενώ το ραβδί τού ξέφυγε από το χέρι.

«Είσαι εντελώς ηλίθιος!» φώναξε στον Ντάντλι με μάτια υγρά από τον πόνο, καθώς μπουσουλάγε ψάχνοντας απεγνωσμένα στο έδαφος. Άκουσε τον ξάδελφό του να απομακρύνεται, να πέφτει στο φράχτη, να σκοντάφτει. «ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ, ΝΤΑΝΤΛΙ! ΘΑ ΠΙΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ!»

Ακουσθηκε ένα ανατριχιαστικό ουρλιαχτό και τα βήματα του Ντάντλι σταμάτησαν απότομα. Την ίδια στιγμή ο Χάρι ένιωσε πίσω του μια διαπεραστική παγωνιά που θα μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα: δεν ήταν ένας, ήταν περισσότεροι.

«ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ, ΝΤΑΝΤΛΙ! Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕΙ, ΚΡΑΤΑ ΚΛΕΙ-ΣΤΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ!» φώναξε. «Το ραβδί μου!» μουρμούρισε κατό-πιν πανικόβλητος, καθώς τα χέρια του σάρωναν το έδαφος σαν αρά-χνες. «Πού είναι το ραβδί μου; Φώτισε!»

Πρόφερε μηχανικά τη μαγική λέξη· χρειάζοταν απεγνωσμένα λίγο φως για να μπορέσει να συνεχίσει το ψάξιμο και, προς μεγάλη του ανακούφιση, κάτι τρεμόφεξε δίπλα στο χέρι του — είχε ανάψει η μύτη του ραβδιού του. Ο Χάρι το άρπαξε, σηκώθηκε όρθιος και στράφηκε προς τα πίσω.

Του κόπηκαν τα γόνατα. Ένας πανύψηλος κουκουλοφόρος γλι-στρούσε αθόρυβα προς το μέρος του χωρίς να αγγίζει το έδαφος, δίκως να ξεπροβάλλουν πόδια κάτω από το μανδύα του, ρουφώ-ντας τη νύχτα έτσι όπως κινούνταν.

Ο Χάρι σήκωσε το ραβδί του και πισωπάτησε τρεκλίζοντας.

«Καλώ τον προστάτη!»

Ένα λεπτό νήμα ασημιά καπνού ξεπετάχτηκε από τη μύτη του ραβδιού του κι ο Παράφρονας επιβράδυνε το βήμα του, αλλά δεν είχε πιάσει καλά το ξόρκι· ο Χάρι συνέχισε να οπισθοχωρεί τρεκλίζοντας καθώς τον ζύγωνε ο Παράφρονας... ο πανικός θόλωνε το νου του... *Συγκεντρώσου...*

Ένα ζευγάρι γκρίζα, γλιπσιασμένα, ψωριασμένα χέρια ξεπρόβαλαν από το μανδύα του Παράφρονα κι απλώθηκαν προς το μέρος του Χάρι. Ένα βουητό πλημμύρισε τ' αφτιά του.

«Καλώ τον προστάτη!»

Η φωνή του ήχησε άψυχη, απόμακρη. Άλλη μια ασημιά τολύπα καπνού, πιο αχνή από την πρώτη, ξεπετάχτηκε από το ραβδί του. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα καλύτερο, δεν μπορούσε να πετύχει το ξόρκι.

Άκουσε μες στο μυαλό του ένα γέλιο στριγκό, διαπεραστικό... η βρομερή, ψυχρή σαν το θάνατο, ανάσα του Παράφρονα γέμιζε τα πνευμόνια του, τον έπνιγε... *Σκέψου... κάνε μια ευτυχισμένη σκέψη...*

Όσοσο μέσα του δεν υπήρχε στάλα ευτυχίας... τα παγερά δάχτυλα του Παράφρονα τυλίχτηκαν στο λαιμό του... το διαπεραστικό γέλιο γινόταν όλο και πιο οξύ και μια φωνή μιλούσε μέσα στο μυαλό του: «*Υπόκυψε στο θάνατο, Χάρι... ίσως να είναι ανώδυνος... δεν ξέρω... εγώ δεν πέθανα ποτέ μου...*»

Δε θα ξανασυναντούσε τον Ρον, την Ερμιόνη...

Είδε ολοκάθαρα τα πρόσωπά τους με τα μάτια της φαντασίας του καθώς αγωνιζόταν να πάρει ανάσα.

«ΚΑΛΩ ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗ!»

Από τη μύτη του ραβδιού του Χάρι ξεπετάχτηκε ένα πελώριο ασημένιο ελάφι· χτύπησε με τα κέρατά του τον Παράφρονά στο σημείο όπου κανονικά θα βρισκόταν η καρδιά του, τον τίναξε σαν πούπουλο και, καθώς ετοιμαζόταν πάλι να του ορμήσει, ο Παράφρονας υποχώρησε πηπημένος κι εξαφανίστηκε πετώντας στον ουρανό σαν νυχτερίδα.

«ΑΠΟ ΔΩ!» φώναξε ο Χάρι στο ελάφι. Έκανε μεταβολή κι έτρεξε προς την άλλη άκρη του στενού, κρατώντας ψηλά το αναμμένο ραβδί του. «ΝΤΑΝΤΑΙ! ΝΤΑΝΤΑΙ!»

Πριν προλάβει καλά καλά να κάνει δέκα βήματα, τους είδε μπρο-

στά του: ο Ντάντλι ήταν κουλουριασμένος στο έδαφος, προστατεύοντας με τα χέρια το πρόσωπό του. Ένας δεύτερος Παράφρονας είχε γλιστρήσει από πάνω του και τον κρατούσε σφιχτά από τους καρπούς. Αργά αργά, σχεδόν τρυφερά, προσπαθούσε ν' ανοίξει τα χέρια του αγοριού ενώ έσκυβε πάνω του σαν να ήθελε να το φιλήσει.

«ΠΑΝΩ ΤΟΥ!» κραύγασε ο Χάρι και το ελάφι που είχε καλέσει τον προσπέρασε με ένα δυνατό θόρυβο σαν συριγμό. Το πρόσωπο του Παράφρονα απείχε μόλις ένα εκατοστό από του Ντάντλι όταν τον χτύπησαν τα ασημένια κέρατα· τινάχτηκε στον αέρα κι εξαφανίστηκε στο σκοτάδι σαν το σύντροφό του· το ελάφι απομακρύνθηκε καλπάζοντας και κάθηκε στο βάθος του στενού τυλιγμένο μέσα σε μια ασημιά αχλή.

Αναφαν ξανά τα άστρα, το φεγγάρι και τα φώτα του δρόμου. Ένα ζεστό αεράκι φύσηξε στο σοκάκι. Τα δέντρα θρόισαν στους γειτονικούς κήπους κι ο απόμακρος θόρυβος της κυκλοφορίας έφτασε από τους πέρα δρόμους. Ο Χάρι στεκόταν ασάλευτος, με όλες τις αισθήσεις του σε εγρήγορση. Λίγες στιγμές αργότερα συνειδητοποίησε ότι η μπλούζα κολλούσε πάνω του· ήταν λουσμένος στον ιδρώτα.

Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έγινε. Παράφρονες εδώ, στο Λιπ Γουάινγκιν;

Ο Ντάντλι ήταν κουβαριασμένος στο έδαφος και κλαψούριζε τρέμοντας σύγκορμος. Ο Χάρι έσκυψε πάνω του προσπαθώντας να δει αν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του, αλλά ξάφνου άκουσε πίσω του βαριά βιαστικά βήματα. Σήκωσε ενστικτωδώς το ραβδί του και γύρισε να αντιμετωπίσει τον νεοφερμένο.

Η κυρία Φιγκ, η ιδιόρρυθμη ηλικιωμένη γειτόνισσα, τον πλησίασε λαχανιασμένη. Τα γκρίζα φουντωτά μαλλιά της ξεπετάγονταν από το φιλέ, απ' τον καρπό της κρεμόταν μια πλεχτή τσάντα για ψώνια και στα πόδια της φορούσε ένα ζευγάρι ξώφτερνες καρό παντόφλες. Ο Χάρι ετοιμάστηκε να κρύψει βιαστικά το ραβδί του, μα...

«Μην το κρύβεις, κουτορνίθι!» στρίγκλισε εκείνη. «Κι αν υπάρχουν κι άλλοι; Αχ, θα τον σκοτώσω τον Μάντουνγκους Φλέτσερ!»

Ένα σμάρι κουκουβάγιες

Τι;» έκανε μουδιασμένα ο Χάρι.
«Έφυγε!» είπε η κυρία Φιγκ σταυρώνοντας τα χέρια της. «Πήγε να δει κάποιον για μια παρτίδα τσουκάλια που έπεσαν από ένα μαγικό σκουπόξυλο! Του είπα ότι θα τον γδάρω ζωντανό αν φύγει, κι ορίστε τώρα! Παράφρονες! Ευτυχώς που είχα βάλει τον Ασπρούλη στην υπόθεση! Αλλά ας μη χάνουμε καιρό! Πρέπει να γυρίσεις αμέσως πίσω! Αχ, τι μπλέξιμο! Θα τον σκοτώσω!»

«Μα...» Η αποκάλυψη ότι η ιδιόρρυθμη γριά γειτόνισσα που λάτρευε τις γάτες γνώριζε τι είναι οι Παράφρονες προκάλεσε στον Χάρι τόσο δυνατό σοκ όσο η συνάντησή μαζί τους στο σοκάκι πριν από λίγο. «Είστε... είστε μάγισσα;»

«Είμαι Σκουίμπ, όπως πολύ καλά γνωρίζει ο Μάντουνγκους. Πώς στην ευχή θα σε βοηθούσα να διώξεις τους Παράφρονες; Σ' άφησε τελείως ακάλυπτο ενώ τον είχα προειδοποιήσει...»

«Αυτός ο Μάντουνγκους με παρακολουθούσε; Μια στιγμή... αυτός ήταν! Αυτός διακτινίστηκε μπροστά στο σπίτι μου!»

«Ναι, ναι, ναι, αλλά ευτυχώς που είχα την πρόνοια να βάλω τον Ασπρούλη κάτω από ένα αυτοκίνητο, κι έτρεξε και με ειδοποίησε, αλλά ώσπου να φτάσω σπίτι σου, εσύ είχες φύγει... και τώρα... αχ, τι θα πει ο Ντάμπλντορ; Έι, εσύ!» φώναξε στον Ντάντλι που κειόταν ακόμη ανάσκελα στο δρόμο. «Σήκω όρθιος, βρε χοντρομπαλά!»

«Ξέρετε τον Ντάμπλντορ;» ρώτησε με γουρλωμένα μάτια ο Χάρι.

«Και βέβαια, ποιος δεν ξέρει τον Ντάμπλντορ; Τι στέκεσαι έτσι σαν σπήλη άλατος; Αν ξανάρθουν οι Παράφρονες, δε θα μπορέσω να σε βοηθήσω — δεν είμαι άξια να μεταμορφώσω ούτε ένα φλι-

τζάνι του τσαγιού». Η κυρία Φιγκ έσκυψε, έπιασε με τα ρυτιδωμένα χέρια της το χοντρό χέρι του Ντάντλι και τον τράβηξε προς τα επάνω. «Σήκω, άχρηστο πλάσμα, σήκω!»

Ο Ντάντλι όμως δεν μπορούσε ή δεν ήθελε να κουνηθεί. Έμεινε ξαπλωμένος, με πρόσωπο πελιδνό και χείλη σφιγμένα, κι έτρεμε σαν ψάρι.

«Θα τον σηκώσω εγώ». Ο Χάρι τον έπιασε από το μπράτσο και τον τράβηξε μ' όλη του τη δύναμη. Κατάφερε να τον κάνει να σταθεί στα πόδια του καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια. Ο Ντάντλι φαινόταν έτοιμος να λιποθυμήσει. Τα μικρά του μάτια στριφογύριζαν στις κόγχες τους και το πρόσωπό του ήταν λουσμένο στον ιδρώτα· μόλις ο Χάρι έκανε να τον αφήσει, ο ξάδελφός του ταλαντεύτηκε επικίνδυνα.

«Γρήγορα!» τσίριξε η κυρία Φιγκ.

Ο Χάρι πέρασε πάνω από τους ώμους του το χοντρό μπράτσο του Ντάντλι και τον έσυρε με κόπο στο δρόμο, λυγίζοντας από το βάρος. Η κυρία Φιγκ προπορεύτηκε κι έλεγξε την περιοχή κοιτάζοντας από τη γωνία.

«Να έχεις έτοιμο το ραβδί σου», συμβούλεψε τον Χάρι καθώς έμπαιναν στην οδό Γλυσίνας. «Και μη σε απασχολεί τώρα το θέσπισμα περί Μυστικότητας· έτσι κι αλλιώς θα βρούμε τον μπελά μας. Προβλέπω να μας πετάνε στους δράκους λόγω παραβίασης του Κανονισμού περί Προληπτικών Περιορισμών της Χρήσης Μαγείας από Ανηλίκους... ό,τι ακριβώς φοβόταν ο Ντάμπλντορ! Τι 'ναι αυτό στο βάθος του δρόμου; Α, ο κύριος Πρέντις... μην κρύβεις το ραβδί σου, παιδάκι μου, πόσες φορές πρέπει να σου πω ότι δεν μπορώ να σου προσφέρω την παραμικρή βοήθεια;»

Δεν ήταν εύκολο να κρατάει από τη μια το ραβδί του και να κουβαλά συγχρόνως τον Ντάντλι. Ο Χάρι τον σκούνησε εκνευρισμένος στα πλευρά, αλλά ο ξάδελφός του δε φαινόταν να θέλει να σταθεί στα πόδια του. Είχε ριξει όλο του το βάρος στους ώμους του Χάρι και τα χοντροπόδαρά του σέρνονταν στο έδαφος.

«Γιατί δε μου είπατε πως είστε Σκουίμπ, κυρία Φιγκ;» ρώτησε ο Χάρι λαχανιασμένος από την προσπάθεια. «Τόσες φορές ήρθα στο σπίτι σας... Γιατί δεν είπατε τίποτα;»

«Διαταγή του Ντάμπλντορ. Έπρεπε να σε προσέχω αλλά να μη σου αποκαλύψω τίποτα, ήσουν πολύ μικρός. Συγγνώμη για την ταλαιπωρία, Χάρι, όμως αν πέρναγες καλά, οι Ντάρσλι δε θα σε άφη-

ναν να έρχεσαι στο σπίτι μου. Δεν ήταν καθόλου εύκολο... αλλά, μα την πίστη μου», είπε μελοδραματικά, σταυρώνοντας ξανά τα χέρια της, «όταν τα μάθει ο Ντάμπλντορ... Πώς μπόρεσε να φύγει ο Μάντουνγκους, είχε βάρδια ως τα μεσάνυχτα, πού είναι;... Και πώς θα το πω στον Ντάμπλντορ; Δεν μπορώ να διακινησιτώ».

«Έχω μια κουκουβάγια, μπορείτε να τη δανειστείτε», πρότεινε ο Χάρι ενώ του ξέφυγε ένα βογκητό· κόντευε να σπάσει η σπονδυλική στήλη του από το βάρος του Ντάντλι.

«Δεν καταλαβαίνεις, αγόρι μου! Ο Ντάμπλντορ πρέπει να αντιδράσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Το υπουργείο έχει τον τρόπο του να ανικνεύει τη μαγεία των ανηλίκων, το ξέρουν ήδη, θυμήσου τα λόγια μου».

«Μα έπρεπε να διώξω τους Παράφρονες, αναγκάστηκα να κάνω μάγια. Αυτό που θα 'πρεπε να τους απασχολεί είναι πώς βρέθηκαν να σουλατσάρουν οι Παράφρονες στην οδό Γλυσίνας!»

«Μακάρι να γινόταν αυτό, παιδάκι μου, αλλά πολύ φοβάμαι... ΜΑΝΤΟΥΝΓΚΟΥΣ ΦΛΕΤΣΕΡ, ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ!»

Ένας δυνατός κρότος έσκιζε τη σιωπή και μια μυρουδιά από αλκοόλ ανάμεικτο με πολυκαιρισμένο καπνό πλημμύρισε τον αέρα καθώς ξεφύτρωνε μπροστά τους ένα κοντόχοντρο αξύριστο ανθρωπάκι με κουρελιασμένο πανωφόρι. Είχε κοντά και στραβά ποδαράκια, μακριά και αραιά πυρρόξανθα μαλλιά και κόκκινα σακουλιασμένα μάτια που του προσέδιδαν το μελαγχολικό ύφος κυνηγόσκυλου. Στα χέρια του κρατούσε ένα διπλωμένο ασημί ύφασμα· ο Χάρι κατάλαβε αμέσως πως ήταν ένας μανδύας που σε κάνει αόρατο.

«Τι τρέχει, Φίγκι;» ρώτησε κοιτώντας με απορία μια την κυρία Φιγκ, μια τον Χάρι και μια τον Ντάντλι. «Γιατί φανέρωσες την ταυτότητά σου;»

«Θα σου 'λεγα τώρα για την ταυτότητά μου!» φώναξε η κυρία Φιγκ. «Εμφανίστηκαν Παράφρονες, αχρείε λωποδύτη!»

«Παράφρονες;» επανέλαβε εμβρόντητος ο Μάντουνγκους. «Παράφρονες εδώ;»

«Εδώ, άχρηστο πλάσμα, εδώ!» τσίριξε η κυρία Φιγκ. «Επιτέθηκαν Παράφρονες στο παιδί την ώρα της βάρδιας σου!»

«Κατάρα», μουρμούρισε ο Μάντουνγκους κοιτάζοντας μια την κυρία Φιγκ και μια τον Χάρι. «Εγώ...»

«Κι εσύ είχες πάει να αγοράσεις κλεμμένα τσουκάλια! Δε σου είπα να μη φύγεις; Δε σ' το είπα;»

«Ε... να...» έκανε αμήχανα ο Μάντουνγκους. «Βλέπεις, ήταν μια θαυμάσια εμπορική ευκαιρία...»

Η κυρία Φιγκ σήκωσε το χέρι όπου είχε περασμένο το κερουλί της τσάντας της κι άρχισε να τον κοπανάει στο πρόσωπο και στο λαιμό· κρίνοντας κανείς από το μεταλλικό κρότο, η τσάντα θα πρέπει να ήταν γεμάτη γατοτροφές.

«Οχ, σταμάτα, σταμάτα, τρελόγρια! Κάποιος πρέπει να το πει στον Ντάμπλντορ!»

«Ναι, πρέπει!» φώναξε η κυρία Φιγκ εξακολουθώντας να χτυπάει όπου έβρισκε τον Μάντουνγκους με τις γατοτροφές. «Και-καλά-θα-κάνεις-να-του-το-πεις-εσύ-και-να-του-εξηγήσεις-γιατί-δεν-ήσουν-εδώ-να-βοηθήσεις!»

Ο Μάντουνγκους κάλυψε με τα χέρια το κεφάλι του για να προστατευτεί. «Σταμάτα επιτέλους! Πάω, πάω!»

Κι εξαφανίστηκε με άλλον ένα δυνατό κρότο.

«Ελπίζω να τον δολοφονήσει ο Ντάμπλντορ», ξεφύσηξε οργισμένη η κυρία Φιγκ. «Προχώρα, Χάρι, τι στέκεσαι;»

Ο Χάρι αποφάσισε να μη σπαταλήσει τις πολύτιμες δυνάμεις του προσπαθώντας να την πείσει ότι ήταν σχεδόν αδύνατον να περπατήσει με το βάρος του Ντάντλι. Έτσι, ανασήκωσε τον ημιαναίσθητο ξάδελφό του και πήρε το δρόμο παραπατώντας.

«Θα σε πάω μέχρι την πόρτα», δήλωσε η κυρία Φιγκ καθώς έστριβαν στην οδό Πριβέτ. «Μπορεί να παραμονεύουν κι άλλοι... Αχ, τι καταστροφή, μα την πίστη μου... κι ο Ντάμπλντορ είπε να σ' εμποδίσουμε με κάθε θυσία να κάνεις μάγια... τέλος πάντων, τώρα είναι αργά για δάκρυα... ό,τι έγινε, έγινε».

«Ωστε... σας είχε βάλει ο Ντάμπλντορ... να με παρακολουθείτε;» είπε λαχανιασμένος ο Χάρι.

«Και βέβαια», απάντησε ανυπόμονα η κυρία Φιγκ. «Τι περίμενες, να σε αφήσει απροσάτευτο ύστερα απ' όσα έγιναν τον Ιούνιο; Και σε είχα για έξυπνο παιδί... λοιπόν... μπες μέσα και μην το κουνήσεις ρούπι», είπε καθώς έφταναν στον αριθμό 4. «Θα επικοινωνήσουν σύντομα μαζί σου».

«Εσείς τι θα κάνετε;» ρώτησε βιαστικά ο Χάρι.

«Θα πάω σπίτι μου να περιμένω νέες οδηγίες», αποκρίθηκε η κυρία Φιγκ ρίχνοντας μιαν ανήσυχη ματιά στο σκοτεινό δρόμο. «Εσύ να μη βγεις από το σπίτι. Καληνύχτα».

«Σταθείτε μισό λεπτό! Θέλω να ρωτήσω...»

Αλλά η κυρία Φιγκ έτρεχε ήδη προς την άλλη κατεύθυνση, με τις καρδό παντόφλες της να πλαταγίζουν ρυθμικά και την τσάντα να ανεμίζει στο χέρι της.

«Περιμένετε!» ξαναφώναξε ο Χάρι. Ήθελε να κάνει κιλιάδες ερωτήσεις, ειδικά στην κυρία Φιγκ που επικοινωνούσε με τον Ντάμπλντορ· ωστόσο, λίγες στιγμές αργότερα την κατάπινε το σκοτάδι. Ο Χάρι βόλεψε ξανά στους ώμους του το βάρος του Ντάντλι και προχώρησε με αργά, σερνάμενα βήματα στο μονοπάτι του κήπου.

Το φως στο χολ ήταν αναμμένο. Ο Χάρι έκρυψε το ραβδί στη ζώνη του τζιν του, χτύπησε το κουδούνι και είδε τη σιλουέτα της θείας Πετούνια να διαγράφεται όλο και μεγαλύτερη στο ανάγλυφο κρυστάλλο της εξώπορτας καθώς ερχόταν να ανοίξει.

«Ντίντι! Καιρός ήταν, είχα αρχίσει να... Ντίντι, τι έπαθες;»

Ο Χάρι έριξε μια λοξή ματιά στον Ντάντλι και μόλις που πρόλαβε να τον αφήσει και να τραβηχτεί ένα βήμα πίσω. Ο Ντάντλι, με πρόσωπο κίτρινο σαν λεμόνι, κλυδωνίστηκε για μια στιγμή... κι ύστερα άνοιξε το στόμα του κι άρχισε να ξερνάει στο πατάκι της πόρτας.

«NTINTI! Ντίντι, τι έπαθες; Βέρνον; ΒΕΡΝΟΝ!»

Ο θεός του Χάρι ήρθε τρέχοντας από το σαλόνι, με τα μακριά μουστάκια του να ανεμίζουν όπως πάντα όταν αναστατώνόταν. Βοήθησε τη θεία Πετούνια να μπάσει στο σπίτι τον εξουθενωμένο Ντάντλι, προσέχοντας να μην πατήσει τη λιμνούλα των ξερατών.

«Είναι άρρωστος, Βέρνον!»

«Τι σου συμβαίνει, γιε μου; Τι έπαθες; Μήπως σε τάισε τίποτα μπαγιάτικο η κυρία Πόλκις;»

«Γιατί είσαι βουτηγμένος στη σκόνη, χρυσό μου; Έπεσες κάτω;»

«Μισό λεπτό... δε φαντάζομαι να σε λήστεψαν, γιε μου;»

Η θεία Πετούνια στρίγκλισε. «Τηλεφώνησε στην αστυνομία, Βέρνον! Τηλεφώνησε στην αστυνομία! Ντίντι, χρυσό μου, μίλα στη μανούλα! Τι σου έκαναν;»

Μέσα στον πανικό, δεν έδωσαν σημασία στον Χάρι, πράγμα που του ήρθε κουτί. Γλίστρησε απαρατήρητος μέσα στο σπίτι πριν κλείσει την πόρτα ο θεός Βέρνον κι ενώ οι Ντάρολι μετέφεραν τον Ντάντλι από το διάδρομο στην κουζίνα, ο Χάρι κατευθύνθηκε αθόρυβα προς τη σκάλα.

«Ποιος το έκανε, γιε μου; Πες μας ονόματα και θα τους συγυρίσουμε, μην ανησυχείς.»

«Σζς! Κάτι προσπαθεί να πει, Βέρνον! Τι είναι, Ντίντι μου; Πες στη μανούλα!»

Ο Χάρι μόλις είχε ακουμπήσει το πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι όταν ο Ντάντλι βρήκε τη φωνή του.

«Αυτός».

Ο Χάρι κοκάλωσε με το ένα πόδι στο σκαλοπάτι, το πρόσωπο πανιασμένο, έτοιμος για την έκρηξη που θα επακολουθούσε.

«ΓΙΑ ΕΛΑ ΔΩ, ΝΕΑΡΕ!»

Ο Χάρι τράβηξε αργά το πόδι του από το σκαλοπάτι με ένα αίσθημα φόβου ανάμεικτο με οργή, κι ακολούθησε τους Ντάρσλι στην κουζίνα.

Η πεντακάθαρη κουζίνα φάνταζε απόκοσμα φωτεινή μετά το σκοτάδι του δρόμου. Η θεία Πετούνια έβαλε τον Ντάντλι να καθίσει σε μια καρέκλα· ήταν ακόμη ωχρός και ιδρωμένος. Ο θείος Βέρνον στάθηκε μπροστά στο νεροχύτη κι αγριοκοίταξε τον Χάρι στενεύοντας τα μικρά του μάτια.

«Τι έκανες στο γιο μου;» γρύλισε απειλητικά.

«Τίποτα», απάντησε ο Χάρι ξέροντας πολύ καλά ότι κανείς δε θα τον πίστευε.

«Τι σου έκανε, Ντίντι;» είπε με φωνή που έτρεμε η θεία Πετούνια, ενώ σκούπιζε τον εμετό από το δερμάτινο μπουφάν του Ντάντλι. «Σε... ξέρεις-τι, χρυσούλι μου; Χρησιμοποίησε το... αυτό το πράμα;»

Ο Ντάντλι έγνεψε αργά, διστακτικά.

«Όχι!» αναφώνησε ο Χάρι ενώ η θεία Πετούνια εβγάζε μια κραυγή κι ο θείος Βέρνον σήκωνε τις γροθιές του. «Δεν του έκανα τίποτα, δεν ήμουν εγώ, ήταν...»

Αλλά εκείνη ακριβώς τη στιγμή μια κουκουβάγια μπήκε από το παράθυρο της κουζίνας. Πέρασε ξυστά πάνω από το κεφάλι του θείου Βέρνον, διέγραψε έναν κύκλο κι έριξε στα πόδια του Χάρι ένα μεγάλο φάκελο από περγαμνή που κρατούσε στο ράμφος της. Κατόπιν πέρασε με χάρη πάνω από το ψυγείο αγγίζοντάς το με τις άκρες των φτερών της, ξαναβγήκε απ' το παράθυρο κι εξαφανίστηκε πετώντας πάνω από τον κήπο.

«ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΕΣ!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον ενώ μια φλέβα στον κρόταφό του πετάριζε από θυμό, κι έκλεισε νευριασμένος το παράθυρο της κουζίνας. «ΠΑΛΙ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΕΣ! ΔΕ ΘΕΛΩ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΕΣ!»

Ο Χάρι όμως είχε ήδη ανοίξει το φάκελο κι έβγαζε από μέσα ένα γράμμα, με την ψυχή στο στόμα.

Αγαπητέ κύριε Πότερ,

Μόλις πληροφορηθήκαμε ότι εκτελέσατε το ξόρκι του προστάτη, σήμερα το βράδυ, στις εννέα και είκοσι τρία λεπτά, σε οικιστική περιοχή των Μαγκλ και παρουσία ενός Μαγκλ.

Η παραβίαση του Κανονισμού περί Προληπτικών Περιορισμών της Χρήσης Μαγείας από Ανηλίκους είχε ως αποτέλεσμα την αποβολή σας από τη Σχολή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια. Λίαν συντόμως θα προσέλθουν στην οικία σας εκπρόσωποι του Υπουργείου Μαγείας για να καταστρέψουν το ραβδί σας.

Καθώς σας έχει γίνει ήδη σύσταση για προγενέστερη παραβίαση του άρθρου 13 του Θεσπίσματος περί Μυστικότητας της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Μάγων, σας πληροφορούμε μετά λύπης μας ότι καλείστε να παραστείτε στο πειθαρχικό συμβούλιο που θα συνεδριάσει στο Υπουργείο Μαγείας τη 12η Αυγούστου και ώρα 9:00 π.μ.

Πάντα στη διάθεσή σας,

Ειλικρινώς υμετέρα,

Μαφάλντα Χόγκικρκ

*Γραφείο Ανάρμοστης Χρήσης Μαγείας
Υπουργείο Μαγείας*

Ο Χάρι διάβασε δύο φορές το γράμμα, χωρίς να δίνει σημασία σ' αυτά που έλεγαν ο θεϊός Βέρνον και η θεία Πετούνια. Το μυαλό του είχε μουδιάσει. Μόνο μια σκέψη το διαπερνούσε σαν παραλυτικό βέλος. Τον είχαν αποβάλει από το «Χόγκουαρτς». Δε θα πήγαινε ποτέ ξανά εκεί. Τέλειωσαν όλα.

Σήκωσε το βλέμμα του στους Ντάρσλι. Ο θεϊός Βέρνον είχε κοκκινίσει σαν παντζάρι και ωρυόταν κουνώντας τις γροθιές του· η θεία Πετούνια κρατούσε στην αγκαλιά της τον Ντάντλι, που έκανε πάλι εμετό.

Το μουδιασμένο μυαλό του Χάρι άρχισε να ξυπνάει. Λίαν συντόμως θα προσέλθουν στην οικία σας εκπρόσωποι του Υπουργείου Μαγείας για να καταστρέψουν το ραβδί σας. Μόνο ένα τού έμενε να κάνει: να το σκάσει αμέσως. Πού θα πήγαινε, όμως; Δε είχε ιδέα· για ένα πράγμα ήταν σίγουρος: μέσα ή έξω από το «Χόγκουαρτς», χρειαζόταν το ραβδί του. Σηκώθηκε λοιπόν σαν υπνω-

τισμένος, το τράβηξε από τη ζώνη του κι ετοιμάστηκε να βγει από την κουζίνα.

«Για πού το 'βαλες;» φώναξε ο θείος Βέρνον. Ο Χάρι δεν απάντησε και τότε εκείνος έτρεξε και του έκλεισε το δρόμο. «Δεν τελείωσα μαζί σου, νεαρέ!»

«Φύγε απ' τη μέση», είπε σιγανά ο Χάρι.

«Δε θα το κουνήσεις ρούπι αν δε μου εξηγήσεις τι έκανες στο γιο μου!»

«Αν δε φύγεις αυτή τη στιγμή, θα το μετανιώσεις», τον προειδοποίησε ο Χάρι σηκώνοντας το ραβδί του.

«Μη με απειλεις μ' αυτό το πράμα!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον. «Ξέρω ότι απαγορεύεται να το χρησιμοποιήσεις έξω από αυτό το τρελοκομείο που αποκαλείς σχολείο!»

«Το "τρελοκομείο" με απέβαλε», είπε ο Χάρι. «Επομένως, μπορώ να κάνω ό,τι θέλω. Έχεις τρία δευτερόλεπτα. Ένα, δύο...»

Ένας δυνατός κρότος αντήκησε στην κουζίνα. Η θεία Πετούνια έμπηξε τις στριγκλιές. Ο θείος Βέρνον έσκυψε να φυλαχτεί και ο Χάρι, για τρίτη φορά εκείνη τη νύχτα, αναζήτησε την αιτία του σαματά που δεν προκάλεσε ο ίδιος. Την είδε αμέσως: μια παραζαλισμένη, ξεπουπουλιασμένη κουκουβάγια είχε σωριαστεί στο περβάζι, έξω από το παράθυρο της κουζίνας, αφού πρώτα τράκαρε στο κλειστό τζάμι.

Ο θείος Βέρνον κραύγασε οργισμένος: «ΚΙ ΑΛΛΗ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ!» αλλά το αγόρι τον αγνόησε, έτρεξε στο παράθυρο και το άνοιξε. Η κουκουβάγια τέντωσε το πόδι της, στο οποίο ήταν δεμένο ένα κομμάτι περγαμνής σε ρολό, τίναξε τα φτερά της και πέταξε αμέσως μόλις πήρε ο Χάρι το γράμμα. Άνοιξε το δεύτερο μήνυμα με χέρια που έτρεμαν. Ήταν γραμμένο βιαστικά, γεμάτο λεκέδες μαύρης μελάνης.

Χάρι,

Μόλις ήρθε ο Ντάμπλντορ στο υπουργείο και προσπαθεί να διευθετήσει το θέμα. ΜΗΝ ΞΕΜΥΤΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΣΟΥ. ΜΗΝ ΞΑΝΑΚΑΝΕΙΣ ΜΑΓΙΑ. ΜΗΝ ΠΑΡΑΔΩΣΕΙΣ ΤΟ ΡΑΒΔΙ ΣΟΥ.

Άρθουρ Ουέσλι

Ο Ντάμπλντορ προσπαθούσε να διευθετήσει το θέμα... τι σήμαινε αυτό; Είχε τη δύναμη ο Ντάμπλντορ να επιβάλει τη γνώμη του στο

Υπουργείο Μαγείας; Υπήρχε πιθανότητα να τον ξαναδεχτούν στο «Χόγκουαρτς»; Μια μικρή ακτίδα ελπίδας ζέστανε την καρδιά του, για να τη σβήσει ευθύς ο πανικός — πώς θα αρνιόταν να παραδώσει το ραβδί του χωρίς να κάνει μάγια; Θα έπρεπε να μονομαχήσει με τους εκπροσώπους του υπουργείου κι αν έκανε κάτι τέτοιο, θα ήταν τυχερός αν γλίτωνε το Αζκαμπάν, πόσο μάλλον την αποβολή.

Το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς· μπορούσε να το σκάσει ρισκάροντας να τον πιάσουν οι άνθρωποι του υπουργείου ή να μείνει εδώ και να τους περιμένει. Ο ίδιος προτιμούσε την πρώτη λύση, μα ήξερε ότι ο κύριος Ουέσλι ήθελε το καλό του... κι άλλωστε, ο Ντάμπλντορ είχε διευθετήσει πολύ πιο δύσκολα θέματα.

«Εντάξει», είπε ο Χάρι. «Άλλαξα γνώμη· μένω».

Αμέσως θρονιάστηκε στο τραπέζι της κουζίνας, απέναντι από τον Ντάντλι και τη θεία Πετούνια. Οι Ντάρσλι αιφνιδιάστηκαν από την απότομη αλλαγή του. Η θεία Πετούνια έστειλε ένα απελπισμένο βλέμμα στο θείο Βέρνον. Η φλέβα στον κρόταφό του παλλόταν πιο δυνατά από κάθε άλλη φορά. «Από ποιον είναι αυτές οι αναθεματισμένες κουκουβάγιες;» γρύλισε.

«Η πρώτη ήταν από το Υπουργείο Μαγείας, που μου ανακοίνωσε την αποβολή μου», απάντησε ο Χάρι. Αφουγκραζόταν με τετνωμένα αφτιά τους εξωτερικούς θορύβους μήπως κι έρχονταν οι εκπρόσωποι του υπουργείου, έτσι προτίμησε να απαντήσει ήρεμα στις ερωτήσεις, για να μην αρχίσει πάλι ο θείος Βέρνον να ωρύεται. «Το δεύτερο από τον μπαμπά του φίλου μου του Ρον, που εργάζεται στο υπουργείο».

«Υπουργείο Μαγείας;» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον. «Συμμετέχουν άνθρωποι σαν κι εσένα στην κυβέρνηση; Μα τότε εξηγούνται όλα — να γιατί πηγαίνει κατά διαβόλου αυτή η χώρα».

Ο Χάρι δεν αποκρίθηκε κι ο θείος Βέρνον τον αγριοκοίταξε. «Και γιατί σε απέβαλαν;» ρώτησε.

«Επειδή έκανα μάγια».

«ΑΧΑ!» βροντοφώναξε ο θείος Βέρνον χτυπώντας τη γροθιά του στην πόρτα του ψυγείου, που άνοιξε, με αποτέλεσμα να κουτρουβαλήσουν στο πάτωμα διάφορα προϊόντα με χαμηλά λιπαρά που αγόραζαν οι Ντάρσλι για το γιο τους. «Ωστε το παραδέχεσαι! Τι έκανες στον Ντάντλι;»

«Τίποτα», αποκρίθηκε ο Χάρι ελαφρώς εκνευρισμένος. «Εγώ δεν έκανα τίποτα...»

«Έκανε», ψέλλισε απροσδόκτα ο Ντάντλι. Αμέσως οι γονείς του έγνεψαν επιτακτικά στον Χάρι να σωπάσει κι έσκυψαν πάνω από το γιο τους.

«Πες μας, παιδί μου», είπε ο θεός Βέρνον, «τι σου έκανε;»

«Πες μας, χρυσό μου», ψιθύρισε η θεία Πετούνια.

«Με σημάδεψε με το ραβδί του», τραύλισε ο Ντάντλι.

«Ναι, αλλά δεν έκανα...» άρχισε θυμωμένος ο Χάρι, μα...

«ΣΚΑΣΕ!» βρυχήθηκαν με μια φωνή ο θεός Βέρνον και η θεία Πετούνια.

«Πες μας, παιδί μου», επανέλαβε ο θεός Βέρνον με το μουστάκι του να τρεμουλιάζει από οργή.

«Σκοτείνιασαν όλα», είπε βραχνά ο Ντάντλι. «Πίσσα σκοτάδι. Κι ύστερα ά... άκουσα φωνές μες στο... στο κεφάλι μου».

Ο θεός Βέρνον και η θεία Πετούνια κοιτάχτηκαν φοβισμένοι. Αυτό που απεχθάνονταν πίοτερο στη ζωή τους ήταν η μαγεία· αμέσως μετά ακολουθούσαν οι γείτονες που πότιζαν κρυφά, σπαταλώντας περισσότερο νερό από τους ίδιους. Οι άνθρωποι που άκουγαν φωνές κατείχαν περίοπτη θέση στη λίστα με τα πιο απεχθή πράγματα. Το πρώτο λοιπόν που σκέφτηκαν ήταν ότι ο Ντάντλι έχασε τα λογικά του.

«Τι ακριβώς άκουσες, Τζουτζούκο μου;» ψιθύρισε βουρκωμένη και κάτωχρη η θεία Πετούνια.

Ο Ντάντλι όμως δυσκολευόταν να της πει. Αναρίγησε και κούνησε πέρα-δώθε το μεγάλο ξανθό κεφάλι του. Ο Χάρι, που είχε παραλύσει απ' το φόβο μετά την άφιξη της πρώτης κουκουβάγιας, τώρα κυριεύτηκε από περιέργεια. Οι Παράφρονες υπέβαλλαν το κάθε θύμα τους στη δοκιμασία να ξαναζει τις χειρότερες στιγμές της ζωής του. Τι άκουσε, λοιπόν, ο παραχαϊδεμένος, καλομαθημένος Ντάντλι;

«Πώς έπεσες χάμω, γιε μου;» ρώτησε ο θεός Βέρνον με αφύσικα χαμηλή φωνή, τη φωνή που θα χρησιμοποιούσε στο προσκεφάλι κάποιου βαριά αρρώστου.

«Σκό... σκόνταψα», ψέλλισε ο Ντάντλι. «Και μετά...»

Έδειξε το πλατύ του στήθος. Ο Χάρι κατάλαβε. Ο Ντάντλι θυμόταν την τσουχτερή παγωνιά που γέμισε τα πνευμόνια του καθώς ρουφούσε από μέσα του ο Παράφρονας κάθε ελπίδα ευτυχίας.

«Ήταν φρικτό», έκρωξε ο Ντάντλι. «Κρύο... παγωνιά...»

«Εντάξει», είπε ήρεμα ο θεός Βέρνον προσπαθώντας να επι-

βληθεί στον εαυτό του, ενώ η θεία Πετούνια έπιανε το μέτωπο του Ντάντλι για να ελέγξει τη θερμοκρασία του. «Κι ύστερα, Ντίντι μου;»

«Ένωσα... ένωσα... ένωσα... ότι... ότι...»

«Ότι δε θα ξαναβιώσεις ποτέ ευτυχισμένους», συμπλήρωσε ανέκφραστα ο Χάρι.

«Ναι», ψιθύρισε ο Ντάντλι τρέμοντας ολόκληρος.

«Όστε έτσι!» είπε ο θείος Βέρνον με το συνηθισμένο βροντερό του τόνο καθώς στύλωνε το κορμί του. «Έκανες μάγια στο γιο μου κι άρχισε να ακούει φωνές και να νομίζει... να νομίζει πως καταδικάστηκε σε αιώνια δυστυχία!»

«Πόσες φορές θα σ' το πω;» φώναξε αγανακτισμένος ο Χάρι. «Δεν το έκανα εγώ! Ήρθαν δυο Παράφρονες!»

«Δυο...; Τι αρλούμπες είναι αυτές;»

«Πα-ρά-φρο-νες», πρόφερε αργά και καθαρά ο Χάρι. «Δύο».

«Και τι στην ευχή είναι αυτοί οι Παράφρονες;»

«Οι φύλακες του Αзкаμπάν, της φυλακής των μάγων», εξήγησε η θεία Πετούνια.

Βαριά σιωπή ακολούθησε τα λόγια της· η θεία Πετούνια σκέπασε με το χέρι το στόμα της σαν να της ξέφυγε μια φρικτή βλαστήμια. Ο θείος Βέρνον την κοίταζε με γουρλωμένα μάτια.

Το μυαλό του Χάρι δούλευε πυρετωδώς. Καλά η κυρία Φιγκ... αλλά κι η θεία Πετούνια;

«Και πού το ξέρεις εσύ;» ρώτησε κατάπληκτος.

Η θεία Πετούνια τα έβαλε με τον εαυτό της. Κοίταξε απολογητικά το θείο Βέρνον κι ύστερα κατέβασε από το στόμα της το χέρι, αποκαλύπτοντας τα αλογίσια δόντια της.

«Άκουσα... που της το έλεγε... αυτός ο ακώνευτος νεαρός... πριν από χρόνια», ψέλλισε με κόπο.

«Αν εννοείς τη μαμά και τον μπαμπά μου, γιατί δε χρησιμοποιείς τα ονόματά τους;» ρώτησε νευριασμένος ο Χάρι, μα η θεία Πετούνια τον αγνόησε. Είχε γίνει κατακόκκινη σαν παπαρούνα.

Ο Χάρι τα είχε χαμένα. Εκτός από ένα ξέσπασμα της θείας Πετούνια πριν από χρόνια, που αποκάλεσε τη μητέρα του ανώμαλη, δεν την είχε ακούσει ποτέ ξανά να αναφέρει την αδελφή της. Απορούσε πώς συγκράτησε στη μνήμη της μια τέτοια πληροφορία για τον κόσμο των μάγων, αυτή που κατέβαλλε υπεράνθρωπες προσπάθειες να προσποριείται πως δεν υπήρχαν μάγοι.

Ο θείος Βέρνον άνοιξε το στόμα του, το έκλεισε, το ξανάνοιξε,

το ξανάκλεισε κι ύστερα, τρέμοντας από την προσπάθεια να αρθρώσει μια λέξη, έκρωξε πνιχτά: «Ώστε... ώστε... υπάρχουν... όντως... αυτοί οι... οι Παρά... πώς τους λένε... οι Παράγοντες;»

Η θεία Πετούνια έγνεψε καταφατικά.

Ο θεός Βέρνον κοίταξε τη θεία Πετούνια, έπειτα τον Ντάντλι κι ύστερα τον Χάρι σαν να περίμενε να του φωνάξουν: «Σ' τη φέραμε, είναι Πρωταπριλιά!» Ωστόσο, κανείς τους δε μίλησε κι εκείνος μισάνοιξε το στόμα του, αλλά τον πρόλαβε η άφιξη της τρίτης κουκουβάγιας της βραδιάς. Μπήκε από το ανοικτό παράθυρο σαν φτερωτή μπάλα κανονιού και προσγειώθηκε με θόρυβο στο τραπέζι της κουζίνας, κάνοντας και τους τρεις Ντάρτλι να πεταχτούν από την τρομάρα τους. Ο Χάρι πήρε την επιστολή από το ράμφος της και την άνοιξε με αγωνία, ενώ το πουλί κανόταν μες στη νύχτα.

«Κουκουβάγιες τέλος», μουρμούρισε παραζαλισμένος ο θεός Βέρνον καθώς έκλεινε το παράθυρο.

Αγαππιτέ κύριε Πότερ,

Εν συνεχεία της επιστολής μας που λάβατε πριν από είκοσι δύο λεπτά, το Υπουργείο Μαγείας αναθεώρησε την απόφαση να καταστραφεί το ραβδί σας. Μπορείτε να το κρατήσετε μέχρι το πειθαρχικό συμβούλιο της 12ης Αυγούστου, οπότε θα ληφθεί και η οριστική απόφαση.

Επίσης, κατοπίν διαβουλεύσεων με το διευθυντή της Σχολής «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια, το υπουργείο δέχτηκε να παραπέμψει στο πειθαρχικό συμβούλιο και το θέμα της αποβολής σας. Ως εκ τούτου, η απόφαση αναβάλλεται μέχρι να ολοκληρωθούν οι έρευνες.

*Με τις καλύτερες ευχές,
Ειλικρινώς υμετέρα,
Μαφάλντα Χόπκιρκ
Γραφείο Ανάρμοστης Χρήσης Μαγείας
Υπουργείο Μαγείας*

Ο Χάρι διάβασε αυτό το γράμμα τρεις φορές. Ξαλάφρωσε κάπως και ξεφύσηξε ανακουφισμένος που δεν οριστικοποιήθηκε η αποβολή του, αν και κάθε άλλο παρά καθησυχάστηκαν οι φόβοι του. Όλα θα κρίνονταν στο συμβούλιο της 12ης Αυγούστου.

«Λοιπόν;» είπε ο θεός Βέρνον προσγειώνοντας τον Χάρι στην

πραγματικότητα. «Τι σου λένε τώρα; Σε καταδίκασαν; Ισχύει στον κόσμο σας η ποινή του θανάτου;» πρόσθεσε με ελπίδα.

«Θα με περάσουν πειθαρχικό», αποκρίθηκε ο Χάρι.

«Κι αυτό θα σε καταδικάσει;»

«Μάλλον».

«Τότε, υπάρχει ακόμη ελπίδα», συμπλήρωσε μοχθηρά ο θεός Βέρνον.

«Αν τελειώσατε, εγώ να πηγαίνω», είπε ο Χάρι και σηκώθηκε. Ήθελε να μείνει μόνος, να γράψει ίσως στον Ρον, στην Ερμιόνη και στον Σείριο.

«ΟΧΙ, ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΑΜΕ!» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον. «ΚΑΤΣΕ ΚΑΤΩ!»

«Τι 'ναι πάλι;» νευρίασε ο Χάρι.

«Ο ΝΤΑΝΤΛΙ!» μούγκρισε ο θεός Βέρνον. «Θέλω να μάθω τι έπαθε ο γιος μου!»

«ΩΡΑΙΑ!» φώναξε θυμωμένος ο Χάρι, ενώ χρυσοκόκκινες σπίθες τινάχτηκαν από το ραβδί του, που το κρατούσε ακόμη στο χέρι.

Οι τρεις Ντάρσλι ζάρωσαν τρομαγμένοι.

«Ο Ντάντλι κι εγώ περπατούσαμε στο σοκάκι που ενώνει την Ημισέληνο της Μανόλιας με την οδό Γλυσίνας», εξήγησε βιασικά ο Χάρι, συγκρατώντας με κόπο τα νεύρα του. «Ο Ντάντλι μου πούλαγε εξυπνάδα και τράβηξα το ραβδί μου, αλλά χωρίς να το χρησιμοποιήσω. Και τότε εμφανίστηκαν δύο Παράφρονες...»

«Μα τι ΕΙΝΑΙ αυτοί οι Παράνομοι;» ρώτησε οργισμένος ο θεός Βέρνον. «Τι ΚΑΝΟΥΝ;»

«Σου είπα: ρουφάνε την ευτυχία από μέσα σου», απάντησε ο Χάρι, «κι αν καταφέρουν να σε φιλήσουν...»

«Να σε φιλήσουν;» είπε ο θεός Βέρνον γουρλώνοντας τα μάτια. «Να σε φιλήσουν;»

«Έτσι το λένε όταν ρουφάνε την ψυχή μέσ' απ' το στόμα σου».

Μια πνιχτή κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της θείας Πετούνια.

«Την ψυχή; Δεν πήραν την ψυχή του... την έχει ακόμη...»

Ο θεός Βέρνον άδραξε τον Ντάντλι από τους ώμους και βάλθηκε να τον ταρακουνάει σαν να περίμενε να ακούσει την ψυχή να κροταλίζει μέσα στο σώμα του.

«Εννοείται ότι δεν την πήραν. Αν την είχαν πάρει θα φαινόταν», είπε αγανακτισμένος ο Χάρι.

«Τους κατατρόπωσες, έτσι, γιε μου;» είπε δυνατά ο θεός Βέρνον,

προσπαθώντας να μεταφέρει τη συζήτηση σε ένα αντιληπτό γι' αυτόν επίπεδο. «Τους έσπασες τα μούτρα».

«Δε σπάνε τόσο εύκολα τα μούτρα των Παραφρόνων», είπε ο Χάρι με σφιγμένα δόντια.

«Και τότε πώς γλίτωσε;» αντέτεινε ο θεός Βέρνον. «Γιατί δεν του πήραν την ψυχή;»

«Γιατί έκανα το ξόρκι του...»

ΦΣΣΣΤ... Ακούστηκε ένας θόρυβος, ένα φτερούγισμα και μέσα από το τζάκι της κουζίνας πετάχτηκε μια κουκουβάγια συμπαρασύροντας ένα μικρό σύννεφο σκόνης.

«ΠΑ Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον τραβώντας τα μουστάκια του, κάτι που είχε πολύ καιρό να κάνει. «ΔΕ ΘΕΛΩ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ, ΔΕ ΘΑ ΤΟ ΑΝΕΧΤΩ ΑΥΤΟ, ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΞΗΓΗΜΕΝΟΙ!»

Αλλά ο Χάρι έπαιρνε ήδη την περγαμνή από το πόδι της κουκουβάγιας. Ήταν απόλυτα σίγουρος ότι το γράμμα προερχόταν από τον Ντάμπλντορ. Θα του εξηγούσε τα πάντα — για τους Παράφρονες, την κυρία Φιγκ, τα σχέδια του υπουργείου και πώς σκόπευε να διευθετήσει το θέμα. Έτσι, πρώτη φορά στη ζωή του, ο Χάρι απογοητεύτηκε μόλις είδε το γραφικό χαρακτήρα του Σείριου. Αγνόησε το θείο Βέρνον, που εξακολουθούσε να αναθεματίζει τις κουκουβάγιες, καθώς κι ένα δεύτερο συννεφάκι σκόνης, που προκάλεσε η αναχώρηση από την καμινάδα της τελευταίας κουκουβάγιας, και άρχισε να διαβάζει το μήνυμα του Σείριου.

Μόλις μας είπε τα καθέκαστα ο Άρθουρ. Μη βγεις από το σπίτι ό,τι κι αν γίνει.

Ο Χάρι βρήκε τόσο ανεπαρκή αυτή την αντίδραση στα όσα είχαν γίνει, που γύρισε από την άλλη πλευρά την περγαμνή για να διαβάσει το υπόλοιπο γράμμα. Αλλά ήταν άγραφη.

Ο θυμός του φούντωσε πάλι. Δε θα άκουγε λοιπόν ούτε ένα «μπράβο» που νίκησε εντελώς αβοήθητος τους Παράφρονες; Τόσο ο κύριος Ουέσλι όσο κι ο Σείριος αντιδρούσαν λες και είχε κάνει κάτι κακό, αλλά αποφάσισαν ν' αναβάλουν την κατσάδα μέχρι να εξακριβώσουν τις ζημιές.

«...ένα σμάρι κουκουβάγιες που μπαινοβγαίνουν σπίτι μου. Δε θα το ανεχτώ, νεαρέ, δε θα...»

«Δεν μπορώ να εμποδίσω τις κουκουβάγιες», είπε νευριασμένος ο Χάρι και τσαλάκωσε στην παλάμη του το γράμμα του Σείριου.

«Θέλω την αλήθεια! Τι έγινε απόψε;» γάβγισε ο θεός Βέρνον. «Αν ήταν αυτοί οι Παράνομοι που πείραξαν τον Ντάντλι, εσένα γιατί σε απέβαλαν; Έκανες ξέρεις-τι, παραδέξου το!»

Ο Χάρι πήρε μια βαθιά ανάσα για να καλμάρει τα νεύρα του. Ο πόνος στο κεφάλι είχε δυναμώσει πάλι. Ήθελε να φύγει από την κουζίνα, να μη βλέπει τους Ντάρσλι.

«Έκανα το ζόρκι του προσάτη για να διώξω τους Παράφρονες», είπε πιέζοντας τον εαυτό του να ηρεμήσει. «Είναι ο μόνος τρόπος να τους απωθήσεις».

«Μα τι γύρευαν οι Παράφοροι στο Λιπλ Γουάινγκιν;» αγρίεψε ο θεός Βέρνον.

«Μακάρι να 'ξερα», είπε κουρασμένα ο Χάρι.

Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει από τον πόνο. Ο θυμός είχε υποχωρήσει και τώρα ένιωθε εξαντλημένος, εξουθενωμένος. Οι Ντάρσλι τον αγριοκοίταζαν.

«Εσύ φταις», τον κατηγορήσε ο θεός Βέρνον. «Για σένα ήρθαν, το ξέρω. Αλλιώς, γιατί να κουβαληθούν εδώ; Τι δουλειά είχαν στο σοκάκι; Εσύ είσαι ο μόνος... ο μόνος...» Προφανώς του ήταν αδύνατον να προφέρει τη λέξη «μάγος». «Ο μόνος ξέρεις-τι σε ακτίνια εκατοντάδων χιλιομέτρων».

«Δεν ξέρω γιατί ήρθαν».

Αλλά τα λόγια του θείου Βέρνον έκαναν το μουνδιασμένο μυαλό του Χάρι ν' αρχίσει πάλι να παίρνει στροφές. Γιατί ήρθαν οι Παράφρονες στο Λιπλ Γουάινγκιν; Ήταν σύμπτωση η άφιξή τους στο σοκάκι όπου βρισκόταν ο Χάρι; Μήπως κάποιος τους έστειλε; Μήπως είχε χάσει το υπουργείο τον έλεγχο των Παραφρόνων; Μήπως έφυγαν από το Αζκαμπάν και πήγαν με το μέρος του Βόλντεμορτ, όπως είχε προβλέψει ο Ντάμπλντορ;

«Είπες ότι αυτοί οι Παράφοροι είναι φύλακες σε κάποια μυστήρια φυλακή;» ρώτησε ο θεός Βέρνον, που προφανώς έκανε παρόμοιες σκέψεις με τον Χάρι.

«Ναι», απάντησε εκείνος. Ο πόνος στο κεφάλι του τώρα τον σούβλιζε. Ήθελε τόσο να φύγει από την κουζίνα, να γυρίσει στο σκοτεινό δωμάτιό του και να σκεφτεί...

«Αχά! Τότε, ήρθαν να σε συλλάβουν!» αναφώνησε θριαμβευτικά ο θεός Βέρνον με τον αέρα του ανθρώπου που καταλήγει σε

ένα πασιφανές συμπέρασμα. «Καλά δεν τα λέω, νεαρέ; Είσαι καταπτούμενος!»

«Όχι βέβαια», μουρμούρισε ο Χάρι κουνώντας το κεφάλι του σαν να ήθελε να διώξει μια ενοχλητική μύγα. Τώρα το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς.

«Τότε γιατί...;»

«Σίγουρα εκείνος τους έστειλε», είπε σαν να μονολογούσε.

«Ποιος; Ποιος τους έστειλε;»

«Ο λόρδος Βόλντεμορτ», συνέχισε ο Χάρι.

Συλλογίστηκε αόριστα πόσο παράξενο ήταν που οι Ντάρσλι, οι οποίοι αναπνδούσαν, κιτρίνιζαν και τσίριζαν όταν άκουγαν τις λέξεις «μάγος», «μαγεία» ή «ραβδί», άκουσαν το όνομα του σατανικότερου μάγου όλων των εποχών χωρίς την παραμικρή αντίδραση.

«Ο λόρδος... για μισό λεπτό», έκανε ο θείος Βέρνον στενεύοντας τα γουρουνίσια μάτια του σαν να θυμήθηκε κάτι. «Το έχω ξανακούσει αυτό το όνομα. Αυτός δεν ήταν που...»

«Δολοφόνησε τους γονείς μου. Ναι», είπε ο Χάρι.

«Μα αυτός πάει, χάθηκε», πρόσθεσε ανυπόμονα ο θείος Βέρνον, χωρίς να δείξει την παραμικρή συμπόνια για τη δολοφονία των γονιών του Χάρι. «Το είπε ο γίγαντας. Χάθηκε».

«Ξαναγύρισε», είπε βραχνά ο Χάρι.

Ήταν τόσο παράξενο να στέκεται όρθιος, στην πεντακάθαρη, αποστειρωμένη σαν χειρουργείο, κουζίνα της θείας Πετούνια, με το ψυγείο τελευταίας τεχνολογίας και την τηλεόραση επίπεδης οθόνης, και να κουβεντιάζει ήρεμα για το λόρδο Βόλντεμορτ με το θείο Βέρνον. Ο ερχομός των Παραφρόνων είχε γκρεμίσει θαρρείς ένα απόρθητο αόρατο τείχος· ένα τείχος που χώριζε τον κόσμο της οδού Πριβέτι, που πολεμούσε με λύσσα τη μαγεία, από τον κόσμο των μάγων. Ήταν λες κι οι δυο ξεχωριστοί κόσμοι του Χάρι να έγιναν ένα και να ήρθαν τα πάνω κάτω· οι Ντάρσλι ρωτούσαν λεπτομέρειες για τον κόσμο των μάγων και η κυρία Φιγκ γνώριζε τον Άλμπους Ντάμπλντορ· οι Παράφρονες σουλατσάριζαν στο Λιπλ Γουάινγκιν κι εκείνος κινδύνευε να μην ξαναγυρίσει ποτέ στο «Χόγκουαρτς». Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει.

«Ξαναγύρισε;» ψιθύρισε η θεία Πετούνια.

Πρώτη φορά κοιτούσε τον Χάρι μ' αυτόν τον τρόπο. Κι άξαφνα ο Χάρι συνειδητοποίησε, για πρώτη φορά στη ζωή του, ότι η θεία Πετούνια ήταν αδελφή της μητέρας του. Δεν ήξερε γιατί το σκέφτη-

κε με τόση ενάργεια εκείνη ειδικά τη στιγμή. Ένα μόνο ήξερε: ότι δεν ήταν το μόνο άτομο εκεί μέσα που συναισθανόταν τι σήμαινε η επιστροφή του Βόλντεμορτ. Πρώτη φορά τον κοιπούσε η θεία Πετούνια με αυτό το ύφος. Στα μεγάλα ξεπλυμένα μάτια της (τόσο διαφορετικά από της αδελφής της) δεν κρυβόταν αντιπάθεια ή θυμός, αλλά φόβος. Η πεισματική άρνησή της να παραδεχτεί ότι υπήρχε κι ένας άλλος κόσμος, εκτός από αυτόν όπου ζούσε με το θείο Βέρνον, είχε εξανημιστεί.

«Ναι», αποκρίθηκε ο Χάρι και κοίταξε κατάματα τη θεία Πετούνια. «Γύρισε πριν από ένα μήνα. Τον είδα».

Η θεία Πετούνια έσφιξε σπασμωδικά με τα χέρια της τους ώμους του Ντάντλι.

«Μισό λεπτό», έκανε ο θείος Βέρνον κοιτάζοντας μια τη γυναίκα του και μια τον Χάρι, παραζαλισμένος και σασιτισμένος από την πρωτοφανή βουβή συνεννόησή τους. «Μισό λεπτό. Είπατε ότι γύρισε αυτός ο Βόλντι-τάδε».

«Ναι».

«Αυτός που δολοφόνησε τους γονείς σου».

«Ναι».

«Και στέλνει τώρα τους Παράφορους να σε κυνηγήσουν;»

«Έτσι φαίνεται», είπε ο Χάρι.

«Κατάλαβα», συνέχισε ο θείος Βέρνον καρφώνοντας τα μάτια του πρώτα στην κάτωρη γυναίκα του κι έπειτα στον Χάρι, ενώ ανασήκωνε τα παντελόνια του. Έδειχνε σαν να φούσκωνε ολόκληρος, σαν να διαστελλόταν το κατακόκκινο πρόσωπό του μπροστά στα μάτια του Χάρι. «Τότε δεν πάει άλλο», δήλωσε και το πουκάμισο στο στέρνο του τσιπώθηκε, «πρέπει να φύγεις απ' αυτό το σπίτι, νεαρέ μου!»

«Τι;» έκανε ο Χάρι.

«Άκουσες τι είπα: ΕΞΩ! ΕΞΩ!» βρυχήθηκε τόσο δυνατά ο θείος Βέρνον, που αναπήδησαν ακόμη και η θεία Πετούνια με τον Ντάντλι. «ΕΞΩ! ΕΞΩ! Έπρεπε να σ' είχα διώξει από χρόνια! Κουκουβάγιες έχουν κάνει το σπίτι μου ξέφραγο αμπέλι, πουτίγκες ανατινάζονται, το σαλόνι γίνεται ρημαδιό, ο Ντάντλι βγάζει ουρά, η Μαρτζ φουσκώνει σαν μπαλόνη κι ανεβαίνει στο ταβάνι κι ένα ιπάμενο Φορντ Άνγκλια... ΕΞΩ! ΕΞΩ! Ως εδώ και μη παρέκει! Δε θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου! Αφού σε κυνηγάνε αυτοί οι τρελοί, δε θα σου επιτρέψω να βάλεις σε κίνδυνο τη ζωή της γυναίκας μου και του γιου μου, αρκετούς μεπελάδες μάς έχεις προκαλέσει. Αφού διάλε-

ξες τον ίδιο δρόμο με τους αχαΐρευτους τους γονείς σου, δε θέλω καμία σχέση μαζί σου! ΕΞΩ!»

Ο Χάρι μαρμάρωσε σαν άγαλμα. Στην αριστερή του κούφτα έσφιγγε τα τσαλακωμένα γράμματα του υπουργείου, του κυρίου Ουέσλι και του Σείριου. *Μη βγεις από το σπίτι ό,τι κι αν γίνει. ΜΗΝ ΞΕΜΥΤΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΣΟΥ.*

«Άκουσες!» ούρλιαξε ο θεός Βέρνον σκύβοντας και το αναποκοκκινισμένο πρόσωπό του βρέθηκε τόσο κοντά στο πρόσωπο του Χάρι, που τον πιπίλισαν τα σάλια του. «Δίνε του! Πριν από λίγο δεν έβλεπες την ώρα να φύγεις! Με την ευχή μου, λοιπόν! Ξεκουμπίσου και μην ξαναπατήσεις το πόδι σου στο κατώφλι μας! Δεν έπρεπε να σε κρατήσουμε, το ξέρω, είχε δίκιο η Μαρτζ, έπρεπε να σε στείλουμε στο ορφανοτροφείο. Μας παρέσυρε η καλή μας η καρδιά και νομίζαμε ότι θα καταφέρναμε να σε θεραπεύσουμε, να σε κάνουμε φυσιολογικό άνθρωπο, όμως εσύ είσαι αμετανόητος, δεν υποφέρεσαι... *κουκουβάγια!*»

Η πέμπτη κουκουβάγια μπήκε με τόση φόρα από την καμινάδα ώστε άγγιξε το πάτωμα, προτού πάρει πάλι ύψος με ένα δυνατό κρῶξιμο. Ο Χάρι σήκωσε το χέρι του να πιάσει το γράμμα που βρισκόταν σ' έναν πορφυρό φάκελο, αλλά η κουκουβάγια πέρασε πάνω από το κεφάλι του και κατευθύνθηκε προς τη θεία Πετούνια, που έσκυψε και στρίγκλισε σκεπάζοντας προστατευτικά το πρόσωπό της. Η κουκουβάγια έριξε τον πορφυρό φάκελο στο κεφάλι της, έκανε μεταβολή και βγήκε από την καμινάδα.

Ο Χάρι έτρεξε να πάρει το γράμμα, αλλά τον πρόλαβε η θεία Πετούνια.

«Άνοιξέ το αν θέλεις», είπε ο Χάρι, «αλλά θ' ακούσω έτσι κι αλλιώς τι λέει. Είναι εξάψαλμος».

«Άσ' το, Πετούνια!» φώναξε ο θεός Βέρνον. «Μην το αγγίζεις, μπορεί να είναι επικίνδυνο!»

«Απευθύνεται σ' εμένα», παρατήρησε η θεία Πετούνια με φωνή που έτρεμε. «Απευθύνεται σ' εμένα, Βέρνον, κοίτα! *Κυρία Πετούνια Ντάρσλι, Κουζίνα, οδός Πριβέτ 4...*» Κόπηκε η ανάσα της απ' το φόβο. Ο πορφυρός φάκελος άρχισε να καπνίζει.

«Άνοιξέ το!» την παρακίνησε ο Χάρι. «Να τελειώνουμε! Έτσι κι αλλιώς δεν τη γλιτώνεις».

«Όχι».

Τα χέρια της θείας του τώρα έτρεμαν. Κοίταξε ολόγυρα σαν να

έφαχνε τρόπο να το σκάσει αλλά ήταν ήδη αργά· ο φάκελος τυλίχτηκε στις φλόγες. Η θεία Πετούνια τον πέταξε τσιρίζοντας.

Μια φοβερή φωνή ήχησε στην κουζίνα, αντιλαλώντας στον περιορισμένο χώρο: «Θυμήσου την τελευταία φορά, Πετούνια».

Η θεία Πετούνια ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Ρίχτηκε σε μια καρέκλα δίπλα στον Ντάντλι κι έκρυσε το πρόσωπο στις κούφτες της. Στη σιωπή που ακολούθησε, ο φάκελος έγινε στάχτη.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε βραχνά ο θεός Βέρνον. «Τι... δεν... Πετούνια;»

Η θεία Πετούνια σεκόταν ασάλευτη. Ο Ντάντλι κοιτούσε χάσκοτας τη μητέρα του. Η σιωπή βάρυνε αφόρητα. Ο Χάρι κοίταζε σαστισμένος τη θεία του, ενώ το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει.

«Πετούνια, χρυσή μου;» έκανε δειλά ο θεός Βέρνον. «Πε... Πετούνια;»

Εκείνη σήκωσε αργά το κεφάλι της. Έτρεμε ακόμη. Ξεροκατάπιε. «Ο... ο νεαρός πρέπει να μείνει, Βέρνον», είπε ξεψυχισμένα.

«Τι;»

«Θα μείνει», είπε χωρίς να κοιτάξει τον Χάρι. Σηκώθηκε από την καρέκλα.

«Μα... Πετούνια...»

«Αν τον διώξουμε, θα παραξενευτούν οι γείτονες», συνέχισε. Ήταν κατάχλομη αλλά είχε αρχίσει να ξαναβρίσκει το συνηθισμένο κοφτό τόνο της. «Θα κάνουν ενοχλητικές ερωτήσεις, θα θέλουν να μάθουν πού πήγε. Είμαστε αναγκασμένοι να τον κρατήσουμε».

Ο θεός Βέρνον ξεφούσκωσε σαν σκασμένο λάστιχο.

«Μα, Πετούνια χρυσή μου...»

Η θεία Πετούνια τον αγνόησε. Στράφηκε στον Χάρι.

«Θα μείνεις στο δωμάτιό σου», είπε. «Δε θα βγεις από το σπίτι. Και τώρα πήγαινε για ύπνο».

Ο Χάρι δε σάλεψε.

«Από ποιον ήταν ο εξάψαλμος;»

«Να μη σε νοιάζει», νευρίασε η θεία Πετούνια.

«Έχεις επικοινωνία με τους μάγους;»

«Πήγαινε για ύπνο, είπα!»

«Τι εννοούσε; Τι να θυμηθείς;»

«Πήγαινε για ύπνο!»

«Μα πώς...»

«ΑΚΟΥΣΕΣ ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΠΕ Η ΘΕΙΑ ΣΟΥ; ΠΗΓΑΙΝΕ ΓΙΑ ΥΠΝΟ!»

Οι σωματοφύλακες

Μου επιτέθηκαν Παράφρονες και κινδυνεύω να αποβληθώ από το «Χόγκουαρτς». Θέλω να μάθω τι γίνεται και πότε θα φύγω από δω.

Ο Χάρι έγραψε αυτά τα λόγια σε τρεις ξεχωριστές περγαμνές μόλις ανέβηκε στο σκοτεινό δωμάτιό του. Η πρώτη είχε παραλήπτη τον Σείριο, η δεύτερη τον Ρον και η τρίτη την Ερμιόνη. Η κουκουβάγια του η Χέντβιχ είχε βγει να κυνηγήσει το άδειο κλουβί της βρισκόταν πάνω στο γραφείο του. Ο Χάρι βημάτιζε στο δωμάτιο περιμένοντάς τη να επιστρέψει· το κεφάλι του πονούσε και είχε τόση υπερένταση που δεν μπορούσε να κοιμηθεί, παρόλο που τον έτσουζαν τα μάτια του από την κούραση. Η μέση του πονούσε από το κουβάλημα του Ντάντλι και τα δύο καρούμπαλα, ένα από την κουτουλιά στο παράθυρο κι ένα από τη γροθιά του Ντάντλι, σουβλίζαν το κεφάλι του.

Βημάτιζε πάνω-κάτω τρέμοντας από οργή και απογοήτευση. Έτριζε τα δόντια του, έσφιγγε τις γροθιές του κι αγριοκοίταζε τον ασυννέφιαστο αστροκένητο ουρανό κάθε φορά που περνούσε μπροστά από το ανοικτό παράθυρο. Κάποιος έστειλε εναντίον του τους Παράφρονες, η κυρία Φιγκ και ο Μάντουνγκους Φλέτσερ τον παρακολουθούσαν κρυφά, κινδύνευε να αποβληθεί από το «Χόγκουαρτς» και το Υπουργείο Μαγείας θα τον περνούσε από πειθαρχικό. Ωστόσο, κανένας δεν έμπαινε στον κόπο να του εξηγήσει τι συνέβαινε.

Και τι ήταν αυτός ο μυστηριώδης εξάψαλμος; Τίνος ήταν αυτή η φωνή που αντίκχησε τόσο φοβερή, τόσο απειλητική στην κουζίνα;

Γιατί ήταν παγιδευμένος εδώ χωρίς καμιά πληροφορία; Γιατί του φέρονταν όλοι σαν να ήταν κανένα παλιόπαιδο; Μην κάνεις μάγια, μην ξεμυτίσεις από το σπίτι...

Κλότσησε το μπαούλο του σχολείου καθώς περνούσε δίπλα του, αλλά αντί αυτό να καταπραΰνει το θυμό του, τον έκανε να αισθανθεί χειρότερα: τώρα είχε να αντιμετωπίσει και τον πόνο του ποδιού του εκτός από τους πόνους σε όλο του το σώμα.

Καθώς περνούσε κουτσαίνοντας μπροστά από το παράθυρο, μπήκε η Χέντβιχ σαν μικρό φάντασμα, με ένα απαλό θρόισμα των φτερών της.

«Καιρός ήταν!» γρύλισε ο Χάρι βλέποντάς τη να προσγειώνεται πάνω στο κλουβί της. «Άφησέ το αυτό, σου 'χω δουλειά».

Τα μεγάλα στρογγυλά κεχριμπαρένια μάτια της τον κοίταξαν επιτιμητικά πάνω από τον ψόφιο βάτραχο που κρατούσε στο ράμφος της.

«Έλα εδώ», πρόσταξε ο Χάρι και παίρνοντας τα τρία μικρά ρολά κι ένα δερμάτινο κορδόνι, τα έδωσε στο φολιδωτό πόδι της. «Πήγαινε τα αμέσως στον Σείριο, στον Ρον και στην Ερμιόνη και μη γυρίσεις χωρίς ικανοποιητικές απαντήσεις. Τάραξέ τους στις τοιμπίες, αν χρειαστεί, μέχρι να μου γράψουν λεπτομερώς τι συμβαίνει. Κατάλαβες;»

Η Χέντβιχ έβγαλε ένα πνιχτό κρώξιμο, κρατώντας πάντα στο ράμφος το βάτραχο.

«Ξεκίνα λοιπόν», είπε ο Χάρι.

Η κουκουβάγια πέταξε αμέσως απ' το ανοιχτό παράθυρο. Μόλις έφυγε, ο Χάρι ρίχτηκε στο κρεβάτι χωρίς να βγάλει τα ρούχα του και κάρφωσε τα μάτια του στο σκοτεινό ταβάνι. Εκτός απ' όλες τις άλλες στεναχώριες του, τώρα ένιωθε και τύψεις που έβγαλε τα νεύρα του στη Χέντβιχ: ήταν η μόνη φίλη του στο σπίτι της οδού Πριβέτ με τον αριθμό 4. Θα επανόρθωνε όμως όταν επέστρεφε η κουκουβάγια του από τον Σείριο, τον Ρον και την Ερμιόνη.

Ήταν βέβαιος ότι θα του απαντούσαν αμέσως: δεν μπορούσαν να αγνοήσουν την επίθεση των Παραφρόνων. Σίγουρα, αύριο που θα ξυπνούσε, θα τον περίμεναν τρία χορταστικά γράμματα γεμάτα κατανόηση, λόγια παρηγοριάς και σχέδια άμεσης μεταφοράς του στο Μπάροου.

Με αυτή την παρηγορητική σκέψη τον πήρε ο ύπνος, διώχνοντας καθετί άλλο από το νου του.

Το άλλο πρωί, όμως, η Χέντβιχ δεν επέστρεψε. Ο Χάρι πέρασε την ημέρα κλεισμένος στο δωμάτιό του και βγήκε μόνο για να πάει στην τουαλέτα. Τρεις φορές εκείνη την ημέρα, η θεία Πετούνια έσπρωξε το πιάτο με το φαγητό του στο πορτάκι, που είχε κατασκευάσει ο θείος Βέρνον στο κάτω μέρος της πόρτας του πριν από τρία καλοκαίρια. Κάθε φορά που την άκουγε να πλησιάζει, προσπαθούσε να τη ρωτήσει για τον εξάψαλμο, αλλά ήταν σαν να μιλούσε στο ντουβάρι, δεν έπαιρνε καμία απόκριση. Κατά τα άλλα, οι Ντάρσλι δε ζύγωσαν στο δωμάτιό του. Ο Χάρι δεν έβλεπε το λόγο να τους επιβάλει τη συντροφιά του· το μόνο αποτέλεσμα που θα είχε ακόμη ένας καβγάς θα ήταν να χάσει την ψυχραιμία του — ίσως και να 'φτανε στο σημείο να κάνει πάλι μάγια.

Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε για τρεις ολόκληρες μέρες. Άλλες φορές αισθανόταν να μην τον χωράει ο τόπος και προσπαθούσε να εκτονώνεται βηματίζοντας πάνω-κάτω στο δωμάτιο, εξοργισμένος που τον άφηναν να βράζει στο ζουμί του, κι άλλοτε τον κυριεύε μια απάθεια, όμοια με λήθαργο, κι έμενε για ώρες ξαπλωμένος στο κρεβάτι κοιτώντας με άδειο βλέμμα το κενό, ενώ τα φυλλοκάρδια του έτρεμαν απ' τον τρόμο στη σκέψη του πειθαρχικού συμβουλίου.

Κι αν η απόφαση ήταν καταδικαστική; Κι αν τον απέβαλλαν από το «Χόγκουαρτς» κι έσπαγαν στα δύο το ραβδί του; Τι θα έκανε; Πού θα πήγαινε; Δεν μπορούσε να ζήσει για πάντα με τους Ντάρσλι τώρα που γνώριζε την ύπαρξη του δικού του κόσμου, του κόσμου όπου πραγματικά ανήκε. Θα μπορούσε να μετακομίσει στο σπίτι του Σείριου, όπως του πρότεινε πέρυσι ο ίδιος, προτού αναγκαστεί να εξαφανιστεί για να μην τον συλλάβει το υπουργείο; Θα του επέτρεπαν να ζήσει εκεί μόνος του, δεδομένου ότι ήταν ανήλικος; Ήταν τόσο σοβαρή η παραβίαση του Θεσπίσματος περί Μυστικότητας, ώστε να καταλήξει σ' ένα κελί του Αζκαμπάν; Κάθε φορά που έκανε αυτή τη σκέψη, πεταγόταν από το κρεβάτι κι άρχιζε πάλι να βηματίζει.

Την τέταρτη νύχτα μετά την αναχώρηση της Χέντβιχ, ο Χάρι περνούσε ξανά μια φάση απάθειας· ξαπλωμένος στο κρεβάτι του κοιτάζε το ταβάνι με το κεφάλι του άδειο από σκέψεις, όταν μπήκε στο δωμάτιο ο θείος του. Το αγόρι γύρισε αργά προς το μέρος του. Ο θείος Βέρνον φορούσε το καλύτερο κοστούμι του και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μια έκφραση απέραντης αυταρέσκειας.

«Φεύγουμε», είπε.

«Ορίστε;»

«Ε... η θεία σου, ο Ντάντλι κι εγώ... θα βγούμε έξω».

«Ωραία», είπε βαριεστημένα ο Χάρι και κάρφωσε ξανά το βλέμμα του στο ταβάνι.

«Να μη βγεις από το δωμάτιό σου όσο λείπουμε».

«Εντάξει».

«Να μην ακουμπήσεις την τηλεόραση, το στερεοφωνικό συγκρότημα και τα άλλα πράγματά μας».

«Καλά».

«Να μην κλέψεις τρόφιμα από το ψυγείο».

«Εντάξει».

«Θα κλειδώσω την πόρτα σου».

«Κλείδωσε».

Ο θεός Βέρνον κοίταξε καχύποπτα τον Χάρι, προβληματισμένος από την απουσία οποιασδήποτε αντίδρασης, κι ύστερα βγήκε κορδωτός από το δωμάτιο κι έκλεισε πίσω του την πόρτα. Ο Χάρι άκουσε το κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά κι έπειτα τα βαριά βήματα του θείου του που κατέβαινε τις σκάλες. Λίγα λεπτά αργότερα άκουσε τις πόρτες του αυτοκινήτου, το μούγκρισμα της μηχανής και το θόρυβο που έκανε το αμάξι καθώς έβγαине στο δρόμο.

Η αναχώρηση των Ντάρσλι τον άφηνε παγερά αδιάφορο. Το ίδιο τού έκανε είτε βρίσκονταν στο σπίτι είτε έλειπαν. Δεν είχε καν το κουράγιο να σηκωθεί και να ανάψει το φως της κάμαράς του, που σιγά σιγά βυθίστηκε στο σκοτάδι. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, αφουγκραζόταν τους θορύβους της νύχτας από το παράθυρο, που το άφηνε ορθάνοιχτο περιμένοντας τη λυτρωτική επιστροφή της Χέντβιχ.

Το άδειο σπίτι έτριζε. Οι σωλήνες του νερού γουργούριζαν. Ο Χάρι βρισκόταν σε μια κατάσταση πλήρους αδράνειας, δε σκεφτόταν τίποτα, είχε βουλιάξει απλώς στη δυστυχία του.

Ξαφνικά, ένας δυνατός κρότος ακούστηκε απ' την κουζίνα.

Ο Χάρι ανακάθισε απότομα κι αφουγκράστηκε. Αποκλείεται να είχαν γυρίσει τόσο γρήγορα οι Ντάρσλι, άλλωστε δεν είχε ακούσει το αυτοκίνητό τους. Ακολούθησαν λίγες στιγμές σιωπής κι ύστερα ομιλίες.

Κλέφτες, είπε αμέσως με το νου του και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Ύστερα όμως σκέφτηκε ότι οι κλέφτες θα φρόνιζαν να μιλούν ψιθυριστά, ενώ αυτοί που τριγύριζαν στην κουζίνα δεν έμπαιναν στον κόπο να χαμηλώσουν τον τόνο της φωνής τους.

Άρπαξε το ραβδί του από το κομοδίνο και στάθηκε απέναντι στην πόρτα του δωματίου, τεντώνοντας τ' αφτιά του. Και τότε, αναπήδησε τρομαγμένος γιατί η κλειδαριά έκανε ένα δυνατό κλικ και η πόρτα άνοιξε.

Ο Χάρι κοίταζε ασάλευτος την ανοιχτή πόρτα και το σκοτεινό κεφαλόσκαλο, πασχίζοντας ν' αφουγκραστεί και τον παραμικρό ήχο, όμως δεν ακουγόταν τίποτα. Δίσασε για μια στιγμή κι ύστερα βγήκε αθόρυβα από το δωμάτιο και προχώρησε προς την κορφή της σκάλας.

Ξαφνικά, του κόπηκαν τα πόδια. Κάτω, στο σκοτεινό χολ, στέκοταν άνθρωποι· οι σιλουέτες τους διαγράφονταν στο φως του δρόμου που έμπαινε από την τζαμόπορτα. Ήταν γύρω στα οκτώ-εννέα άτομα και, απ' ό,τι έβλεπε, κοίταζαν προς το μέρος του.

«Κατέβασε το ραβδί σου, παιδί μου, μη μας βγάλεις κάνα μάτι», ακούστηκε μια βαθιά, υπόκωφη φωνή.

Η καρδιά του Χάρι κόντεψε να σπάσει. Την αναγνώριζε αυτή τη φωνή, μα δεν κατέβασε το ραβδί του.

«Καθηγητή Μούντι;» μουρμούρισε αβέβαια.

«Δεν ξέρω αν μπορώ να θεωρηθώ καθηγητής», γρύλισε η φωνή, «αφού, όπως γνωρίζεις, δεν πρόλαβα να διδάξω. Έλα κάτω, παιδί μου, να σε δούμε».

Ο Χάρι χαμήλωσε ανεπαίσθητα το ραβδί του, χωρίς όμως να πάψει να το σφίγγει και δίχως να σαλέψει απ' τη θέση του. Είχε κάθε λόγο να είναι καχύποπτος. Πέρασε εννέα μήνες νομίζοντας ότι είχε δάσκαλο τον Μούντι, για να αποδειχτεί στο τέλος ότι δεν ήταν ο Μούντι αλλά ένας απατεώνας· ένας απατεώνας που προσπάθησε μάλιστα να δολοφονήσει τον Χάρι πριν αποκαλυφθεί η πραγματική ταυτότητά του. Αλλά ενώ σκεφτόταν τι θα κάνει, ακούστηκε μια δεύτερη, κάπως βραχνή, φωνή από τη βάση της σκάλας.

«Μη φοβάσαι, Χάρι. Ήρθαμε να σε πάρουμε».

Η καρδιά του αγοριού κλότσησε στο στήθος του. Του ήταν γνώριμη κι αυτή η φωνή, αν και είχε πάνω από ένα χρόνο να την ακούσει.

«Κα... καθηγητή Λούπιν;» είπε δύσπιστα. «Εσείς είστε;»

«Μα γιατί καθόμαστε στο σκοτάδι;» είπε μια τρίτη φωνή, άγνωστη αυτή τη φορά, γυναικεία. «Φώτισε!»

Η μύτη ενός ραβδιού άναψε φωτίζοντας το χολ με το μαγικό φως του. Ο Χάρι ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Οι άνθρωποι στο χολ ήταν μαζεμένοι στη βάση της σκάλας και κοίταζαν επίμονα προς το

μέρος του, ορισμένοι μάλιστα είχαν γείρει πίσω το κεφάλι για να τον δουν καλύτερα.

Ο Ρέμους Λούπιν στεκόταν πιο κοντά στον Χάρι. Αν και ακόμη αρκετά νέος, έδειχνε άρρωστος και κουρασμένος· τα μαλλιά του ήταν πιο γκρίζα από την τελευταία φορά που τον αποχαιρέτησε ο Χάρι, ο μανδύας του ξεφτισμένος και κιλιομαλωμένος. Παρ' όλα αυτά χαμογελούσε πλατιά στον Χάρι που, παρά την έκπληξή του, προσπάθησε να του ανταποδώσει το χαμόγελο.

«Αχ, είναι ακριβώς όπως τον φανταζόμουν», είπε η μάγισσα που κρατούσε το αναμμένο ραβδί. Ήταν η νεότερη απ' όλους· είχε χλομό πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς, μαύρα σπινθηροβόλα μάτια και κοντά φουντωτά μαλλιά σε έντονο βιολετί χρώμα. «Τι χαμπάρια, Χάρι;» τον ρώτησε.

«Είχες δίκιο, Ρέμους», είπε ένας φαλακρός σκουρόχρωμος μάγος που στεκόταν πιο πίσω απ' όλους — είχε βαθιά αργόσυρτη φωνή και στο ένα αφτί του φορούσε ένα χρυσό κρίκο. «Είναι ολόιδιος ο Τζέιμς».

«Εκτός από τα μάτια», είπε με ασθματική φωνή ένας μάγος με ασημιά μαλλιά από το βάθος. «Έχει τα μάτια της Λίλι».

Ο Τρελομάτης Μούντι, που είχε μακριά ψαρά μαλλιά και φαγωμένη μύτη, κοίταζε καχύποπτα τον Χάρι με τα παράταιρα μάτια του. Το ένα ήταν μικρό και μαύρο σαν χάντρα, ενώ το άλλο μεγάλο και στρογγυλό σαν κέρμα με έντονο γαλάζιο χρώμα — ήταν το μαγικό μάτι που έβλεπε μέσα από τοίχους, πόρτες, ακόμη και πίσω από το κεφάλι του ίδιου του Μούντι.

«Είσαι σίγουρος πως είναι αυτός, Λούπιν;» γρύλισε. «Φαντάζεστε να μπάσουμε στο αρχηγείο μας κάποιο Θανατοφάγο που τον υποδέεται; Πρέπει να τον ρωτήσουμε κάτι που γνωρίζει μόνον ο αληθινός Χάρι Πότερ. Εκτός αν έφερε κανείς μαζί του το φίλτρο της αλήθειας...»

«Χάρι, τι μορφή έχει ο προστάτης σου;» ρώτησε ο Λούπιν.

«Ελαφιού», αποκρίθηκε νευρικά ο Χάρι.

«Αυτός είναι, Τρελομάτη», είπε ο Λούπιν.

Νιώθοντας όλα τα μάτια καρφωμένα πάνω του, ο Χάρι κατέβηκε τη σκάλα κρύβοντας το ραβδί του στην κωλότσεπη.

«Μην το βάζεις εκεί, παιδί μου!» βρυχήθηκε ο Μούντι. «Κι αν αναφλεγεί αυτόματα; Πρέπει να ξέρεις ότι μάγοι πολύ καλύτεροι από σένα έχουν χάσει το γλουτό τους!»

«Ξέρεις κανέναν που να τον έχει χάσει;» ρώτησε με ενδιαφέρον τον Τρελομάτη η κοπέλα με τα βιολετιά μαλλιά.

«Να μην είσαι περίεργη και να μη βάζεις ποτέ το ραβδί στην κωλότσεπη!» γρύλισε ο Τρελομάτης Μούντι. «Αλλά στις μέρες μας κανείς δε δίνει σημασία στους στοιχειώδεις νόμους αυτοπροστασίας». Προχώρησε στην κουζίνα. «Σε είδα», πρόσθεσε εκνευρισμένος καθώς η κοπέλα κοίταζε απαυδισμένη το ταβάνι.

Ο Λούπιν άπλωσε το χέρι του κι έσφιξε το χέρι του Χάρι.

«Τι κάνεις;» ρώτησε παρατηρώντας τον εξεταστικά.

«Κα... καλά».

Το αγόρι δεν πίστευε στα μάτια του. Τέσσερις βδομάδες τίποτα, ούτε υποψία σχεδίου να τον πάρουν από την οδό Πριβέτ, και ξαφνικά καταφθάνει ολάκερο λεφούσι μάγων σαν να μη συμβαίνει τίποτα, σαν να το είχαν κανονίσει από μέρες. Κοίταξε αυτούς που στέκονταν γύρω από τον Λούπιν· τον έτρωγαν με τα μάτια. Ντράπηκε, γιατί είχε να κτενιστεί τέσσερις μέρες.

«Ε... είστε τυχεροί που λείπουν οι Ντάρσλι...» τραύλισε.

«Τυχεροί; Χα!» έκανε η γυναίκα με τα βιολετιά μαλλιά. «Εγώ τους ξαπόστειλα. Τους έστειλα ένα γράμμα με το ταχυδρομείο των Μαγκλ που έλεγε ότι επιλέχτηκαν ως υποψήφιοι για το Βρετανικό Βραβείο του Πιο Φροντισμένου Γκαζόν. Τώρα πάνε στην τελετή απονομής των βραβείων... ή τουλάχιστον έτσι νομίζουν».

Ο Χάρι φαντάστηκε τα μούτρα του θείου Βέρνον όταν θα διαπίστωνε ότι δεν υπάρχει Βρετανικό Βραβείο του Πιο Φροντισμένου Γκαζόν. «Δηλαδή φεύγουμε;» ρώτησε. «Σε λίγο;»

«Από στιγμή σε στιγμή», απάντησε ο Λούπιν, «απλώς περιμένουμε το σήμα ότι είναι ανοιχτός ο δρόμος».

«Πού θα πάμε; Στο Μπάροου;» ρώτησε ο Χάρι.

«Όχι, όχι στο Μπάροου», έκανε ο Λούπιν γνέφοντας στον Χάρι να περάσουν στην κουζίνα· τους ακολούθησαν κι οι άλλοι μάγοι, χωρίς να πάψουν να κοιτάζουν με περιέργεια τον Χάρι. «Είναι επικίνδυνο. Έχουμε στήσει το αρχηγείο μας σ' ένα μέρος που αποκλείεται να το ανακαλύψουν. Μας πήρε λίγο χρόνο αλλά...»

Ο Τρελομάτης Μούντι καθόταν τώρα στο τραπέζι της κουζίνας κι έπινε από το φλασκί του, ενώ το μαγικό μάτι του κινούνταν προς όλες τις κατευθύνσεις καταγράφοντας τις οικιακές συσκευές τελευταίας τεχνολογίας των Ντάρσλι, που γλΐφωναν τους ιδιοκτήτες τους από τόσο κόπο.

«Να σου συστήσω τον Αλάστορα Μούντι, Χάρι», συνέχισε ο Λούπιν δείχνοντας τον Μούντι.

«Ναι, ξέρω», είπε αμήχανα ο Χάρι. Ένιωθε παράξενα να του συστήνουν κάποιον που νόμιζε πως ήξερε ένα χρόνο.

«Κι από δω η Νυμφαδώρα...»

«Μη με ξαναπείς Νυμφαδώρα, Ρέμους», αντέδρασε η νεαρή μάγισσα. «Να μες λες Τονκς».

«Η Νυμφαδώρα Τονκς, που προτιμά να τη φωνάζουν με το επίθετό της», απόσωσε ο Λούπιν.

«Κι εσύ θα το προτιμούσες, αν η χαζή η μάνα σου σ' έβγαζε Νυμφαδώρα», μουρμούρισε η Τονκς.

«Κι ο Κίνγκολι Σάκλμπολτ». Έδειξε τον ψηλό σκουρόχρωμο μάγο, ο οποίος υποκλίθηκε. «Από δω ο Ελφίας Ντοτς». Ο μάγος με την ασθματική φωνή έγνεψε. «Ο Δαίδαλος Ντιγκλ...»

«Έχουμε γνωριστεί», έκρωξε ο ευέξαπτος Ντιγκλ και, ξάφνου, το βιολετί ψηλό καπέλο του του έπεσε απ' το κεφάλι.

«Η Έμελιν Βανς». Μια επιβλητική μάγισσα με σμαραγδί σάλι έκλινε το κεφάλι. «Ο Στούρτζις Πόντμορ». Ένας μάγος με τετράγωνο πιγούνι και πυκνά σταχτόξανθα μαλλιά έκλεισε το μάτι. «Και η Εστία Τζούνος». Μια ροδομάγουλη μελαχρινή μάγισσα, που στεκόταν δίπλα στην τοστιέρα, έγνεψε.

Ο Χάρι έκλινε αμήχανα το κεφάλι σε καθέναν που του σύστηναν. Τα επίμονα βλέμματά τους τον έκαναν να νιώθει πολύ άσχημα: ήταν σαν να τον έσπρωξαν άθελά του στη σκηνή. Αναρωπιόταν, επίσης, γιατί είχαν έρθει τόσο πολλοί.

«Ήταν εντυπωσιακός ο αριθμός των εθελοντών που προσφέρθηκαν να σε συνοδεύσουν», εξήγησε ο Λούπιν σαν να διάβαζε τις σκέψεις του: οι άκρες των χειλιών του ανασπώθηκαν ανεπαίσθητα.

«Όσο πιο πολλοί τόσο το καλύτερο», σχολίασε βλοσυρά ο Μούντι. «Είμαστε η σωματοφυλακή σου, Πότερ».

«Τώρα περιμένουμε σήμα ότι είναι όλα εντάξει για να ξεκινήσουμε», συνέχισε ο Λούπιν κοιτάζοντας από το παράθυρο της κουζίνας. «Υπολογίζω σε κάνα τέταρτο».

«Παραείναι καθαροί αυτοί οι Μαγκλ, δε βρίσκετε;» είπε η μάγισσα που ονομαζόταν Τονκς καθώς περιεργαζόταν όλο ενδιαφέρον την κουζίνα. «Ο μπαμπάς μου, που κατάγεται από Μαγκλ, είναι απίστευτα τσαπατσούλης. Φαντάζομαι όμως υπάρχουν κάθε λογής χαρακτήρες, όπως συμβαίνει και με τους μάγους».

«Ε... ναι», έκανε ο Χάρι. «Κοίτα...» στράφηκε στον Λούπιν, «τι συμβαίνει; Κανένας δε μου εξήγησε. Τι γίνεται με τον Βόλ...»

Οι μάγοι κι οι μάγισσες του έκαναν νοήματα να σωπάσει του Δαίδαλου Ντιγκλ του έπεσε πάλι το καπέλο του κι ο Μούντι γρύλισε: «Πάψε!»

«Γιατί;» απόρησε ο Χάρι.

«Δε συζητάμε εδώ μέσα, είναι επικίνδυνο», εξήγησε ο Μούντι γυρίζοντας το φυσιολογικό του μάτι στο αγόρι. Το μαγικό του μάτι έμεινε καρφωμένο στο ταβάνι. «Κατάρα», πρόσθεσε θυμωμένος, απλώνοντας το χέρι στο μαγικό του μάτι, «από τότε που το φόρεσε αυτός ο άπιμος, όλο κολλάει». Κατόπιν έβγαλε το μάτι του με έναν ανατριχιαστικό θόρυβο σαν αυτόν που κάνει η τάπα του νιπτήρα όταν τη βγάζεις.

«Ξέρεις πόσο απδιαστικό είναι αυτό που κάνεις, έτσι, Τρελομάτη;» σχολίασε ήρεμα η Τονκς.

«Χάρι, φέρε μου, σε παρακαλώ, ένα ποτήρι νερό», είπε εκείνος.

Ο Χάρι πήγε στο νεροχύτη, έβγαλε από το ντουλάπι ένα καθαρό ποτήρι και το γέμισε νερό από τη βρύση, νιώθοντας πάντα καρφωμένα πάνω του τα μάτια των άλλων μάγων. Το διαπεραστικό βλέμμα τους είχε αρχίσει να τον εκνευρίζει.

«Τη δροσιά του να 'χεις», είπε ο Μούντι όταν του έδωσε ο Χάρι το ποτήρι. Έπειτα έριξε μέσα το μαγικό του μάτι και βάλθηκε να ανακατεύει το νερό με το δάχτυλο· καθώς στριφογύριζε το μάτι, τους κοίταζε έναν έναν. «Θέλω ορατότητα τριακοσίων εξήντα μοιρών στο ταξίδι της επιστροφής».

«Πώς θα πάμε... εκεί που θα πάμε;» ρώτησε ο Χάρι.

«Με τα σκουπόξυλα», είπε ο Λούπιν. «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Είσαι πολύ μικρός για να διακτινιστείς, θα παρακολουθούν σίγουρα το Δίκτυο Μαγικής Ροής κι είναι παρακινδυνευμένο να στήσουμε μια Πύλη χωρίς εξουσιοδότηση».

«Ο Ρέμους λέει ότι τα καταφέρνεις με το σκουπόξυλό σου», σχολίασε ο Κίνγκολι με τη βαθιά φωνή του.

«Είναι εξαιρετικός», είπε ο Λούπιν κοιτάζοντας το ρολόι του. «Δεν πας να μαζέψεις τα πράγματά σου, Χάρι, για να είσαι έτοιμος όταν δοθεί το σήμα;»

«Έρχομαι να σε βοηθήσω», προθυμοποιήθηκε ζωηρά η Τονκς. Ακολούθησε τον Χάρι στο χολ κι ανέβηκε ξοπίσω του τη σκάλα, κοιτάζοντας γύρω της με ενδιαφέρον και περιέργεια. «Παράξενο

σπίτι», είπε. «Υπερβολικά καθαρό, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Αφύσικα καθαρό. Α, εδώ μάλιστα», πρόσθεσε μόλις μπήκαν στο δωμάτιο του Χάρι κι άναψε το φως.

Το δωμάτιό του ήταν πολύ ακατάστατο σε σχέση με το υπόλοιπο σπίτι. Ο Χάρι, κλεισμένος καθώς ήταν μέσα για τέσσερις ολόκληρες μέρες και με άσχημη ψυχική διάθεση, δεν είχε μπει στον κόπο να το τακτοποιήσει. Τα περισσότερα βιβλία του ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα, εκεί που είχε παραπετάξει το καθένα τους αφού προσπάθησε μάταια να το διαβάσει· το κλουβί της Χέντβιχ χρειαζόταν καθάρισμα κι είχε αρχίσει να μυρίζει· και από το μπαούλο του που έχασκε ορθάνοιχτο ξεχειλίζει μέχρι το πάτωμα ένα συνονθύλευμα από ρούχα Μαγκλ και μανδύες μάγου.

Ο Χάρι άρχισε να μαζεύει τα βιβλία του και να τα ρίχνει βιασικά στο μπαούλο. Η Τονκς κοντοστάθηκε μπροστά στην ανοιχτή ντουλάπα και παρατηρούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη στο εσωτερικό της πόρτας.

«Τελικά, το βιολετί δεν είναι το χρώμα μου», είπε σκεφτικά παίζοντας με μια μπουκλα των φουντωτών μαλλιών της. «Δε βρίσκεις ότι με δείχνει πολύ χλομή;»

«Ε...» Ο Χάρι την κοίταξε πάνω από το βιβλίο *Οι Ομάδες Κουίντις της Βρετανίας και της Ιρλανδίας*.

«Ναι, με δείχνει χλομή», είπε αποφασιστικά η Τονκς. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια της σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι. Λίγες στιγμές αργότερα, τα μαλλιά της έγιναν ροζ σαν τσιχλόφουσκα.

«Πώς το έκανες αυτό;» ρώτησε σασιτισμένος ο Χάρι καθώς εκείνη άνοιγε τα μάτια της.

«Είμαι μεταμορφωμάγος». Κοίταξε το είδωλό της στον καθρέφτη γυρίζοντας δεξιά κι αριστερά για να περιεργαστεί τα μαλλιά της απ' όλες τις πλευρές. «Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να αλλάξω την εμφάνισή μου κατά βούληση», πρόσθεσε βλέποντας στον καθρέφτη τη σασιτισμένη έκφραση του Χάρι, που στεκόταν πίσω της. «Γεννήθηκα με αυτό το χάρισμα. Όταν εκπαιδευόμουν για χρυσούχος έβγαينا πρώτη στο μάθημα Απόκρυψης και Μεταμφιέσεων χωρίς να ανοίξω βιβλίο. Φοβερό, ε;»

«Είσαι χρυσούχος;» ρώτησε εντυπωσιασμένος ο Χάρι. Το όνειρό του ήταν να γίνει κι αυτός κυνηγός μοχθηρών μάγων όταν αποφοιτούσε από το «Χόγκουαρτς».

«Ναι», καμάρωσε η Τονκς. «Όπως κι ο Κίνγκσλι, μόνο που αυ-

τός είναι αρχαιότερος τη τάξει. Εγώ πήρα το πτυχίο μου μόλις πέρσι. Παραλίγο να κοπώ στην Παρακολούθηση και την Ικνηλασία. Είμαι υπερβολικά αδέξια· δεν άκουσες που έσπασα ένα πιάτο μόλις φτάσαμε;»

«Μαθαίνεται η τέχνη του μεταμορφωμάγου;» ρώτησε ο Χάρι καθώς ανασπκωνόταν από το μπαούλο ξεχνώντας τελείως το πακετάρισμα.

Η Τονκς γέλασε σιγανά. «Σίγουρα έρχονται στιγμές που θα 'θελεις πολύ να κρύψεις αυτό το σημάδι, έτσι δεν είναι;» Κοίταξε το σημάδι σε σχήμα κερανού στο μέτωπο του Χάρι.

«Σίγουρα», μουρμούρισε ο Χάρι γυρίζοντας από την άλλη. Δεν του άρεσε να καρφώνονται οι άλλοι στο σημάδι του.

«Δυστυχώς είναι πολύ δύσκολη τέχνη», απάντησε η Τονκς. «Οι μεταμορφωμάγοι σπανίζουν· γεννιούνται, δε γίνονται. Οι περισσότεροι μάγοι χρησιμοποιούν ραβδί ή φίλτρα για να αλλάξουν την εμφάνισή τους. Αλλά θα πρέπει να βιαστούμε, Χάρι, υποτίθεται πως μαζεύουμε τα πράγματά σου», πρόσθεσε κοιτώντας ένοχα τα πράγματα που ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα.

«Α, ναι...» έκανε ο Χάρι μαζεύοντας μερικά βιβλία ακόμη.

«Μην είσαι χαζός, θα κάνουμε τη δουλειά στα γρήγορα. *Πακετάριους!*» αναφώνησε η Τονκς κάνοντας μια κυκλική κίνηση με το ραβδί της.

Βιβλία, ρούχα, τηλεσκόπιο και ζυγαριά υψώθηκαν όλα στον αέρα κι έπεσαν φύρδην μίγδην στο μπαούλο.

«Δεν είναι και πολύ τακτοποιημένα», σχολίασε η Τονκς καθώς έριξε μια ματιά στον κυκεώνα μέσα στο μπαούλο. «Η μαμά μου έχει ταλέντο να τα τοποθετεί όλα με απόλυτη τάξη. Να φανταστείς, οι κάλτσες διπλώνονται μόνες τους! Αλλά εγώ δεν μπορώ να μάθω το κόλπο... κάνει κάπως έτσι το ραβδί...» Τίναξε ανάλαφρα το ραβδί της.

Μια κάλτσα του Χάρι ανασάλεψε, για να πέσει ξανά πάνω στο σωρό.

«Δε βαριέσαι», είπε η Τονκς κλείνοντας το μπαούλο, «τουλάχιστον μπήκαν όλα μέσα. Κι αυτό χρειάζεται καθάρισμα...» σημάδεψε με το ραβδί της το κλουβί της Χέντβιχ. «*Βουρδουλίστους!*» Εξαφανίστηκαν μερικά πούπουλα και κουτσουλιές. «Κάτι καταφέραμε! Ποτέ μου δεν τα πήγα καλά με τα ξόρκια του νοικοκυριού. Λοιπόν... τα πήραμε όλα; Τσουκάλι; Σκουπόξυλο; Ουάου! Αστραπή;»

Κοίταξε με γουρλωμένα μάτια το σκουπόξυλο που κρατούσε στο δεξί του χέρι ο Χάρι. Ήταν η χαρά και το καμάρι του, δώρο του Σείριου, ένα σκουπόξυλο διεθνών προδιαγραφών.

«Κι εγώ χρησιμοποιώ ακόμη έναν Κομήτη Δύο Εξήντα», παραπονέθηκε με ζήλια η Τονκς. «Τέλος πάντων... έχεις το ραβδί στο τζιν σου; Κι οι δυο γλουτοί στη θέση τους; Φύγαμε, λοιπόν. *Προχώρα, μπαούλο!*»

Το μπαούλο του Χάρι σηκώθηκε σε ύψος μερικών εκατοστών. Η Τονκς, κρατώντας το ραβδί της σαν μαέστρος, το οδήγησε στην πόρτα και το έβγαλε από το δωμάτιο, έχοντας στο αριστερό χέρι της το κλουβί της Χέντβιχ. Ο Χάρι την ακολούθησε στη σκάλα κρατώντας το σκουπόξυλό του.

Στην κουζίνα ο Αλάστωρ Μούντι είχε ξαναφορέσει το μάτι του, που στριφογύριζε τόσο γρήγορα μετά τον καθαρισμό του, ώστε ο Χάρι ζαλίστηκε μόλις το κοίταξε. Ο Κίνγκολι Σάκλμπολτ κι ο Στούρτζις Πόντμορ περιεργάζονταν το φούρνο μικροκυμάτων, ενώ η Εστία Τζόουνς είχε σκάσει στα γέλια με έναν πατατοκαθαριστή που βρήκε ψάχνοντας τα συρτάρια. Ο Λούπιν εκείνη τη στιγμή έκλεινε ένα γράμμα που απευθυνόταν στους Ντάρολι.

«Θαυμάσια», είπε ο Λούπιν μόλις μπήκαν η Τονκς κι ο Χάρι. «Έχουμε περίπου ένα λεπτό. Ας βγούμε στον κήπο να είμαστε έτοιμοι. Χάρι, άφησα ένα γράμμα στους θείους σου για να μην ανησυχίσουν...»

«Δεν πρόκειται».

«...τους λέω ότι είσαι καλά...»

«Πίκρα που θα πάρουν!...»

«...και θα σε δουν του χρόνου το καλοκαίρι».

«Είναι απαραίτητο;»

Ο Λούπιν χαμογέλασε μα δεν απάντησε.

«Έλα δω, παιδί μου», ακούστηκε τότε σοβαρός ο Μούντι, γνέφοντας με το ραβδί του στον Χάρι να πλησιάσει. «Πρέπει να σε καμουφλάρω».

«Να με... τι;» ρώτησε νευρικά ο Χάρι.

«Να σου κάνω το ξόρκι του καμουφλάζ», εξήγησε ο Μούντι σηκώνοντας το ραβδί του. «Ο Λούπιν λέει ότι έχεις έναν αόρατο μανδύα, αλλά θα ανεμίζει όταν θα πετάμε· αυτή η μεταμφίεση είναι καλύτερη. Έτοιμος;» είπε και τον χτύπησε στην κορφή του κεφαλιού του.

Ο Χάρι είχε την αλλόκοτη αίσθηση ότι ο Μούντι μόλις έσπασε

ένα αβγό πάνω του. Αισθανόταν σαν να κυλούσαν παγερά ρυάκια σ' όλο του το κορμί, τα οποία ανάβλυζαν από το σημείο όπου τον άγγιξε με το ραβδί του.

«Μπράβο, Τρελομάτη», είπε επιδοκιμαστικά η Τονκς κοιτάζοντας το στήθος του Χάρι.

Ο Χάρι χαμήλωσε το βλέμμα στο σώμα του, ή μάλλον σε αυτό που ήταν πριν από λίγο σώμα του, γιατί τώρα ήταν αγνώριστο. Δεν ήταν αόρατο· απλώς είχε πάρει το ίδιο ακριβώς χρώμα και την ίδια υφή με την ηλεκτρική κουζίνα που βρισκόταν από πίσω του. Είχε γίνει ένας ανθρωπίνος χαμαιλέοντας.

«Ελάτε», είπε ο Μούντι ανοίγοντας με το ραβδί του την πίσω πόρτα.

Βγήκαν στο περιποιημένο γκαζόν του θείου Βέρνον.

«Ξάστερη νύχτα», γρύλισε ο Μούντι σαρώνοντας τον ουρανό με το μαγικό του μάτι. «Ατυχία να μην έχει λίγη συννεφιά. Λοιπόν», γάβγισε στον Χάρι, «θα πετάξουμε σε πυκνό σχηματισμό. Η Τονκς θα είναι μπροστά σου, ακολούθησέ την από κοντά. Ο Λούπιν θα πετάει ακριβώς κάτω από σένα. Εγώ θα καλύπτω τα νώτα σου. Οι υπόλοιποι θα κόβουν κύκλους γύρω μας. Δε θα χαλάσουμε για κανένα λόγο το σχηματισμό μας, κατάλαβες; Αν σκοτωθεί κάποιος από μας...»

«Υπάρχει τέτοια περίπτωση;» ρώτησε φοβισμένος ο Χάρι, μα ο Μούντι τον αγνόησε.

«...οι άλλοι θα συνεχίσουν την πτήση τους χωρίς να σταματήσουν, χωρίς να χαλάσουν το σχηματισμό. Αν σκοτωθούμε όλοι μας και μείνεις μόνος σου, Χάρι, υπάρχει μια εφεδρική φρουρά έτοιμη να πάρει τη θέση μας· συνέχισε το ταξίδι σου και θα σε προφτάσουν».

«Άσε τις υπερβολές, Τρελομάτη, θα νομίζει ότι τον δουλεύουμε», είπε η Τονκς καθώς έδενε το μπαούλο του Χάρι και το κλουβί της Χέντβιχ σε ιμάντες που κρέμονταν από το σκουπόξυλό της.

«Απλώς εξηγά στον μικρό το σχέδιο», γρύλισε ο Μούντι. «Καθήκον μας είναι να τον παραδώσουμε με ασφάλεια στο αρχηγείο κι αν πεθάνουμε πάνω στην προσπάθεια...»

«Κανένas δε θα πεθάνει», τον διέκοψε ο Κίνγκσλι Σάκλμπολι με τη βαθιά, κατευναστική φωνή του.

«Καβαλήστε τα σκουπόξυλά σας, να το πρώτο σήμα!» είπε κοφτά ο Λούπιν δείχνοντας τον ουρανό.

Πάνω ψηλά, ανάμεσα στα αστέρια, ξεπετάχτηκε μια βροχή από λαμπερές κατακόκκινες σπίθες. Ο Χάρι κατάλαβε αμέσως πως ήταν σπίθες μαγικού ραβδιού. Πέρασε το δεξί του πόδι πάνω από την Αστραπή, έπιασε σφιχτά το σκουπόξυλο και το ένιωσε να δονείται ανάλαφρα σαν να ανυπομονούσε κι εκείνο να πετάξει.

«Να και το δεύτερο σήμα, φύγαμε!» φώναξε ο Λούπιν καθώς ξεπετάγονταν κι άλλες σπίθες, πράσινες αυτή τη φορά, ψηλά στον ουρανό.

Ο Χάρι κλότισσε δυνατά το έδαφος. Τα μαλλιά του ανέμισαν στο δροσερό νυχτερινό αέρα καθώς απογειωνόταν. Κάτω από τα πόδια του οι φροντισμένοι συμμετρικοί κήποι της οδού Πριβέτ μίκραιναν ολοένα και περισσότερο και μεταμορφώνονταν σε ένα μοτίβο από σκουροπράσινα και μαύρα τετράγωνα. Κάθε δυσάρεστη σκέψη, όπως η παραπομπή του στο πειθαρχικό συμβούλιο, σβήστηκε μεμιάς απ' το μυαλό του σαν να την άρπαξε ο αγέρας. Η καρδιά του φούσκωσε από ευχαρίστηση που πετούσε πάλι, που έφευγε από την οδό Πριβέτ όπως ονειρευόταν όλο το καλοκαίρι, που γύριζε στον κόσμο του... και για λίγες στιγμές όλα του τα βάσανα φάνταζαν αδιάφορα, ασήμαντα μες στην απεραντοσύνη του έναστρου ουρανού.

«Στροφή αριστερά, στροφή αριστερά, ένας Μαγκλ κοιπάει προς τα δω», φώναξε από πίσω του ο Μούντι. Η Τονκς πήρε απότομη στροφή κι ο Χάρι την ακολούθησε, κοιπάζοντας το μπαούλο του που ταλαντευόταν σαν τρελό κάτω από το σκουπόξυλό της. «Πρέπει να πάρουμε κι άλλο ύψος... ανεβείτε πεντακόσια μέτρα!»

Καθώς ανέβαιναν όλο και πιο ψηλά, τα μάτια του Χάρι δάκρυσαν από την παγωνιά· τώρα, το μόνο που διέκρινε στη γη ήταν οι φωτεινές κουκκίδες από τους προβολείς των αυτοκινήτων και από τους φανοστάτες των δρόμων. Ίσως δύο από αυτά τα μικροσκοπικά φωτάκια να ήταν από το αυτοκίνητο του θείου Βέρνον... αυτή τη στιγμή, οι Ντάρολι θα επέστρεφαν στο έρημο σπίτι τους εξοργισμένοι με τη φάρσα που τους σκάρωσαν... ο Χάρι γέλασε δυνατά μ' αυτή τη σκέψη, μα το γέλιο του σκεπάστηκε από το πλατάγισμα που έκαναν οι μανδύες των άλλων, απ' το τρίξιμο των λουριών που συγκρατούσαν το μπαούλο και το κλουβί, όπως και απ' τον άνεμο που σφύριζε στ' αφτιά του καθώς έσκιζε τον αέρα. Είχε ένα μήνα να νιώσει τόσο ζωντανός, τόσο ευτυχισμένος.

«Πορεία βόρεια!» φώναξε ο Τρελομάτης. «Πόλη μπροστά!»

Έστριψαν δεξιά για να μην περάσουν πάνω από το λαμπερό ιστό που σχημάτιζαν τα φώτα της πόλης.

«Πορεία νοτιοανατολική και πάρτε ύψος, χαμηλή νέφωση μπροστά, ας κρυφτούμε μες στα σύννεφα!» φώναξε ο Μούντι.

«Δεν έχουμε καμιά δουλειά στα σύννεφα!» είπε θυμωμένη η Τονκς. «Θα γίνουμε μουσικίδη, Τρελομάτη!»

Ο Χάρι ανακουφίστηκε ακούγοντας τα λόγια της· τα δάχτυλά του που έσφιγγαν την Αστραπή είχαν κοκαλώσει. Δυστυχώς δεν είχε σκεφτεί να πάρει το μπουφάν του και τώρα τουρτούριζε από το κρύο.

Κάθε τόσο άλλαζαν πορεία σύμφωνα με τις εντολές του Τρελομάτη. Ο Χάρι είχε μισόκλειστα τα μάτια για να τα προφυλάξει από το παγερό αγκάρι που έκανε τα αφτιά του να πονάνε· μόνο άλλη μια φορά είχε νιώσει τόσο κρύο πάνω στο σκουπόξυλό του: στον αγώνα κούνιτις με το Χάφλπαφλ στο τρίτο έτος, που έγινε με καταγίδα. Οι σωματοφύλακές του διέγραφαν κύκλους γύρω του σαν γιγάντια αρπακτικά πουλιά. Ο Χάρι έχασε την αίσθηση του χρόνου. Αναρωτήθηκε πόση ώρα ταξίδευαν· λογάριζε τουλάχιστον μία.

«Στρίψτε νοτιοδυτικά!» φώναξε ο Μούντι. «Να αποφύγουμε τον αυτοκινητόδρομο!»

Ο Χάρι ήταν τόσο ξεπαγιασμένος που σκέφτηκε με νοσταλγία το ζεστό εσωτερικό των αυτοκινήτων που περνούσαν κάτω από τα πόδια του, κι ύστερα, με ακόμη μεγαλύτερη νοσταλγία, τα ταξίδια στο Δίκτυο Μαγικής Ροής· μπορεί να ήταν άβολο να περνάς μέσα απ' τα τζάκια, αλλά τουλάχιστον σε ζέσταιναν οι φλόγες... από δίπλα του πέρασε ο Κίνγκολι Σάκλμπολι, με τη φαλάκρα και το σκουλαρίκι του να γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο... τώρα βρισκόταν κοντά του η Έμελιν Βανς και κοιτούσε δεξιά κι αριστερά κρατώντας έτοιμο το ραβδί της... και μετά προσπέρασε κι εκείνη για να πάρει τη θέση της ο Στούρτζις Πόντμορ...

«Ας γυρίσουμε λίγο πίσω, για να βεβαιωθούμε ότι δε μας παρακολουθούν!» φώναξε ο Μούντι.

«ΤΡΕΛΑΘΗΚΕΣ, ΤΡΕΛΟΜΑΤΗ;» έμπηξε τις φωνές η Τονκς που προπορευόταν. «Έχουμε ξεπαγιάσει. Αν συνεχίσουμε τις παρεκκλίσεις απ' την πορεία μας, δε θα φτάσουμε ούτε την ερχόμενη βδομάδα! Άλλωστε κοντεύουμε!»

«Αρχίστε να κατεβαίνετε!» ακούστηκε η φωνή του Λούπιν. «Χάρι, ακολούθησε την Τονκς!»

Ο Χάρι ακολούθησε τη νεαρή μάγισσα που βουτούσε προς τα κάτω. Κατευθύνονταν προς το μεγαλύτερο σύμπλεγμα φώτων που είχε δει ποτέ ως τότε. Απλώνονταν σε μια τεράστια έκταση, σχηματίζοντας λαμπερές γραμμές και διάσπαρτα πλέγματα που εναλλάσσονταν με σκοτεινές νησίδες. Καθώς κατέβαιναν όλο και χαμηλότερα, ο Χάρι άρχισε να διακρίνει μεμονωμένα φώτα αυτοκινήτων και δρόμων, καμινάδες και κεραίες τηλεοράσεων. Ανυπομονούσε να φτάσει στο έδαφος αν και ήταν σίγουρος πως, κοκαλωμένος καθώς ήταν από το κρύο, θα έπρεπε να τον κατεβάσουν οι άλλοι από το σκουπόξυλό του.

«Φτάσαμε!» φώναξε η Τονκς και λίγες στιγμές αργότερα προσγειώθηκε.

Ο Χάρι σταμάτησε ακριβώς πίσω της και ξεκαβαλίκεψε σ' ένα μικρό κηπάριο με απεριποίητο χορτάρι, στο κέντρο μιας μικρής πλατείας. Η Τονκς είχε αρχίσει ήδη να λύνει το μπαούλο του. Εκείνος κοίταξε ολόγυρα τουρτουρίζοντας. Οι αφρόντιστες προσόψεις των γύρω σπιτιών έδειχναν αφιλόξενες· ορισμένα είχαν σπασμένα παράθυρα που θαμπογυάλιζαν στα φώτα του δρόμου, άλλα είχαν πόρτες με ξεφλουδισμένη μπογιά κι άλλα σωρούς σκουπιδιών στο κατώφλι τους.

«Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε ο Χάρι, μα ο Λούπιν του είπε σιγανά: «Σε λίγο».

Ο Μούντι ψαχούλευε μες στο μανδύα του με τα ροζιασμένα χέρια του που είχαν ξυλιάσει απ' το κρύο.

«Να το», ψιθύρισε βγάζοντας κάτι που έμοιαζε με ασημένιο αναπτήρα. Τον σήκωσε ψηλά και τον πάτησε.

Το πλησιέστερο φανάρι του δρόμου έσβησε με έναν ξερό κρότο. Πάτησε ξανά τον αναπτήρα κι έσβησε το διπλανό φανάρι· συνέχισε μέχρι που έσβησαν όλες οι λάμπες της πλατείας κι έμεινε μόνο το φως από τα παράθυρα των σπιτιών και το μισοφέγγαρο.

«Το δανείστηκα από τον Ντάμπλντορ», γρύλισε ο Μούντι βάζοντας στην τσέπη του το σθηστήρα. «Μη μας δει κανένας Μαγκλ, αν τύχει και κοιτάζει απ' το παράθυρό του. Ελάτε γρήγορα».

Έπιασε τον Χάρι από το μπράτσο, διέσχισαν την πλατεία και πέρασαν στο απέναντι πεζοδρόμιο· τους ακολούθησαν ο Λούπιν και η Τονκς, που κουβαλούσαν το μπαούλο του Χάρι πλαισιωμένοι από τους υπόλοιπους σωματοφύλακες, οι οποίοι κρατούσαν έτοιμα τα ραβδιά τους.

Από το επάνω παράθυρο του πλησιέστερου σπιτιού ακουγόταν ο πνιχτός ρυθμικός ήχος ενός στερεοφωνικού. Από μια στοίβα σακούλες απορριμμάτων που κείτονταν μπροστά σε μια σαβαλιασμένη αυλόπορτα ερχόταν μια μπόχα σκουπιδιών σε αποσύνθεση.

«Πάρε», είπε ο Μούντι. Έβαλε στο καμουφλαρισμένο χέρι του Χάρι μια περγαμνή και τη φώτισε με το ραβδί του. «Διάβασέ το γρήγορα κι απομνημόνευσέ το».

Ο Χάρι κοίταξε το χαρτί. Ο κομψός γραφικός χαρακτήρας τού φάνηκε αόριστα γνωστός. Έγραφε:

Μπορείς να βρεις το αρχηγείο του Τάγματος του Φοίνικα στην οδό Γκρίμολνι Πλές, αριθμός 12, στο Λονδίνο.

Γκρίμολντ Πλεις, αριθμός 12

Τι είναι το Τάγμα του...;» άρχισε ο Χάρι.
«Όχι εδώ, παιδί μου», τον διέκοψε ο Μούντι. «Περίμενε να
μπούμε μέσα!»

Πήρε την περγαμνή από το χέρι του αγοριού και της έβαλε φω-
τιά με το ραβδί του. Καθώς το μήνυμα τυλιγόταν στις φλόγες κι έπε-
φτε στο έδαφος, ο Χάρι κοίταξε ξανά τα σπία. Στέκονταν μπροστά
στον αριθμό 11· κοίταξε αριστερά και είδε τον αριθμό 10· στα δεξιά
όμως βρισκόταν ο αριθμός 13.

«Μα πού...;»

«Σκέψου αυτό που μόλις απομνημόνευσες», ψιθύρισε ο Λούπιν.

Ο Χάρι το σκέφτηκε και μόλις έφτασε στην Γκρίμολντ Πλεις 12,
εμφανίστηκε από το πουθενά μια σαραβαλιασμένη πόρτα ανάμεσα
στους αριθμούς 11 και 13, για να ακολουθήσουν ευθύς λερωμένοι
τοίχοι και βρόμικα παράθυρα. Ήταν θαρρείς και φύτρωσε ένα και-
νούργιο σπίτι που έσπρωχνε τα διπλανά του για να χωρέσει. Το
αγόρι έμεινε με ανοικτό το στόμα. Το στερεοφωνικό στον αριθμό
11 συνέχιζε να παίζει. Προφανώς οι Μαγκλ στο εσωτερικό του δεν
είχαν νιώσει τίποτα.

«Έλα, γρήγορα», γρύλισε ο Μούντι σκουντώντας τον Χάρι στην
πλάτη.

Ο Χάρι ανέβηκε τα φθαρμένα πέτρινα σκαλοπάτια κοιτάζοντας
την πόρτα που μόλις είχε ξεφυτρώσει. Η μαύρη μπογιά ήταν σκα-
σμένη και γδαρμένη. Το ασημένιο ρόπτρο είχε το σχήμα κουλου-
ριασμένου φιδιού. Δεν υπήρχε πουθενά κλειδαριά ούτε γραμματο-
κιβώτιο.

Ο Λούπιν έβγαλε το ραβδί του και χτύπησε μια φορά την πόρτα. Ο Χάρι άκουσε ένα δυνατό μεταλλικό θόρυβο σαν να τραβιέται αλυσίδα. Η πόρτα άνοιξε με ένα τρίξιμο.

«Μπες γρήγορα, Χάρι», τον παρακίνησε σιγανά ο Λούπιν, «αλλά μην προχωρήσεις μέσα και μην αγγίξεις τίποτα».

Ο Χάρι διάβηκε το κατώφλι και βρέθηκε σε ένα χολ όπου επικρατούσε βαθύ σκοτάδι. Στα ρουθούνια του έφτασε η γλυκερή μυρουδιά της αποσύνθεσης, της σκόνης και της υγρασίας· το μέρος αυτό σού δημιουργούσε την αίσθηση του εγκαταλειμμένου σπιού. Έριξε πίσω του μια γρήγορη ματιά και είδε τους άλλους να μπαίνουν κι εκείνοι μέσα· ο Λούπιν και η Τονκς κρατούσαν το μπασούλο του και το κλουβί της Χέντβιχ. Ο Μούντι στεκόταν στο κατώφλι κι απελευθέρωνε τις σφαίρες φωτός που είχε κλέψει ο σθησιήρας· πέταξαν πίσω στους φανοστάτες τους κι η πλατεία φωτίστηκε αμέσως από ένα πορτοκαλί φως, πριν μπει κουτσαίνοντας ο Μούντι και κλείσει την εξώπορτα. Το σκοτάδι στο χολ έγινε βαρύ κι αδιαπέραστο.

«Ορίστε...» είπε ο Μούντι και χτύπησε δυνατά με το ραβδί του το κεφάλι του Χάρι.

Αυτή τη φορά το αγόρι ένιωσε σαν να κυλάει κάτι καυτό στην πλάτη του και κατάλαβε ότι λυνόταν το ξόρκι του καμουφλάζ.

«Μείνετε όλοι ακίνητοι μέχρι να ανάψω τα φώτα», ψιθύρισε ο Μούντι.

Οι πνικιές φωνές των άλλων δημιουργούσαν στον Χάρι ένα άσκημο προαίσθημα· ήταν σαν να μπήκε στο σπίι ενός ετοιμοθάνατου. Άκουσε ένα σιγανό συριγμό και ξαφνικά άναψαν μερικές παμπάλαιες λάμπες πετρελαίου που κρέμονταν στους τοίχους, σκορπίζοντας το ωχρό φως τους στις φθαρμένες ταπετσαρίες και στο ξεφτισμένο χαλί ενός μεγάλου καταθλιπτικού χολ. Ένας αραχνιασμένος πολυέλαιος θαμπογυάλιζε πάνω από τα κεφάλια τους, ενώ στους τοίχους κρέμονταν μαυρισμένα από το χρόνο πορτρέτα. Τόσο ο πολυέλαιος όσο και το κηροπήγιο που βρισκόταν στο σαραβαλιασμένο τραπέζι είχαν σχήμα φιδιού.

Άκουσθηκαν βιαστικά βήματα κι από μια πόρτα στο βάθος του χολ εμφανίστηκε η μητέρα του Ρον, η κυρία Ουέσολι. Τους χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο καθώς έτρεχε προς το μέρος τους, αν και ο Χάρι πρόσεξε πως ήταν πιο χλομή κι αδύνατη από την τελευταία φορά που την είδε.

«Αχ, Χάρι, πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!» ψιθύρισε σφίγγοντάς

τον στην αγκαλιά της με τόση δύναμη, που του έκοψε την ανάσα· μετά οπισθοχώρησε ένα βήμα και τον κοίταξε εξεταστικά. «Χλομό σε βρίσκω· πρέπει να φας να καρδαμώσεις αλλά, δυστυχώς, θα αργήσει λίγο το δείπνο». Κατόπιν στράφηκε στους μάγους πίσω του και ψιθύρισε επιτακτικά: «Μόλις ήρθε, έχει αρχίσει η σύσκεψη».

Μια απότομη έξαψη που εκδηλώθηκε με λογής λογής επιφωνήματα διέτρεξε τους μάγους πίσω από τον Χάρι, οι οποίοι εξαφανίστηκαν από την πόρτα που μπήκε η μητέρα του Ρον. Το αγόρι έκανε να ακολουθήσει τον Λούπιν, μα η κυρία Ουέσλι τον σταμάτησε.

«Όχι, Χάρι, η σύσκεψη είναι μόνο για τα μέλη του Τάγματος. Ο Ρον κι η Ερμιόνη είναι στο επάνω πάτωμα. Θα περιμένεις μαζί τους μέχρι να τελειώσει η σύσκεψη κι ύστερα θα καθίσουμε για φαγητό. Και να μιλάς χαμηλόφωνα στο χολ», πρόσθεσε με βιάση.

«Γιατί;»

«Δε θέλω να ξυπνήσουν».

«Ποιοι;»

«Θα σου εξηγήσω αργότερα... τώρα βιάζομαι, πρέπει να επιστρέψω στη σύσκεψη. Πρώτα όμως θα σου δείξω το δωμάτιό σου».

Έφερε το δάχτυλο στα χείλη της και προπορεύτηκε ακροπατώντας. Πέρασαν μπροστά από δύο μακριές σκοροφαγωμένες κουρτίνες, που ο Χάρι υπέθεσε ότι έκρυβαν άλλη μια πόρτα, και μια μεγάλη ομπρελοθήκη που ήταν φτιαγμένη θαρρείς από κομμένο πόδι ορεινού καλικάντζαρου. Έπειτα άρχισαν ν' ανεβοκατεβαίνουν σε μια σκοτεινή σκάλα περνώντας δίπλα από κάμποσα βαλσαμωμένα κεφάλια που στόλιζαν τον τοίχο. Με μια προσεκτικότερη ματιά ο Χάρι διαπίστωσε πως ήταν κεφάλια σπιτικών ζωικών. Όλα είχαν την ίδια γουρουνίσια μύτη.

Η απορία του μεγάλωνε σε κάθε του βήμα. Τι στην ευχή γύρευαν σε αυτό το σπίτι που έδειχνε να ανήκει σ' έναν πολύ κακό μάγο;

«Γιατί, κυρία Ουέσλι...;»

«Θα σ' τα εξηγήσουν όλα ο Ρον κι η Ερμιόνη, χρυσό μου, εγώ βιάζομαι», ψιθύρισε αφηρημένα η κυρία Ουέσλι. «Ορίστε...» είχαν φτάσει στο δεύτερο κεφαλόσκαλο, «...η πόρτα του δωματίου σου είναι στα δεξιά. Θα σας φωνάξω όταν τελειώσουμε».

Έπειτα κατέβηκε βιασικά στο ισόγειο.

Ο Χάρι διέσχισε το μισοσκοτεινό κεφαλόσκαλο, γύρισε το πόμολο που είχε σχήμα κεφαλιού φιδιού κι άνοιξε την πόρτα.

Πρόλαβε να δει ένα σκοτεινό ψηλοτάβανο δωμάτιο με δυο κρε-

βάτια· ύστερα ακούστηκε μια δυνατή φωνή που την ακολούθησε μια ακόμη πιο δυνατή στριγκλιά και το οπτικό του πεδίο καλύφθηκε από πυκνά φουντωτά μαλλιά. Ήταν η Ερμιόνη, που όρμησε με τόση φόρα να τον αγκαλιάσει ώστε παραλίγο να τον ρίξει κάτω, ενώ η λιλιπούτεια κουκουβάγια του Ρον, ο Πιγκγκούντζεον, πετούσε χαρωπά πάνω από τα κεφάλια τους.

«ΧΑΡΙ! Ήρθε, Ρον, ήρθε! Ήρθε ο Χάρι! Δε σ' ακούσαμε να μπαίνεις! Τι κάνεις; Όλα καλά; Μας έχεις μεγάλο άχτι; Τι ρωτάω τώρα, ε; Τα γράμματά μας ήταν άχρηστα, μα δεν μπορούσαμε να σου γράψουμε τίποτα, μας όρκισε ο Ντάμπλντορ... αχ, έχουμε τόσα να σου πούμε κι ασφαλώς θα έχεις να μας πεις κι εσύ... για τους Παράφρονες! Όταν τ' ακούσαμε... κι όταν μάθαμε και για το πειθαρχικό συμβούλιο... είναι απαράδεκτο... Μελέτησα το θέμα, δεν μπορούν να σε αποβάλουν, ο Κανονισμός περί Προληπτικών Περιορισμών της Χρήσης Μαγείας από Ανηλίκους προβλέπει τη χρήση μαγείας σε περίπτωση που απειλείται η ζωή σου...»

«Ασ' τον να πάρει ανάσα, Ερμιόνη», είπε ο Ρον μ' ένα πλατύ χαμόγελο καθώς έκλεινε την πόρτα πίσω από τον Χάρι. Στον ένα μήνα που είχαν να ιδωθούν πήρε κάμποσους πόντους, που τον έκαναν να δείχνει ακόμη πιο ψηλόλιγνος. Πάντως, η μακριά του μύτη, τα κατακόκκινα μαλλιά κι οι φακίδες του είχαν παραμείνει ολόδιδα.

Η Ερμιόνη, με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά, τράβηξε τα χέρια της από τον Χάρι. Πριν καλά καλά προλάβει όμως να πει κάτι, ακούστηκε ένα φτερούγισμα κι ένα άσπρο πράγμα πέταξε από την κορφή μιας σκοτεινής ντουλάπας και κάθισε στον ώμο του Χάρι.

«Χέντβιχ!»

Η χιονάτη κουκουβάγια κροτάλισε το ράμφος της και τσίμπησε τρυφερά το αφτί του Χάρι, ενώ εκείνος χάιδευε τα πούπουλά της.

«Είναι μια χαρά», είπε ο Ρον. «Μας τάραξε στις τσιμπιές όταν μας έφερε τα τελευταία γράμματά σου, κοίταξε...»

Έδειξε στον Χάρι το δείκτη του δεξιού χεριού του, όπου ήταν ευδιάκριτο ένα βαθύ τραύμα που είχε αρχίσει να επούλωνεται.

«Α, ναι», έκανε ο Χάρι. «Συγγνώμη αλλά, καταλαβαίνεις, ήθελα απαντήσεις οπωσδήποτε σ' όσα με απασχολούσαν...»

«Κι εμείς θέλαμε να σου απαντήσουμε, φιλαράκι», είπε ο Ρον. «Η Ερμιόνη αγωνιούσε, έλεγε ότι θα κάνεις καμιά βλακεία έτσι που ήσουν αποκλεισμένος χωρίς καμιά πληροφόρηση, ο Ντάμπλντορ όμως μας...»

«...όρκισε να μη μου πείτε τίποτα», συμπλήρωσε ο Χάρι. «Μου το είπε η Ερμιόνη».

Η ζεστασιά που τον πλημμύρισε μόλις αντίκρισε τους δυο καλύτερους του φίλους εξανεμίστηκε απότομα. Ο Χάρι ένιωσε σαν να δέχτηκε ψυχρολουσία. Εντελώς ξαφνικά, κι ενώ επί έναν ολόκληρο μήνα λαχταρούσε να τους δει, αισθάνθηκε την ανάγκη να τον αφήσουν μόνο του.

Στην ηλεκτρισμένη σιωπή που ακολούθησε, ο Χάρι χάιδεψε μηχανικά τη Χέντβικ χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στους άλλους.

«Πίστευε πως ήταν καλύτερα έτσι», είπε η Ερμιόνη μέσ' από τα δόντια της. «Ο Ντάμπλντορ, εννοώ».

«Μάλιστα», είπε ο Χάρι. Παρατήρησε ότι είχε κι αυτή στα χέρια της σημάδια από το ράμφος της Χέντβικ, μα δεν τη λυπήθηκε καθόλου.

«Θεωρούσε πως ήσουν ασφαλέστερος με τους Μαγκλ...» άρχισε ο Ρον.

«Σοβαρά;» έκανε ο Χάρι ανασπώνοντας τα φρύδια. «Εσάς σας επιτέθηκαν Παράφρονες φέτος το καλοκαίρι;»

«Ε... όχι... μα γι' αυτό έβαλε ανθρώπους από το Τάγμα του Φοίνικα να παρακολουθούν κάθε βήμα σου...»

Ο Χάρι ένιωσε ένα κενό στο στομάχι, σαν να κατέβαινε απότομα μια σκάλα απ' όπου έλειπε ένα σκαλοπάτι. Όστε όλοι ήξεραν ότι τον παρακολουθούσαν· όλοι εκτός από τον ίδιο.

«Άδικος κόπος όμως», σχολίασε προσπαθώντας να διατηρήσει ανέκφραστη τη φωνή του. «Τελικά, αναγκάστηκα να προστατεύσω μόνος μου τον εαυτό μου, έτσι δεν είναι;»

«Έγινε θεριό ανήμερο», συνέχισε η Ερμιόνη με φωνή που πρόδιδε φόβο. «Ο Ντάμπλντορ, εννοώ. Τον είδαμε. Όταν έμαθε ότι έφυγε ο Μάντουνγκους προτού τελειώσει η βάρδια του... Πάγωσε το αίμα μας».

«Χαίρομαι που έφυγε», είπε ψυχρά ο Χάρι. «Αν δεν είχε φύγει, δε θα χρειαζόταν να κάνω μάγια κι ο Ντάμπλντορ θα με άφηνε στην οδό Πριβέτ όλο το καλοκαίρι».

«Δε... δεν ανησυχείς για το πειθαρχικό;» ρώτησε σιγανά η Ερμιόνη.

«Όχι», αποκρίθηκε προκλητικά ο Χάρι, αλλά ήταν ψέματα. Έφυγε από κοντά τους κι έριξε μια ματιά στο δωμάτιο, με τη Χέντβικ κουρνιασμένη στον ώμο του. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί μέσα που να του

φτιάχνει το κέφι. Ο χώρος ήταν υγρός και σκοτεινός. Το μόνο που διασπούσε τη γύμνια των ξεφλουδισμένων τοίχων ήταν ένας άδειος μουσαμάς πλαισιωμένος από βαριά κορνίζα. Καθώς περνούσε από μπροστά του, του φάνηκε πως άκουσε τον αθέατο ένοικο του πίνακα να κρυφογελάει. «Και γιατί φρόντισε ο Ντάμπλντορ να με κρατήσει στο σκοτάδι;» ρώτησε προσπαθώντας να διατηρήσει έναν ουδέτερο τόνο στη φωνή του. «Σκεφτήκατε... ε... να τον ρωτήσετε;» Σήκωσε απότομα το βλέμμα του και τους τσάκωσε να κοιτάζονται με ένα ύφος που σήμαινε πως αντιδρούσε όπως φοβούνταν ότι θα αντιδράσει: γεγονός που τον νευρίασε ακόμη περισσότερο.

«Είπαμε στον Ντάμπλντορ ότι θέλαμε να σε ενημερώσουμε για το τι συμβαίνει», μίλησε ο Ρον. «Του το είπαμε, φιλαράκι. Αλλά είναι πολύ απασχολημένος, τον είδαμε μόνο δυο φορές από τότε που ήρθαμε εδώ και δεν είχε χρόνο. Μας έβαλε μόνο να ορκιστούμε ότι δε θα σου γράψουμε τίποτα σημαντικό γιατί, λέει, μπορεί να υποκλέπονται τα μηνύματα που μεταφέρουν οι κουκουβάγιες».

«Αν ήθελε, θα με είχε ενημερώσει», αντέτεινε κοφτά ο Χάρι. «Γιατί, μη μου πείτε πως δεν ξέρει τρόπους να στείλει μήνυμα χωρίς κουκουβάγιες».

Η Ερμιόνη λοξοκοίταξε τον Ρον. «Το σκέφτηκα κι εγώ. Αλλά δεν ήθελε να μάθεις τίποτα», είπε τελικά.

«Ίσως να μη μου έχει εμπιστοσύνη», συνέχισε ο Χάρι παρατηρώντας την έκφρασή τους.

«Μη λες βλακείες», απάντησε ταραγμένος ο Ρον.

«Ή να πιστεύει ότι δεν μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου».

«Ποτέ δε θα σκεφτόταν τέτοιο πράγμα!» διαμαρτυρήθηκε η Ερμιόνη.

«Και τότε, γιατί με παράτησε στους Ντάρσλι ενώ εσείς οι δυο ήσαστε εδώ και τα μαθαίνατε όλα;» βιάστηκε να πει ο Χάρι ενώ η φωνή του δυνάμωνε σε κάθε λέξη. «Γιατί εσείς οι δυο ήσαστε στα μέσα και στα έξω;»

«Κάνεις λάθος!» τον διέκοψε ο Ρον. «Η μαμά δε μας αφήνει να παρακολουθήσουμε τις συσκέψεις, λέει πως είμαστε πολύ μικροί...»

Ο Χάρι όμως δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί άλλο, άρχισε να ωρύεται.

«ΩΣΤΕ ΔΕΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ ΤΙΣ ΣΥΣΚΕΨΕΙΣ, ΣΙΓΑ ΤΟ ΠΡΑΜΑ! ΒΡΙΣΚΟΣΑΣΤΑΝ ΕΔΩ, ΗΣΑΣΤΕ ΜΑΖΙ! ΕΝΩ ΕΓΩ ΗΜΟΥΝ ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΣ ΕΝΑΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΜΗΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΤΑΡΣΛΙ! ΚΙ ΕΧΩ ΚΑΝΕΙ

ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ ΣΑΣ ΚΙ Ο ΝΤΑΜΠΛΑΝΤΟΡ ΤΟ ΞΕΡΕΙ... ΠΟΙΟΣ ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟ; ΠΟΙΟΣ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΟΝ ΜΟΡΒΟΛ ΧΕΡΤ; ΠΟΙΟΣ ΕΣΩΣΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΣΑΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ;»

Όλες οι πικρόχολες, μνησικάκες σκέψεις που είχε κάνει ο Χάρι τον τελευταίο μήνα ξεχύθηκαν από μέσα του σαν ποτάμι: η αγανάκτησή του που δεν του έστελναν νέα, η ζήλια του που οι άλλοι ήταν μαζί κι εκείνος χώρια, η οργή του που τον παρακολουθούσαν εν αγνοία του· όλα αυτά τα συναισθήματα, για τα οποία ντρεπόταν κατά βάθος, ξέσπασαν ανεξέλεγκτα. Η Χέντβιχ τρόμαξε από τις αγριοφωνάρες του και πέταξε πάνω στην ντουλάπα· ο Πιγκγκούνιτζεον άρχισε να πιπιρίζει τρομαγμένος και να κόβει ακόμη πιο γρήγορα βόλτες πάνω απ' τα κεφάλια τους.

«ΠΟΙΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕ ΠΕΡΣΙ ΤΟΥΣ ΔΡΑΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΦΙΓΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΤΕΡΑΤΑ; ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΕΙΔΕ ΝΑ ΓΥΡΙΖΕΙ; ΠΟΙΟΣ ΓΛΙΤΩΣΕ ΑΠΟ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ; ΕΓΩ!»

Ο Ρον είχε μείνει άλαλος, χάσκοντας από την έκπληξη, ενώ η Ερμιόνη ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

«ΑΛΛΑ ΠΟΙΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΝΑ ΜΑΘΩ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ; ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΠΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΚΟΠΟ ΝΑ ΜΟΥ ΠΕΙΤΕ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;»

«Εμείς, Χάρι, θέλαμε να σ' το πούμε, ειλικρινά...» άρχισε η Ερμιόνη.

«ΑΝ ΤΟ ΘΕΛΑΤΕ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ, ΘΑ ΜΟΥ ΣΤΕΛΝΑΤΕ ΜΙΑ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ, ΑΛΛΑ, ΒΛΕΠΕΙΣ, ΣΑΣ ΟΡΚΙΣΕ Ο ΝΤΑΜΠΛΑΝΤΟΡ...»

«Ναι, μας όρκισε...»

«ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΒΡΑΖΑ ΣΤΟ ΖΟΥΜΙ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΠΡΙΒΕΤ ΚΑΙ ΜΑΖΕΥΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΩ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ...»

«Εμείς θέλαμε να...»

«ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ ΤΑ ΓΕΛΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΑΤΕ, ΕΤΣΙ ΚΑΘΩΣ ΗΣΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΕΜΕΝΟΙ...»

«Όχι, Χάρι, ειλικρινά...»

«Συγγνώμη, Χάρι, συγγνώμη!» φώναξε απελπισμένη η Ερμιόνη, που στα μάτια της γυάλιζαν δάκρυα. «Έχεις απόλυτο δίκιο. Κι εγώ θα θύμωνα στη θέση σου!»

Ο Χάρι την αγριοκοίταξε βαριανασαίνοντας, γύρισε την πλάτη στους φίλους του κι άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω. Η Χέντβιχ έκρωξε λυπητερά από την ντουλάπα. Έπεσε βαριά σιωπή που τη

διασπούσε μόνον ο ήχος από τα σανίδια που έριζαν κάτω από τα πέλματα του Χάρι.

«Τελικά, τι είναι αυτό το σπίτι;» ρώτησε.

«Το αρχηγείο του Τάγματος του Φοίνικα», έσπευσε να εξηγήσει ο Ρον.

«Θα φιλοτιμηθεί κανείς να μου εξηγήσει τι είναι αυτό το Τάγμα του Φοίνικα;...»

«Μια μυστική αδελφότητα», αποκρίθηκε βιαστικά η Ερμιόνη. «Ιδρυτής της και αρχηγός είναι ο Ντάμπλντορ. Αποτελείται από τα άτομα που πολέμησαν την προηγούμενη φορά τον Ξέρις-Ποιον».

«Ποιοι συμμετέχουν;» ρώτησε ο Χάρι και κοντοστάθηκε με τα χέρια στις τσέπες.

«Πολλοί...»

«Γνωρίσαμε καμιά εικοσαριά», είπε ο Ρον, «αλλά πιστεύουμε πως είναι περισσότεροι».

Ο Χάρι τους αγριοκοίταξε.

«Λοιπόν;» απαίτησε να μάθει κοιτώντας μια τον έναν και μια την άλλη.

«Ε...» έκανε ο Ρον. «Τι λοιπόν;»

«Τι τρέχει με τον Βόλντεμορτ!» νευρίασε ο Χάρι. «Τι ετοιμάζει; Πού είναι; Πώς θα τον σταματήσουμε;»

«Σου είπαμε, Χάρι, δε μας αφήνουν να παρευρεθούμε στις συσκέψεις», απάντησε νευρικά η Ερμιόνη. «Έτσι δεν ξέρουμε λεπτομέρειες... αλλά έχουμε μια γενική ιδέα», πρόσθεσε βιαστικά, βλέποντας το ύφος που είχε πάρει ο φίλος της.

«Βλέπεις, ο Φρεντ και ο Τζορτζ εφνύραν τα επιμηκυντικά αφτιά», είπε ο Ρον. «Είναι πολύ χρήσιμα.»

«Επιμηκυντικά...»

«...αφτιά. Μόνο που τώρα τελευταία αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε να τα χρησιμοποιούμε, γιατί ανακάλυψε την ύπαρξή τους η μαμά κι έγινε πυρ και μανία. Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ τα έκρυψαν όλα, γιατί η μαμά τα πετούσε στα σκουπίδια χωρίς δεύτερη κουβέντα. Πάντως, προλάβαμε να μάθουμε ένα σωρό πράγματα. Ξέρουμε ότι κάποια μέλη του Τάγματος έχουν σταμπάρει γνωστούς Θανατοφάγους και παρακολουθούν όλες τους τις κινήσεις, καταλαβαίνεις...»

«Κι άλλοι στρατολογούν καινούργια μέλη για το Τάγμα...» πρόσθεσε η Ερμιόνη.

«Κι άλλοι φρουρούν κάτι», είπε ο Ρον. «Γιατί μιλάνε συνεχώς για τις βάρδιες της φρουράς».

«Πάντως, όχι εμένα», σάρκασε ο Χάρι.

«Γιατί όχι;» αναρωτήθηκε σκεπτικά ο Ρον.

Ο Χάρι κάγχασε περιφρονητικά. Έκανε άλλη μια βόλτα στο δωμάτιο αποφεύγοντας να κοιτάξει τους φίλους του. «Και τι κάνατε εσείς οι δυο, αφού δε σας επέτρεπαν να παρακολουθείτε τις συσκέψεις;» ρώτησε στο τέλος. «Μου γράψατε ότι ήσαστε πολύ απασχολημένοι».

«Είμαστε», απάντησε βιασικά η Ερμιόνη. «Κάνουμε απολύμανση στο σπίτι. Έχει μείνει χρόνια ακατοίκητο και δεν μπορείς να φανταστείς τι έχει μαζέψει. Μέχρι στιγμής έχουμε καθαρίσει την κουζίνα και τις περισσότερες κρεβατοκάμαρες, και νομίζω ότι αύριο θα καταπιαστούμε με τα σαλό... ΜΑΜΑ!»

Ακούστηκαν δυο δυνατοί κρότοι και στο κέντρο της κάμαρας εμφανίστηκαν απ' το πουθενά ο Φρεντ κι ο Τζορτζ, οι δίδυμοι μεγαλύτεροι αδελφοί του Ρον. Ο Πιγκγουίντζεον τιτίβισε αλαφιασμένος και πέταξε πάνω στην ντουλάπα, να κάνει παρέα στη Χέντβιχ.

«Πάψτε να το κάνετε αυτό!» είπε ξεψυχησμένα η Ερμιόνη στους δίδυμους που είχαν κι αυτοί καροτί μαλλιά σαν τον Ρον, αν και ήταν πιο κοντοί και γεροδεμένοι.

«Γεια σου, Χάρι», είπε ο Τζορτζ σκάζοντάς του ένα πλατύ χαμόγελο. «Μας φάνηκε πως ακούσαμε τη γλυκιά φωνούλα σου».

«Δεν πρέπει να κρατάς μέσα σου τέτοιο θυμό, Χάρι, άφησέ τον να ξεσπάσει», συμπλήρωσε ο Φρεντ χαμογελώντας κι αυτός. «Μπορεί να υπάρχουν κάποιοι σε ακτίνα εκατό χιλιομέτρων που δε σε άκουσαν».

«Όστε περάσατε τις εξετάσεις διακτινισμού», σχολίασε βλοσυρά ο Χάρι.

«Μετ' επαίνων», αποκρίθηκε ο Φρεντ που κρατούσε ένα μακρύ κορδόνι στο χρώμα του δέρματος.

«Αν ερχόσαστε από τις σκάλες, θα σας έπαιρνε μόλις τριάντα δευτερόλεπτα παραπάνω», είπε ο Ρον.

«Ο χρόνος είναι χρήμα, αδελφούλη», σχολίασε ο Φρεντ. «Άλλωστε, ο Χάρι από δω προκαλούσε παράσιτα στη λήψη των επιμηκνυτικών αφιρών», εξήγησε βλέποντας το ερωτηματικό βλέμμα του Χάρι και σήκωσε ψηλά το κορδόνι που, όπως διαπίστωσε το αγόρι, κανόταν κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας. «Προσπαθούσαμε να ακούσουμε τι κουβεντιάζουν κάτω».

«Πρέπει να προσέχετε», τους συμβούλεψε ο Ρον κοιτάζοντας το επιμκυντικό αφτί, «αν σας πάρει μυρουδιά η μαμά...»

«Αξίζει το ρίσκο, πρόκειται για πολύ σημαντική σύσκεψη», είπε ο Φρεντ.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα κι εμφανίστηκε μια μακριά και πλούσια κατακόκκινη κόμη.

«Γεια σου, Χάρι», είπε κεφάλτα η μικρότερη αδελφή του Ρον, η Τζίνι. «Καλά μου φάνηκε πως άκουσα τη φωνή σου». Έπειτα στράφηκε στον Φρεντ και τον Τζορτζ. «Δε γίνεται τίποτα με τα επιμκυντικά αφτιά, έχει κάνει στην πόρτα της κουζίνας ένα ξόρκι στεγανοποίησης».

«Πού το ξέρεις;» ρώτησε απογοητευμένος ο Τζορτζ.

«Μου έδειξε η Τονκς πώς να το διαπιστώσω», είπε η Τζίνι. «Εκσφενδονίζεις κάτι στην πόρτα, εντάξει; Αν δεν την ακουμπήσει, είναι στεγανοποιημένη. Πέταξα βόμβες κοπριάς από την κορφή της σκάλας και μόλις ζύγωσαν στην πόρτα άλλαξαν πορεία, οπότε δεν υπάρχει περίπτωση να περάσει το επιμκυντικό αφτί κάτω από τη χαραμάδα».

Ο Φρεντ βαριαναστέναξε. «Τι κρίμα! Θα 'θελα πολύ να μάθω τι σκαρώνει ο Σνέιπ», είπε.

«Ο Σνέιπ!» αναφώνησε ο Χάρι. «Είναι κι αυτός εδώ;»

«Ναι», απάντησε ο Τζορτζ που έκλεισε αθόρυβα την πόρτα και κάθισε στο κρεβάτι· ο Φρεντ κι η Τζίνι τον μιμήθηκαν. «Δίνει αναφορά. Άκρως απόρρητη».

«Το βλήμα», σχολίασε αδιάφορα ο Φρεντ.

«Τώρα είναι με το μέρος μας», εξήγησε αποδοκιμαστικά η Ερμιόνη.

Ο Ρον κάγχασε. «Αυτό δε σημαίνει πως έπαψε να είναι βλήμα. Να δεις πώς ξινίζει τα μούτρα του όταν μας βλέπει...»

«Ούτε ο Μπιλ τον χωνεύει», πετάχτηκε η Τζίνι σαν να πρόβαλλε το πλέον αποστομωτικό επιχείρημα.

Ο Χάρι δεν ήταν σίγουρος πως ξεθύμανε η οργή του· ωστόσο, η δίψα του για πληροφορίες υπερνίκησε την ανάγκη να συνεχίσει να φωνάζει. Κάθισε στο δεύτερο κρεβάτι, αντίκρυ στους άλλους.

«Είναι κι ο Μπιλ εδώ;» ρώτησε. «Δεν εργαζόταν στην Αίγυπτο;»

«Υπέβαλε αίτηση για μια θέση γραφείου, ώστε να γυρίσει εδώ και να δουλέψει για το Τάγμα», είπε ο Φρεντ. «Λέει ότι νοσταλγεί τις πυραμίδες... αλλά», χαμογέλασε πονηρά, «τον αποζημιώνει κάτι άλλο».

«Τι εννοείς;»

«Θυμάσαι τη Φλερ Ντελακούρ;» είπε ο Τζορτζ. «Έπιασε δουλειά στην τράπεζα “Γκρίνγκοτς” για να καλυτεγέψει τ’ αγγλικάα της...»

«Κι ο Μπιλ της κάνει ιδιαίτερα μαθήματα», χαχάνισε ο Φρεντ.

«Είναι κι ο Τσάρλι στο Τάγμα», συνέχισε ο Τζορτζ, «αλλά δε γύρισε από τη Ρουμανία. Ο Ντάμπλντορ θέλει να στρατολογήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερους αλλοδαπούς μάγους, κι έτσι ο Τσάρλι προσπαθεί να κάνει επαφές τις ημέρες που έχει ρεπό.»

«Γιατί δεν το αναλαμβάνει αυτό ο Πέρσι;» ρώτησε ο Χάρι. Απ’ ό,τι ήξερε, ο τρίτος αδελφός Ουέσλι εργαζόταν στο Τμήμα Διεθνούς Μαγικής Συνεργασίας του Υπουργείου Μαγείας.

Μόλις ο Χάρι ξεστόμισε αυτές τις κουβέντες, οι Ουέσλι και η Ερμιόνη σκυθρόπιασαν και κοιτάχτηκαν με νόημα.

«Να χαρείς, μην αναφέρεις τον Πέρσι μπροστά στη μαμά και στον μπαμπά», είπε ανήσυχος ο Ρον.

«Γιατί;»

«Γιατί όταν αναφέρεται το όνομα του Πέρσι, ο μπαμπάς κάνει θρύψαλα ό,τι βρίσκει μπροστά του κι η μαμά βάζει τα κλάματα», είπε ο Φρεντ.

«Ζούμε ένα δράμα», συμπλήρωσε η Τζίνι μελαγχολικά.

«Μου ’ρχεται να τον καρυδώσω», πρόσθεσε ο Τζορτζ με πρωτόγνωρη οργή.

«Μα τι έγινε;» απόρησε ο Χάρι.

«Ο Πέρσι κι ο μπαμπάς τσακώθηκαν», εξήγησε ο Φρεντ. «Δεν είχα ξαναδεί τον μπαμπά να τσακώνεται. Συνήθως είναι η μαμά που βάζει τις φωνές.»

«Ήταν την πρώτη εβδομάδα των σχολικών διακοπών», πήρε το λόγο ο Ρον. «Ετοιμαζόμαστε να έρθουμε εδώ για να προσχωρήσουμε στο Τάγμα. Ο Πέρσι ήρθε σπíti και μας είπε ότι πήρε προαγωγή.»

«Πλάκα μου κάνεις;» έκανε ο Χάρι.

Αν και ήξερε καλά πόσο φιλόδοξος ήταν ο Πέρσι, ο Χάρι είχε την εντύπωση ότι δεν τα πήγε και τόσο καλά στην πρώτη του δουλειά, στο Υπουργείο Μαγείας. Ο Πέρσι έκανε μια πολύ χοντρή γκάφα: ο προϊστάμενός του, ο κύριος Κρουτς, βρισκόταν υπό τον έλεγχο του Βόλντεμορτ, κι αυτός δεν κατάλαβε τίποτα (όχι, βέβαια, ότι στο υπουργείο πίστευαν τελικά πως έτσι είχαν τα πράγματα· όλοι νόμιζαν πως ο κύριος Κρουτς είχε τρελαθεί).

«Κι εμείς πέσαμε απ' τα σύννεφα», συνέχισε ο Τζορτζ, «γιατί ο Πέρσι βρήκε τον μπελά του με το θέμα του Κρουτς, διατάχθηκε διοικητική ανάκριση κι όλα τα σχετικά. Είπαν ότι ο Πέρσι έπρεπε να το είχε καταλάβει ότι ο Κρουτς έχασε τα λογικά του και να ενημερώσει τους ανωτέρους του. Αλλά τον ξέρεις τον Πέρσι, άλλο που δεν ήθελε όταν τον άφησε ο Κρουτς στο πόδι του».

«Από πού κι ως πού, λοιπόν, του έδωσαν προαγωγή;»

«Γι' αυτό ακριβώς απορήσαμε κι εμείς», πετάχτηκε ο Ρον, που προσπαθούσε να συντηρήσει τη συζήτηση τώρα που κάλμαρε ο Χάρι. «Ήρθε σίπι πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του – πιο ευχαριστημένος από συνήθως, αν μπορείς να φανταστείς τέτοιο πράγμα – και ανακοίνωσε στον μπαμπά ότι του πρόσφεραν θέση στο ιδιαίτερο γραφείο του Φαντζ. Μια πολύ καλή θέση για κάποιον που αποφοίτησε μόλις πριν από ένα χρόνο από το “Χόγκουαρτς” : βοηθός του υπουργού. Ο Πέρσι περίμενε ότι ο μπαμπάς θα εντυπωσιαζόταν».

«Μόνο που ο μπαμπάς δεν εντυπωσιάστηκε καθόλου», σχολίασε σκυθρωπά ο Φρεντ.

«Γιατί;» ρώτησε ο Χάρι.

«Επειδή ο Φαντζ έχει κάνει άνω-κάτω το υπουργείο, προσπαθώντας να ανακαλύψει αν έχει κανείς παρτίδες με τον Ντάμπλντορ», αποκρίθηκε ο Τζορτζ.

«Τώρα τελευταία, ο Ντάμπλντορ έχει πέσει στη δυσμένεια του υπουργείου», εξήγησε ο Φρεντ. «Τον κατηγορούν ότι ισχυρίζεται πως γύρισε ο Ξέρεις-Ποιος απλώς και μόνο για να προκαλέσει αναστάτωση».

«Ο Φαντζ ξεκαθάρισε τη θέση του: όποιος είναι με το μέρος του Ντάμπλντορ να τα μαζέψει και να φύγει από το υπουργείο, είπε ο μπαμπάς», πήρε το λόγο ο Τζορτζ.

«Το κακό είναι ότι ο Φαντζ υποπεύεται τον μπαμπά. Ξέρει τη φιλία του με τον Ντάμπλντορ και τον θεωρεί λίγο εκκεντρικό λόγω της ψύχωσής του με τους Μαγκλ».

«Και τι σχέση έχει αυτό με τον Πέρσι;»

«Θα φτάσω και σ' αυτό. Ο μπαμπάς πιστεύει ότι ο μόνος λόγος που ο Φαντζ πήρε στο γραφείο του τον Πέρσι είναι για να κατασκοπεύει την οικογένειά μας: και κατ' επέκταση τον Ντάμπλντορ».

Ο Χάρι σφύριξε σιγανά.

«Ο Πέρσι, όμως, άλλο που δεν ήθελε».

Ο Ρον γέλασε υπόκωφα.

«Ξεπέρασε κάθε όριο. Είπε... είπε φοβερά πράγματα. Ότι τον στιγματίζει η κακή φήμη του μπαμπά από τότε που έπιασε δουλειά στο υπουργείο κι ότι ο μπαμπάς δεν έχει καμιά φιλοδοξία, γι' αυτό είμαστε τόσο... γι' αυτό δεν έχουμε πολλά λεφτά».

«Τι;» έκανε δύσπιστα ο Χάρι ενώ η Τζίνι γουργούριζε σαν αγριεμένη γάτα.

«Και να 'ταν μόνο αυτό», ψιθύρισε ο Ρον. «Είπε στον μπαμπά ότι είναι ηλίθιος που πήγε με τον Ντάμπλντορ, ότι ο Ντάμπλντορ είναι χαμένος από χέρι και θα τον συμπαρασύρει στην πώση του. Κι ότι αυτός, ο Πέρσι, ξέρει πού βρίσκεται το συμφέρον του — στο υπουργείο. Κι ότι αν η μαμά κι ο μπαμπάς προδώσουν το υπουργείο, θα αποκηρύξει δημόσια την οικογένειά μας. Το ίδιο βράδυ, μάζεψε τις βαλίτσες του κι έφυγε. Τώρα μένει στο Λονδίνο».

Ο Χάρι βλαστήμησε σιγανά. Ποτέ του δε συμπάθησε τον Πέρσι, αλλά δε φανταζόταν ότι θα μπορούσε να πει τέτοια λόγια στον κύριο Ουέσλι.

«Η μαμά έχει γίνει ράκος», συνέχισε ο Ρον. «Ξέρεις, όλη μέρα κλαίει. Πήγε στο Λονδίνο για να προσπαθήσει να λογικέψει τον Πέρσι, αυτός όμως της έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα. Δεν ξέρω τι κάνει όταν συναντιέται με τον μπαμπά στο υπουργείο· τον αγνοεί, φαντάζομαι».

«Μα ο Πέρσι πρέπει να ξέρει ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ», παρατήρησε αργόσυρτα ο Χάρι. «Δεν είναι τόσο ηλίθιος. Σίγουρα καταλαβαίνει ότι οι γονείς του δε θα ρίσκαραν τα πάντα χωρίς απόδειξη».

«Ναι, αναφέρθηκε και τ' όνομά σου στον καβγά», είπε ο Ρον κοιτάζοντας νευρικά τον Χάρι. «Ο Πέρσι υποστήριξε ότι η μόνη απόδειξη ήταν ο λόγος σου και... δεν ξέρω... δεν τον θεωρεί αρκετό».

«Ο Πέρσι λαμβάνει πολύ σοβαρά υπόψη του όσα δημοσιεύονται στον *Ημερήσιο Προφήτη*», σχολίασε δεικτικά η Ερμιόνη και όλοι οι υπόλοιποι συμφώνησαν.

«Τι σχέση έχει αυτό;» παρενέβη ο Χάρι. Κοίταξε τους άλλους γύρω του και παρατήρησε πως τους είχε κυριεύσει νευρικότητα.

«Δε... δεν έπαιρνες τον *Ημερήσιο Προφήτη*;» ρώτησε νευρικά η Ερμιόνη.

«Πώς δεν τον έπαιρνα!»

«Δεν... ε... δεν τον διάβazes;» ρώτησε ακόμη πιο νευρικά η Ερμιόνη.

«Δε θα 'λεγα πως τον ξεκοκάλιζα κιόλας», αποκρίθηκε αμυντικά ο Χάρι. «Αν υπήρχε κάτι για τον Βόλντεμορτ, σίγουρα θα το δημοσίευαν στην πρώτη σελίδα».

Οι άλλοι ταράχτηκαν ακούγοντας το όνομα. Η Ερμιόνη άρχισε να εξηγεί βιασικά: «Θα 'πρεπε να τον ξεκοκαλίσεις για να το βρεις γιατί... ε... σε αναφέρουν τουλάχιστον δυο φορές την εβδομάδα».

«Μα δεν είδα...»

«Ήταν φυσικό να μην το δεις αν διάβazes μόνο την πρώτη σελίδα», συνέχισε η Ερμιόνη κουνώντας το κεφάλι της. «Δε μιλάμε για ολόκληρα άρθρα. Απλώς πετάνε το όνομά σου σε άσχετα δημοσιεύματα σαν να είσαι κανένα ψώνιο».

«Τι... τι εννοείς;»

«Είναι αισχρό αυτό που κάνουν», είπε η Ερμιόνη διατηρώντας με κόπο την ηρεμία της. «Αναπαράγουν τις συκοφαντίες της Σκίπερ».

«Μα η Ρίτα Σκίπερ έχει πάψει να γράφει στον *Ημερήσιο Προφήτη*, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, κράτησε την υπόσχεσή της, μια και δεν είχε άλλη επιλογή», παρατήρησε ειρωνικά η κοπέλα. «Είχε θέσει όμως τα θεμέλια γι' αυτό που προσπαθούν να κάνουν τώρα».

«Τι προσπαθούν να κάνουν τώρα;» ρώτησε ανυπόμονα ο Χάρι.

«Θυμάσαι που έγραψε ότι είσαι διαταραγμένος ψυχολογικά και παραπονιέσαι ότι σε πονάει το σημάδι στο μέτωπό σου;»

«Ναι», απάντησε ο Χάρι, που δε θα ξεχνούσε εύκολα τέτοιες κακόθιες.

«Τώρα γράφουν για σένα σαν να είσαι ένα ψώνιο που θεωρεί τον εαυτό του ήρωα αρχαίας τραγωδίας και προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή των άλλων», εξήγησε βιασικά η Ερμιόνη, λες και θα ήταν λιγότερο οδυνηρά όλα αυτά για τον Χάρι αν τα άκουγε στα γρήγορα. «Πετάνε ειρωνικές σπόντες εναντίον σου. Αν εμφανιστεί κάποια απίθανη ιστορία, λένε: *Μια ιστορία αντάξια του Χάρι Πότερ*, κι αν πάθει κανείς κάποιο παράξενο ατύχημα, γράφουν: *Ας ευχηθούμε να μην του μείνει κανένα σημάδι στο μέτωπο, γιατί θα έχει την απαίτηση να τον λατρέψουμε...*»

«Δε θέλω να με λατρεύουν...» αντέτεινε παθιασμένα ο Χάρι.

«Το ξέρω», τον διέκοψε ταραγμένη η Ερμιόνη. «Το ξέρω, Χάρι. Δεν καταλαβαίνεις τι προσπαθούν να κάνουν; Θέλουν να μη σε παίρνει κανείς στα σοβαρά. Βάζω στοίχημα ότι πίσω απ' όλα αυτά βρίσκεται ο Φαντζ. Στόχος τους είναι οι απλοί μάγοι να πιστέψουν

ότι είσαι ένας βλάκας, ένα ψώνιο που εφευρίσκει φανταστικές ιστορίες γιατί λατρεύει τη δημοσιότητα και κάνει τα πάντα για να μείνουν στραμμένοι πάνω του οι προβολείς της».

«Εγώ δε ζήτησα από κανέναν... δεν ήθελα... ο Βόλντεμορτ σκότωσε τους γονείς μου!» ξέσπασε ο Χάρι έξαλλος από οργή. «Έγινα διάσημος γιατί δολοφόνησε τους γονείς μου, αλλά δεν μπόρεσε να δολοφονήσει κι εμένα! Ποιος θέλει τέτοια διασημότητα; Δεν καταλαβαίνουν ότι θα προτιμούσα χίλιες φορές να...»

«Το ξέρουμε, Χάρι», τον καθησύχασε η Τζίνι.

«Και φυσικά δεν έγραψαν λέξη για την επίθεση που δέχτηκες από τους Παράφρονες», συμπλήρωσε η Ερμιόνη. «Κάποιος τους είπε να το “θάψουν”. Αν το έγραφαν — ότι κυκλοφορούν ανεξέλεγκτοι οι Παράφρονες — θα ξεσπούσε σάλος. Δεν ανέφεραν καν ότι παραβίασες το Θέσπισμα περί Μυστικότητας. Ήμαστε σίγουροι ότι θα το γράψουν γιατί δένει με την εικόνα που θέλουν να παρουσιάσουν για σένα, ότι δήθεν είσαι φιγουρατζής. Προφανώς, περιμένουν να αποβληθείς και μετά να σε ξεσκίσουν· αν αποβληθείς, εννοώ», πρόσθεσε βιαστικά. «Πράγμα που αποκλείεται· σύμφωνα με το γράμμα του νόμου, δεν υπάρχει το παραμικρό στοιχείο εναντίον σου».

Η συζήτηση επανήλθε στο πειθαρχικό συμβούλιο, που ο Χάρι δεν ήθελε ούτε να το θυμάται. Προσπάθησε να σκεφτεί κάτι για να αλλάξει θέμα, αλλά δε χρειάστηκε· βήματα ακούστηκαν στη σκάλα.

«Οχ!»

Ο Φρεντ τράβηξε απότομα το επιμηκνυτικό αφτί· ένα δυνατό κρακ ακούστηκε και οι δίδυμοι εξαφανίστηκαν. Λίγες στιγμές αργότερα, στην πόρτα του δωματίου στεκόταν η κυρία Ουέσλι.

«Η σύσκεψη τελείωσε, μπορείτε να κατεβείτε για φαγητό. Όλοι ανυπομονούν να σε δουν, Χάρι. Ποιος άφησε τις βόμβες κοπριάς έξω από την πόρτα της κουζίνας;»

«Ο Στραβοπόδαρος». Η Τζίνι ξεφούρνισε το ψέμα χωρίς να κοκκινίσει. «Παίζει μαζί τους σαν να είναι μπάλες».

«Α», είπε η κυρία Ουέσλι. «Γιατί υποψιάστηκα τον Κρίτσερ, τις συνηθίζει κάτι τέτοιες χαζομάρες. Και μην ξεχάσετε ότι πρέπει να μιλάτε χαμηλόφωνα στο χολ. Τζίνι, τα χέρια σου είναι μαύρα απ’ τη βρόμα, τι έκανες; Έλα, σε παρακαλώ, να τα πλύνεις πριν καθίσεις στο τραπέζι».

Η Τζίνι έκανε μια γκριμάτσα στους άλλους κι ακολούθησε τη

μπτέρα της, αφήνοντας τον Χάρι μόνο του με τον Ρον και την Ερμιόνη. Τον κοίταζαν κι οι δυο τους νευρικά σαν να φοβούνταν ότι θα μπήξει ξανά τις φωνές τώρα που έφυγαν οι άλλοι. Ο Χάρι, βλέποντάς τους τόσο ταραγμένους, ντράπηκε λιγάκι.

«Κοιτάζτε...» άρχισε να λέει, αλλά ο Ρον κούνησε το κεφάλι κι η Ερμιόνη είπε σιγανά: «Ξέρουμε πως είσαι θυμωμένος, Χάρι, και ειλικρινά δε σε αδικούμε. Μα πρέπει να μας καταλάβεις κι εσύ, προσπαθήσαμε να πείσουμε τον Ντάμπλντορ...»

«Ναι, ξέρω», είπε κοφτά ο Χάρι και προσπάθησε ν' αλλάξει θέμα συζήτησης. Η σκέψη και μόνο του Ντάμπλντορ του ανέβασε το αίμα στο κεφάλι. «Ποιος είναι ο Κρίσερ;» ρώτησε.

«Το σπιτικό ζωτικό που ζει εδώ», απάντησε ο Ρον. «Θεοπάλαβο. Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο πράγμα.»

Η Ερμιόνη αμέσως τον αγριοκοίταξε.

«Δεν είναι θεοπάλαβο, Ρον.»

«Το όνειρο της ζωής του είναι να το αποκεφαλίσουν και να κρεμάσουν το κεφάλι του στον τοίχο, σαν της μάνας του», συνέχισε νευριασμένος ο Ρον. «Το βρίσκεις φυσιολογικό αυτό, Ερμιόνη;»

«Ε... αν είναι κάπως ιδιόρρυθμο, δε φταίει το ίδιο.»

Ο Ρον κοίταξε απαυδισμένος τον Χάρι. «Η Ερμιόνη ασχολείται ακόμη με τη μύξα.»

«Δεν είναι η μύξα!» αγρίεψε η Ερμιόνη. «Είναι το ΜΥΞΑ, το Μέτωπο Υπέρ Ξωτικών Αναξιοπαθούντων. Και δεν είμαι μόνο εγώ που ενδιαφέρομαι· κι ο Ντάμπλντορ λέει ότι πρέπει να φερόμαστε καλύτερα στον Κρίσερ.»

«Καλά, καλά», έκανε ο Ρον. «Πάμε κάτω, πεινάω». Γύρισε την πλάτη του στους υπόλοιπους και βγήκε πρώτος στο κεφαλόσκαλο. Πριν προλάβουν όμως να κατέβουν τις σκάλες, άπλωσε το χέρι του κι εμπόδισε τον Χάρι και την Ερμιόνη να προχωρήσουν. «Σταματήστε!» κοντανάσανε. «Είναι ακόμη στο χολ, ίσως καταφέρουμε να ακούσουμε κάτι.»

Τα τρία παιδιά κοίταξαν κλεφτά από την κουπαστή. Το μισοσκότεινο χολ ήταν γεμάτο μάγους και μάγισσες, μεταξύ των οποίων και όλοι οι σωματοφύλακες του Χάρι. Ψιθύριζαν ζωηρά μεταξύ τους. Στο κέντρο της παρέας, ο Χάρι διέκρινε τα μαύρα λιγδωμένα μαλλιά και τη μακριά μύτη του πιο αξώνευτου καθηγητή του, του Σνέιπ, κι έσκυψε ακόμη πιο πολύ στην κουπαστή. Ήταν πολύ περίεργος να μάθει τι έκανε για το Τάγμα του Φοίνικα ο Σνέιπ...

Ξαφνικά, κρεμάστηκε μπροστά του ένα κορδόνι στο χρώμα του δέρματος. Σήκωσε τα μάτια του και είδε τον Φρεντ και τον Τζορτζ στο επάνω κεφαλόσκαλο, που κατέβазαν προσεκτικά το επιμκυντικό αφτί προς τους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι στο χολ. Λίγο αργότερα όμως, όλοι προχώρησαν προς την εξώπορτα και χάθηκαν από τα μάτια τους.

«Να πάρει!», ψιθύρισε ο Φρεντ καθώς μάζευε το επιμκυντικό αφτί.

Άκουσαν την εξώπορτα να ανοίγει και να κλείνει.

«Ο Σνέιπ δεν κάθεται ποτέ για φαγητό», είπε σιγανά ο Ρον στον Χάρι. «Ευτυχώς! Πάμε».

«Και μην ξεχάσεις να μιλάς χαμηλόφωνα στο χολ, Χάρι!», ψιθύρισε η Ερμιόνη.

Καθώς περνούσαν δίπλα από τα κεφάλια των σπιτικών ξωτικών που στόλιζαν τον τοίχο, είδαν τον Λούπιν, την κυρία Ουέσλι και την Τονκς να κλειδώνουν τις μαγικές κλειδαριές και τα λουκέτα της εξώπορτας που μόλις είχε κλείσει.

«Θα φάμε στην κουζίνα», τους είπε ψιθυριστά η κυρία Ουέσλι που τους συνάντησε στη βάση της σκάλας. «Χάρι, χρυσό μου, θα τη βρεις αν διασχίσεις ακροπατώντας το χολ κι ανοίξεις εκείνη την πόρτα...»

ΜΠΑΜ!

«Τονκς!» φώναξε αγανακτισμένη η κυρία Ουέσλι, γυρνώντας να κοιτάξει πίσω της.

«Συγγνώμη», κλαψούρισε η νεαρή μάγισσα, που ήταν ξαπλωμένη φαρδιά-πλατιά στο πάτωμα. «Φταίει αυτή η ηλίθια ομπρελοθήκη, είναι η δεύτερη φορά που σκοντάφτω πάνω της και...»

Μα τα υπόλοιπα λόγια της πνίγηκαν από μια φρικτή, ανατριχιαστική, εκκωφαντική στριγκλιά.

Οι σκοροφαγωμένες βελούδινες κουρτίνες, τις οποίες είχε προσέξει νωρίτερα ο Χάρι, είχαν ανοίξει, αλλά δε βρισκόταν πόρτα πίσω τους. Προς στιγμήν, ο Χάρι νόμιζε πως κοιτούσε από ένα παράθυρο, πίσω από το οποίο στεκόταν μια γριά κυρία με μαύρο σκούφο που ούρλιαζε· ούρλιαζε σαν να της έκαναν τα χειρότερα βασανιστήρια. Ύστερα συνειδητοποίησε πως δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα πορτρέτο σε φυσικό μέγεθος· το πιο ρεαλιστικό, όμως, το πιο δυσάρεστο πορτρέτο που αντίκρισε ποτέ του.

Η γριά γυναίκα έκλαιγε και οδυρόταν με μάτια γουρλωμένα, ενώ

το κτρινωπό δέρμα της έδειχνε τελείως τσιπωμένο έτσι καθώς στρίγκλιζε· στο χολ, πίσω τους, ξύπνησαν και τα υπόλοιπα πορτρέτα που άρχισαν να ουρλιάζουν όλα μαζί, αναγκάζοντας τον Χάρι να κλείσει σφικτά τα μάτια του και να βουλώσει τα αφτιά του για να προστατευτεί από το πανδαιμόνιο.

Ο Λούπιν και η κυρία Ουέσλι έτρεξαν στην κουρτίνα της γριάς κυρίας και προσπάθησαν να την κλείσουν, ήταν όμως αδύνατον. Οι στριγκλιές της γυναίκας δυνάμωσαν καθώς άπλωνε τα χέρια της, προσπαθώντας να τους βγάλει τα μάτια.

«Έλεεινοί! Τρισάθλιο! Αποβράσματα της κοινωνίας! Μιγάδες, μεταλλαγμένοι, τέρατα, ξεκουμπιστείτε από δω μέσα! Πώς τολμάτε να μαγαρίζετε το σπίτι των προγόνων μου...»

Η Τονκς ζπούσε ξανά και ξανά συγγνώμη καθώς σήκωνε τη μεγάλη βαριά ομπρελοθήκη· η κυρία Ουέσλι εγκατέλειψε την προσπάθεια να κλείσει τις κουρτίνες κι άρχισε να τρέχει πάνω-κάτω στο χολ, αδρανοποιώντας με το μαγικό ραβδί της τα υπόλοιπα πορτρέτα. Ξαφνικά, ένας άντρας με μακριά μαύρα μαλλιά πετάχτηκε από μια πόρτα και στάθηκε απέναντι στον Χάρι.

«Σκάσε, παλιόγρια, ΣΚΑΣΕ επιτέλους!» βρυχήθηκε αρπάζοντας την κουρτίνα που είχε αφήσει η κυρία Ουέσλι.

Το πρόσωπο της γυναίκας μπλάβισε.

«Εσύυυ!» ούρλιαξε γουρλώνοντας τα μάτια της στη θέα του νεοφερμένου. «Άιμε, προδότη, βδέλυγμα, ντροπή της οικογένειας!»

«Σκάσε ΕΙΠΑ!» βρυχήθηκε ο άντρας και με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε με τη βοήθεια του Λούπιν να κλείσει τις κουρτίνες.

Οι στριγκλιές της γυναίκας έσβησαν και μια απόκοσμη σιωπή έπεσε στο χώρο.

Ο νόνος του Χάρι έσπρωξε τα μακριά μαύρα μαλλιά του από τα μάτια του και γύρισε λαχανιασμένος προς το βαφτισιμίο του. «Γεια σου, Χάρι», είπε βλοσυρά, «βλέπω, γνώρισες τη μητέρα μου».

«Θα έρθουμε μαζί σου, Χάρι».

Νέβιλ Λονγκμπότομ

Στο τέρμα ενός ήσυχου διαδρόμου υπάρχει μια πόρτα. Κι αυτή στοιχειώνει τα όνειρα του Χάρι Πότερ. Για ποιον άλλο λόγο, άλλωστε, θα ξυπνούσε μέσα στη νύχτα ουρλιάζοντας από τον φόβο του;

Δε φταίνε οι εξετάσεις για τα Κοινά Διπλώματα Μαγείας, ούτε ο καινούργιος, μονίμως ξινισμένος καθηγητής, ούτε ένα μοχθηρό και δυσαρστημένο σπιτικό ξωτικό# ούτε καν η απειλή του Ακατονόμαστου που μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Τώρα ο Χάρι Πότερ έρχεται αντιμέτωπος με την αναξιπιστία του Υπουργείου Μαγείας αλλά και την ανικανότητα των Αρχών του Χόγκουαρτς.

Παρ' όλα αυτά (ή μήπως εξαιτίας αυτών), βρίσκει και αντλεί δύναμη από τους φίλους του, πέρα από κάθε όριο...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-960-274-745-2

9 789602 1747452

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 02391